Ovidiu Dragoș Argeșeanu

Atacul PSI

„Un nebun este un om care rătăcește pe căile minții unde nu există indicatoare!”

Din înțelepciunea călugărilor shaolin

Eu nu strivesc corola de minuni a lumii
Și nu ucid cu mintea tainele ce le-ntâlnesc în calea mea
În flori, în ochi, pe buze ori morminte.
Lumina altora sugrumă vraja nepătrunsului ascuns
În adâncimi de întuneric, dar eu,
Eu cu lumina mea sporesc a lumii taină
Și întocmai cum cu razele ei albe luna
Nu micșorează, ci tremurătoare
Mărește și mai tare taina nopții,
Așa îmbogățesc și eu întunecata zare
Cu largi fiori de sfânt mister
Și tot ce-i neînțeles se schimbă-n ne-nțelesuri
Și mai mari sub ochii mei căci eu iubesc
Și flori și ochi și buze și morminte.

Lucian Blaga
Eu nu strivesc corola de minuni a lumii

1. ARGUMENT

Nu credeam să întâmpin atâtea probleme în scrierea acestei cărți. Eram convins că fiecare dintre noi își dorește să afle cât mai multe, să înțeleagă lumea, viața și, de ce nu, pe sine însuși, dar am descoperit că este mai apreciată comoditatea, minciuna și nonvaloarea în detrimentul a tot ceea ce consider eu frumos, bun și adevărat. Aș vrea să greșesc numai ca să nu pot spune că lumea în care trăim este urâtă, oamenii răi și un alt fel de nebunie a început să domnească, dorința de a-i înrobi mental pe ceilalți pentru a-ți satisface plăcerile, dorințele și pofta de putere.

Neplăcut este că tocmai cei de la care mă așteptam să am sprijin în realizarea acestei cărți au fost evazivi, descurajatori și îngrijorați când au auzit de acest proiect. Motivațiile oferite au fost multe: cum că o să dau idei altora să se apuce de magie, că sunt secrete care țin de siguranța națională (!), că lumea nu este pregătită să afle adevăruri rezervate doar câtorva după o selecție riguroasă a viitorilor inițiați, indiferent că este vorba despre preoți, psihiatri, psihoterapeuți sau radiesteziști. Am fost dezamăgit în momentul în care o prietenă a mea m-a trezit la realitate demonstrându-mi că de fapt nouă, oamenilor, nu ne place adevărul, că fugim de el, înconjurându-ne de tot soiul de mecanisme de apărare ca să nu ne ajungă. Ceea ce ne face să judecăm așa, cred eu, este tocmai propria micime. Neputând fi perfecți, ne lăudăm cu defectele noastre, mergem precum capra râioasă cu coada în sus denigrând pe toți cei care nu sunt ca noi.

Sincer, nu știu cât e meritul meu și cât un șut în fund de la viață, cert este că am decis să fiu puțin altfel. Una este să spui și alta să demonstrezi lucrurile în care crezi. Este un fel de a spune „a crede”. Adevărata credință vine din cunoaștere. Dacă are cineva impresia că Apostolii Lui Hristos au primit totul mură în gură în ziua cinci-zecimii se înșală. Au învățat mult cât au fost lângă Iisus și mult după ce El nu a mai fost pe pământ.

Sunt de principiul, poate greșit, total opus unuia dintre personajele lui Dostoievski, care spunea la un moment dat că „dacă ar descoperi că Iisus și Adevărul nu sunt unul și același lucru ar rămâne cu Iisus”. Mie îmi este mai drag Adevărul, indiferent cât de urât și de crud ar fi. Nu mă bucur că sunt așa. Nu este ușor. Probabil este tributul plătit zestrei primite de la părinții mei, un aliaj ciudat între paranoia unui spion și exactitatea unui economist, care mă determină adesea să nu-mi pot găsi liniștea până nu găsesc răspunsul la o problemă.

A întrebat odată o psihiatră dacă nu sunt cumva spion. Inițial m-a lăsat fără grai, pe urmă am realizat că avea într-un fel dreptate, că am intrat oarecum pe fereastră în mai multe sisteme, indiferent că este vorba de medicină, biserică, diplomație sau lumea interlopă, am văzut ce și cum și, când am aflat tot ce mă interesa, am șters-o. Inițial m-am simțit puțin vinovat, dar numai puțin. Poate mi se părea că nefăcând parte din acel sistem eram în plus, poate pentru că aflam modul cum funcționează acel sistem și era ca o deconspirare a lui, habar n-am. Chiar îmi făceam probleme când neputând să aderez la unul sau altul, indiferent că era vorba de medicină în starea în care este sau de preoție, că eu sunt de vină. Asta până ce am realizat că oamenii care nu se integrează societății sunt de fapt de trei tipuri: bolnavii psihici, antisocialii și cei mai răi, cei ca mine, cei care încearcă să schimbe sistemele după cum cred ei că este mai bine!

Așa și eu: nu pot eradica boala, dar am poate acel dat de a descoperi de ce nu merge un sistem și să propun remediile acționând conform principiului: omul propune, Dumnezeu dispune. O adevărată explozie editorială a făcut ca oricine să aibă acces neîngrădit la mistere care odată erau cunoscute doar de inițiați. Acest lucru, în sine, nu este rău. Problema apare în momentul în care aceste cunoștințe ezoterice sunt folosite în scopul distrugerii semenilor, a încălcării dreptului lor de decizie, a manipulării lor. Trăim un moment al propriei noastre istorii în care nu există individ care să nu fie într-un fel sau altul afectat de sugestii, false credințe, transferuri și proiecții negative, de magie, farmece, vrăji sau argint viu.

De pretutindeni, presă, televiziune, prieteni, pacienți, suntem asaltați de informații privind soarta noastră, ce trebuie să facem sau nu, ce ne recomandă stelele, bobii sau ghiocul. Magia a început să se practice la nivel politic, în sport, în afaceri, medicină, armată și spionaj. Aproape nu este domeniu în care cunoașterea esoterică să nu aibă aplicații. Cred că din cauza asta a speriat atât apariția acestei cărți. În ce măsură sunt adevărate, care sunt principiile care stau la baza acțiunii lor, cum sunt aplicate în viața de zi cu zi, în terapiile alternative, asta își propune lucrarea de față ca o concretizare a experienței de optsprezece ani în care am studiat ortodoxia, artele marțiale, Reiki și magia poporului român. Sigur sunt foarte multe de spus. Mă voi rezuma însă mai mult la principii, pentru că tentația folosirii lor este mare. Cunoașterea înseamnă putere iar puterea corupe. Am să las totul în seama liberului arbitru al fiecăruia fără să uit însă să precizez că toți dăm socoteală la un moment dat pentru ceea ce facem sau gândim. Nu-mi rămâne decât să zic precum Rabi Shimeon: „Vai mie, dacă dezvălui marile mistere! Vai mie dacă le las lor în uitare!” (Cartea splendorilor).

Știu că posibilitatea de a greși există chiar dorind să faci binele, astfel că voi încerca să mă limitez în a relata câteva dintre experiențele mele, ale altora, privite din ambele puncte de vedere, atât cel ezoteric cât și esoteric, mânat fiind de ferma convingere că știința și religia sunt două căi care converg către un același țel, cunoașterea adevărului, și prin aceasta la emanciparea omului. Știința, la ora actuală, este destul de avansată ca să permită explicarea cunoașterii mistice camuflată în taine și mistere.Nu cred că demontarea și demonstrarea Tainelor ortodoxiei îi va micșora în vreun fel meritele și nici nu-i va amplifica defectele. Dacă tonul pe care îl voi întrebuința va părea poate acuzator, disprețuitor, admirativ sau de sus este doar pentru a mă situa de cealaltă baricadă, indiferent că este vorba de bine sau rău. Îmi place echilibrul, dar numai opoziția duce la evoluție și cunoaștere. De aceea mă situez în opoziție cu oricine pentru a putea învăța amândoi. Pentru aceasta îmi cer scuze anticipat colegilor mei medici și profesorilor.

Cum am ajuns să scriu această carte? A avut un drum destul de sinuos și asta pentru că nu eram hotărât să o scriu eu. După un timp am înțeles și de ce. Voiam să fug puțin de răspunderea de a publica așa ceva pentru că deja avusesem experiența primei cărți care a produs ceva vâlvă și în lumea medicală și în cea a ortodoxiei. Îmi amintesc că atunci când a ajuns prima dată în România cartea **Al treilea ochi** a lui **Lobsang Rampa** (parcă în limba franceză și xeroxată) se recomanda să o citești în paralel cu Biblia, ca să nu o iei razna. Cred că era bine, pentru că în Orient lumea se naște și crește cu niște informații despre spirit care în Occident sunt tabu. Este vorba despre reîncarnare, despre treptele spiritului după moarte, despre călătoriile astrale și, implicit, despre extra-corporalizare, despre folosirea luminii în terapie ș.a.m.d. Poate o să șocheze ceea ce spun, dar creștinismul nu avea nici o șansă să se dezvolte în lumea orientală. Pentru budiști învierea nu este o minune, minunile făcute de Iisus Hristos nu sunt niște minuni. Părăsirea corpului și oprirea inimii este o bagatelă pentru lama tibetani și pentru adevărații yoghini.

Ei s-ar fi întrebat cel mult cum le-a făcut, nu s-ar fi închinat Lui. Poate că L-ar fi considerat un mare iluminat, respectându-L ca atare, urmându-L, dar în nici un caz nu s-ar fi ajuns la ceea ce s-a ajuns la noi, în Vest. Și cred că ar fi fost mai aproape de dorința Lui, aceea de a-l ridica pe om la Dumnezeu, nu la ce s-a ajuns azi, când între om și Cer s-a interpus un sistem care ne rupe de Dumnezeu mai mult decât pe vremea lui Moise. Pentru cei care mai cred în înviere le dau o veste proastă: învierea nu există! Și asta pentru simplul motiv că nu există moarte! Suntem veșnici, creați dinainte de lume și

materie, dinainte de timp și planete și ca atare nu putem dispărea în neant. În trup sau în afară, vii sau „morți”, noi existăm. Scopul învierii a fost acela de a-i convinge pe evrei că viața de dincolo de moarte există! Că Dumnezeul lui Avraam este unul al viilor, că spiritele există și după moarte.

Că Iisus s-a întors în trup asta este cert din moment ce a mâncat cu ucenicii. Dacă o omidă se transformă în pupă și apoi devine fluture putem spune, despre omidă, că a murit? Ceea ce vreau să fac acum nu este să minimalizez în vreun fel meritele Mântuitorului, ci, dimpotrivă, să redescoperim adevăratul sens al venirii Lui, pierdut sau ascuns de-a lungul timpului. Eu nu aș fi putut să fac niciodată ceea ce a făcut El, în interiorul meu sunt mult mai combatant. Ceea ce ne-a oferit El a fost accesul la Lumină! Care se dă oamenilor prin botez, apoi prin hirotonisire, sau alte slujbe bisericești. Posibilitatea ca prin El să ne urcăm din nou la cer. M-am întrebat de multe ori de ce a trebuit să moară pe cruce, de ce nu spânzurat, lapidat, jupuit sau în alt fel. Asta până am descoperit că semnul crucii mai apare în vechiul testament ca simbol al Arhanghelului Mihail, cel care nu permite răului să treacă dincolo de o anumită limită. Crucea este un simbol care, odată adoptat, te poate ajuta să deschizi poarta spre lumină pentru că prin ea te raliezi îngerilor despărțindu-te de vechea ta condiție de demon. Nu cred că simbolul crucii este singurul pozitiv, mai sunt și alți arhangheli, fiecare cu simbolul lui.

Să revin însă la carte. Ceea ce îmi doream eu era să realizez un manual, o enciclopedie despre om care să includă elemente de bio-câmpuri, de psihologie, boli psihice și modalități de terapie. Pentru asta m-am hotărât să cer ajutorul unui profesor pentru care aveam o stimă deosebită, chiar dacă relația dintre noi avusese de suferit la un moment dat. Eram hotărât să caut împreună cu el o modalitate de a împăca informațiile din psihiatrie și psihologie cu cele esoterice. Îmi oferise posibilitatea să aplic în practică tot ce învățasem în mănăstiri, așa că speram să-i obțin acordul. Vrusesem să mă duc într-o vineri, dar am zis că ce importanță mai au câteva zile așa că am ajuns luni. Am întrebat de el și am aflat cu stupoare că murise duminică. Sincer am crezut că-mi fuge pământul de sub picioare.

Îmi vedeam spulberate toate speranțele de a mai vedea pusă într-o formă munca mea. M-a mai copleșit și senzația aceea de gol pe care o lasă în urmă un om de valoarea lui. Plus că, de ce să mint, mă ajutase să trec peste o perioadă grea a vieții mele; datorită lui am descoperit psihanaliza și am reușit să transpun în limbaj psihanalitic termenii destul de retrograzi ai ortodoxiei. Profesorul George Ionescu mi-a fost pentru ceva timp un mentor desăvârșit. Sper să nu-i întinez memoria în nici un fel, de aceea voi preciza

când un lucru s-a datorat lui și când cred că s-a întâmplat ceva anume. De ce așa? Pentru simplul motiv că telepatia are o marjă de eroare de vreo 20%, ceea ce este destul de mult. Dacă dintr-o carte polițistă nu înțelegi acest procent ai șansa să nu afli cine era de fapt criminalul! Îndrăznesc să afirm că profesorul Ionescu era un foarte bun telepat și până să înțelegi asta te trecea prin furcile caudine ca să vadă ce fel de om ești și ce intenții ai relativ la pacienți și la colegi. Nu am avut decât o singură dată o discuție între patru ochi cu dumnealui și aceasta chiar în momentul în care l-am cunoscut în cabinetul său din Clinic 1, din cadrul spitalului clinic de psihiatrie Alexandru Obregia, când am rămas surprins de dezordinea ce domnea acolo.

De abia mai târziu am realizat că totul era lăsat special așa din trei motive: nimeni nu putea cotrobăi printre lucrurile lui pentru că îți era imposibil să găsești ceva, dar în special pentru că în momentul în care intra cineva la dumnealui era atent să vadă dacă îi poate percepe gândurile. Era imposibil să nu gândești ceva de rău, atât de dezordine era! Cam ăsta era primul pas spre stabilirea unui contact mental cu medicii sau cu pacienții. Apoi urmau alte teste, ca de exemplu să vii după amiaza la clinică în momentul când era și el, să te duci să vorbești cu anumiți pacienți în ordinea pe care o stabilea el *etc.* Nu vorbeam direct niciodată. Dacă aveam ceva să-i comunic, doar mă gândeam la el.

La un moment dat, exasperat de sistemul acesta, l-am întrebat mental de ce atâta mister. Nu mi-a răspuns, dar am cunoscut o pacientă, profesoară de română, care a avut la un moment dat impresia că poate comunica telepatic cu un alt profesor. Sub impresia că acesta o iubește s-a dus la el acasă. Vă dați seama ce balamuc a ieșit, mai ales că respectivul era căsătorit. A fost pensionată pe caz de boală și lucra cu jumătate de normă. Orice psihiatru care se respectă și care doarme cu Kaplan-ul în brațe ar fi zis că este schizofrenă, eu i-am explicat că, din diverse motive, se poate întâmpla să se deschidă un centru energetic care te face să fii sensibil la gândurile altora, la reziduuri energetice, la alte entități spirituale. I-a fost destul de greu să accepte pentru că odată ce un diagnostic a intrat în mintea unui om este dificil să i-l mai scoți din cap. Din această cauză profesorul nu discuta niciodată despre altceva decât ceea ce era scris în cărțile de psihiatrie. Cel puțin așa făcuse cu mine.

În orice caz, cu o săptămână înainte de moartea lui, se gândise din nou la mine. Mă dusesem pe Clinic 1 să văd de ce mă cheamă și stătusem de vorbă cu asistentele. Atunci nu am acordat importanță faptului că în momentul în care mă gândeam la el mă durea inima. Am crezut că mă

„caută” cineva fără a se „prezenta” așa că nu am pus prea mare preț pe asta. (în general preoții se racordează mental la nivelul chakrei inimii pentru că ăsta este nivelul energetic la care ajung prin hirotonisire). Gândindu-mă la el mi-au mai venit două informații, prima în care profesorul gândea: „*Omorâți-mă pe mine!*” și a doua, tot el: „*Dacă era Dragoș aici...*”

Tot ce spun acum sunt reziduri mentale pe care le-am primit odată cu chemarea profesorului de a mă întoarce pe Clinic 1. Doar că atunci nu știam la ce se referă, pentru că nu aveam toate datele, ca să spun așa. Îți trebuie mai multe piese dintr-un puzzle ca să-ți dai seama ce reprezintă un lucru, în final tabloul. Problema pentru care mă chemase de data asta era un pacient la vreo treizeci de ani, cu multiple internări. Suferise un traumatism cranian în copilărie motiv pentru care i se recomandase operația pentru eliminarea cheagului. Mama lui adoptivă, infirmieră într-o clinică de psihiatrie, refuzase. Comportamentul copilului a avut de suferit, a devenit violent, a fost internat în diverse clinici de psihiatrie infantilă (la profesori care dau atestate de psihoterapeuți!) pentru ca, la un moment dat, provocat de mama sa, să ajungă în situația de a o călca efectiv pe cap! Femeia este hipoacuzică în acest moment. Băiatul este socotit bolnav, chiar pensionat pe caz de boală. De ce mă chemase profesorul? Să-i citesc moliftele Sfântului Vasile cel Mare. Știa că le citesc. În general nu citesc aceste rugăciuni degeaba, sau mai exact fără bani. Fac asta pentru că m-a costat ceva timp și chin ca să învăț cum să le citesc, dar și pentru pericolul la care mă expun. Lupta cu răul la nivel spiritual este altceva și riscuri există mereu. Pentru profesor am zis însă că o fac degeaba. Zis și făcut. Am citit rugăciunile de exorcizare timp de trei zile, de trei ori pe zi. în prima zi, a început să plângă, (am uitat să spun că pacientul începea să plângă când intra într-o biserică în timpul slujbei!). Apoi a început să se liniștească, pentru ca în ultima zi, vineri (înaintea morții profesorului), să îl duc să facă ultima rugăciune la biserica Sfântul Gheorghe. S-a purtat frumos, alături de ceilalți credincioși s-a supus ritualului ortodox de sărutare a icoanelor și de pecetluire cu pecetea Duhului Sfânt, crucea făcută cu mir pe frunte. Care era însă problema lui atunci? Plecase la muncă în Italia și a trebuit să se întoarcă simțind că nu o poate părăsi pe maică-sa. Aceasta singură, avându-1 numai pe el, posesivă, nu a suportat apropierea lui de nici o altă femeie și-l ținea efectiv legat spiritual de ea.

Există și la nivel spiritual un ombilic energetic (coardă) care ne leagă de mame și pe care îl taie de obicei preotul. Am vrut să-l tai, dar era degeaba, mama lui nu vroia să-l lase liber să-și trăiască viața ca să nu o lase singură la bătrânețe. Ăsta era și motivul pentru care îl adoptase, nu dorința de a

ajuta un suflet, ci pur și simplu frica de a rămâne singură precum pacienții neuro-vegetativi de care avea grijă și care erau ca ai nimănui. Nu știu dacă era conștientă de răul pe care i-l face fiului ei, dar se „*încărca*” de pe secție cu tot soiul de nenorociri pe care le ducea acasă transmițându-le acestuia când îi dădea de mâncare. Ceva mă face să cred că nu era chiar așa de naivă în ceea ce privește acest transfer; faptul că îi spunea apoi: „*Ia-ți medicamentele, iar ai căpătat privirea aceea de fiară!*”

Vreau să cred că era doar egoistă și că nu-și dădea seama că, de fapt, ea era sursa bolii copilului ei, ducându-i acasă energii negative acumulate în spital. Nu aveam ce să fac pentru el. Singura lui soluție era să nu mai mănânce niciodată de la maică-sa și să întrerupă orice contact cu ea! Nici măcar cu gândul să nu o mai viziteze! Mi-am făcut datoria și i-am spus băiatului fără a uita să-i boscorodesc puțin pe profesorii de psihiatrie pe la care trecuse fără să-și dea seama ce i se întâmplă. Că în timpul căzăturii se pot deranja chakrele, asta ducând la deranjarea câmpurilor și chiar la acuze psihice, este adevărat, nimeni nu-ți poate cere să știi totul, dar măcar idee să ai unde să-l trimiți ca să nu-l transformi într-un handicapat pentru tot restul vieții este obligatoriu dacă vrei să fii cu adevărat medic și nu cârpaci! De asta fusesem supărat pe profesorul Ionescu, aveam impresia că nu spune tot ceea ce știe (deși poate că nu știa mai mult) și prin asta cei care aveau de suferit erau până la urmă oamenii simpli, pentru care nu se făcea totul. Mi-e clar că niciodată nu o să ai un procentaj de 100% în ceea ce privește vindecarea pentru că intervin o serie de condiții pe care nu le poți prevedea, preveni și modifica, dar măcar dorința de a tinde către ideal ar trebui sădită în sufletul fiecărui medic, vindecător sau psihoterapeut. Profesorul mă expediase de pe clinica lui sub motiv că acolo cazurile erau destul de simple (și asta cam așa era, pentru că aici se aduceau studenții și erau învățați medicii rezidenți). Era, ca să zic așa, etapa de învățăcel. Adevărata provocare rămânea „*groapa cu lei”*, cum i-am spus eu izolatorului, unde starea umană este redusă la cea de fiară! Totul ar fi decurs destul de bine dacă la un moment dat, intrat într-o polemică cu un medic, nu mi-ar fi trecut prin minte să-i închid chakra rădăcinii, lucru care l-ar fi dus inevitabil la impotență. Nu eram deloc original, îmi fusese aplicat același tratament de către un prieten preot ca să-mi arate că știe de existența chakrelor. Vă închipuiți frustrarea în momentul în care ești entrain de și instrumentul nu funcționează! Doar că eu știam să mă dezleg. Și ce m-am gândit: ia să-l închid pe respectivul, să vezi ce repede percutează, (dacă ești închis energetic nu te ajută nici viagra!) si începe să caute de ce i s-a întâmplat, deoarece bărbații sunt foarte grijuli cu obiectul lor. Începe și el să umble prin

doctori și nimic, dă peste un bioenergoterapeut și-i spune că l-a legat cineva. Evident nu-l crede, dă peste altul care-i spune același lucru. Începe să se întrebe: „*Dar dacă...*” Și tot așa până află. Eu am stat câteva luni bune până am dat peste cineva care mi-a spus ce-am pățit de la mama nemulțumită a unei prietene. De ce să am milă de el? Doar că profesorul, apărându-și medicii cum își apără cloșca puii, s-a supărat, așa că a trebuit să plec. Pe el în nici un caz nu l-aș fi lovit. Chiar dacă nu eram de acord cu felul lui de a crește medicii (mi se părea prea mămos), el era profesorul și îl respectam pentru ceea ce știa. Există însă și accesul la inconștientul colectiv și prin asta la capacitatea de a manipula situațiile. Aici am avut profesori buni care puteau trece peste dorințele sfinților! Pare de necrezut, dar un câine viu valorează mai mult decât un leu mort! Și așa o să învețe toți, de voie, de nevoie. Nu mi se pare corect față de om ca un medic să dea numai medicamente bolnavului psihic fără să facă și altceva pentru el. O infirmieră care a stat cățiva ani pe lăngă un medic va ști să dea pilule! Un medic trebuie să știe ce este boala și să-l ajute să treacă peste acest prag, dacă nu, să-i lase în seama altora care vor să învețe și să-i ajute pe ceilalți. M-a uimit ceva în toată povestea morții profesorului, de fapt mai multe lucruri. Primul, faptul că avea durerea de inimă și că totuși nu s-a dus la specialist, deși fusese programat de asistenta lui să-și facă EKG-ul; al doilea este că, deși conștient că a făcut un infarct, l-a chemat la el pe fratele lui și nu salvarea, ca și cum nu ar fi vrut să fie singur la întâlnirea cu Marea Doamnă; al treilea este că în ultimul timp vorbea forte mult despre moarte și despre viața de dincolo cu o prietenă apropiată.

Știu că era un practicant ortodox, că se împărtășea cel puțin de Paște și asta presupune o cunoaștere a valorilor ne, de aceea nu mă pot opri să nu fac o simplă speculație, luând în considerare și cele două urme de gânduri detectate de mine în câmpul lui. Sunt aproape sigur (90%) că profesorul Ionescu a fost victima unui experiment reușit. Cred că au existat mai multe persoane (profesori de psihiatrie!) care au participat, cel puțin energetic, la un atac asupra profesorului, cu acordul lui - un experiment ce urmărea demonstrarea posibilității de a omorî prin concentrarea în grup. Pare o nebunie, dar nu mai mult decât cea a profesorului Mina Minovici de a se spânzura pentru a fi reanimat și a arunca o privire Dincolo. Scopul experimentului era stabilirea unui contact mental de dincolo, transmiterea unor informații pertinente privind relațiile din acea dimensiune, scopul vieții, verificarea existenței sorții și posibilitatea de a se trece peste ea (dacă un om are viață și dacă i se poate lua chiar dacă nu i s-a terminat). Experimentul a fost cred unul reușit și asta pentru că profesorul Ionescu a

fost cel mai bun în domeniul telepatiei și mai ales în cel al terapiei telepatice, mai exact al schimbării omului de la nivelul cel mai adânc al mentalului. Oarecum mă deranjează că m-a folosit. Știa că pot să-i realizez protecția dincolo, că pot să-l pun în legătură cu alții care să-l ajute pentru a schimba lucrurile în care chiar el crezuse. Ce mă deranjează este că nu mi-a spus - l-aș fi ajutat. Doar că nu aș fi fost de acord să plece definitiv și asta pentru că, din poziția în care era, avea mai degrabă posibilitatea să schimbe ceva în medicina și învățământul românesc decât am eu din afara sistemului. A fost decizia lui, cred că se plictisise de ceea ce făcea, cu atât mai mult cu cât a avut ocazia să descopere unde a greșit ca medic. Mai știu că un ultim caz la care lucrase, o depresie rezistentă la orice tratament venită de la un medic deal lui de la Brașov; reușise să o vindece cu Antideprin. Nu medicamentul a fost cauza vindecării! Cred că descoperise medicina chakre-lor și a știut să o aplice de la distanță. După moartea lui aveam o pacientă depresivă la care nu-i găseam leacul. Într-o zi am căutat întâmplător într-o carte și am găsit că în depresie toate chakrele sunt închise, am pus pendulul oe ea și așa era, în alta am intrat într-o librărie și am dat de o carte de Reiki în care se vorbea despre tratamentul cu lumină în depresie. A mers. Nu știu dacă profesorul mi-a îndrumat pașii, dar cred că am mai mulți prieteni în lumea de dincolo decât pe pământ.

Imi pare rău că nu mai este cu noi și de-abia acum realizez ce mult îmi lipsește sfatul lui. Sunt mai mulți cărora le dedic această carte fără de care nu aș fi putut fi ceea ce sunt acum. Trecuți la cele veșnice sau, ca să nu mă dezic, în dimensiunea atemporală: preot Dosoftei, preot Ilarion Argatu, preot Pantelimon Hodorog, preot Visarion, Dan Seracu, Ion Țugui și, nu în ultimul rând, profesorul George Ionescu, cel căruia îi datorez multe scuze pentru că nu am știut sa apreciez eforturile pe care le-a făcut ca să facă din mine un medic bun. În cerbicia mea de a nu folosi medicamente (pentru că îmi stricau oarecum tabloul clinic al bolnavului), i-am răspuns când m-a întrebat odată despre tratamentul pe care i l-aș prescrie unui pacient aflat într-un episod psihotic: „*Ce-ar fi să-i dăm niște aspirină, să vedem dacă are efect placebo?*” Și nu m-a dat afară, cum aș fi meritat, ci mi-a trimis pacienți, cazuri din cele mai grave, până ce am ajuns la concluzia că în unele cazuri nu se poate altfel. Ca de obicei, adevărul este pe undeva la mijloc: poți aplica medicație suportivă până ce afli buba care a determinat problema psihică. Până la urmă schema de tratament se reduce la combinații de Halo, Plego și cu Dia, sau mai bine monoterapie, esența rămânând psihoterapia, indiferent de forma pe care o îmbracă. Dacă medicina va aștepta

medicamentul care să vindece sufletul, va aștepta mult și bine, pentru că nu există.

Nota autorului

Experimentele care apar la începutul lucrării precum cele din capitolul „*Noțiuni de bio-câmp și chakre*”, „*Telepatia*” etc, au fost preluate din diverse lucrări de același gen, care sunt enumerate în bibliografie.

1. UNIVERSUL CA ENERGIE

„Esențial este să scăpăm de prejudecățile adânc înrădăcinate pe care le repetăm fără să le mai studiem.”

Albert Einstein

Toate teoriile modeme, care se agață într-un fel sau altul de preceptele mecanicii cuantice, pleacă de la aceeași premisă: că energia este strâns legata de lumină și implicit de masă. Practica mea în ceea ce se cheamă bioenergie, sau mai exact terapia cu lumină, susține altceva și anume că Universul nostru este de fapt unul bipolar. În timpul tratamentelor bioenergetice pe care le-am aplicat diferitelor persoane, de vârste, sexe și credințe diferite, mi se spunea ca simt scurgându-se din ei ceva în pământ. Ținând cont că le transmiteam lumină pura, neinformată, însemna că înlocuia altceva în organele bolnave, în chakrele și meridianele închise. Acest altceva este întuneric sau, spus în termeni chinezești, *chi*-ul greu. Dacă aș asemăna demonii cu peștii dintr-o mare, atunci chi-ul greu ar fi similar apei acelei mări, și nu peștilor ce înoată în ea.

Esența vieții materiale pare să fie tocmai echilibrul dintre lumină și întuneric, între Yin și Yang, bine și rău. Însă nu un echilibru static, ci unul dinamic, precum mișcarea oricărui motor care are nevoie de un pol pozitiv și unul negativ pentru a putea funcționa.

Lumea creștină, aflată în urmă spiritual cu câteva mii de ani, blesteamă, neagă existența întunericului, a răului, fără să înțeleagă un lucru elementar: că nu poate exista viața fără el, dar mai ales că este veșnic. Necunoscându-se pe sine însăși, neagă tocmai principiul vieții: PRINCIPIUL ECHILIBRULUI. Atât timp cât această balanță se află cât de cât în echilibru, viața va continua să existe la acest nivel material, biochimic. Atunci când

ea va înclina, depășind o anumită limită, de-o parte sau de alta - a luminii sau a întunericului - Universul se va sfârși.

În ceea ce privește istoria Cerului, pot spune că este destul de greu de pătruns dincolo de nașterea Universului, pentru ca atunci nu exista materia, și deci, nici creierul ca organ al gândirii. În plus, este dificil de tradus în cuvinte ceva ce ține mai mult de trăirea spirituală. Mai exact spus: una este să simți iubirea și alta să vorbești despre ea. De aceea se spune că despre Dumnezeu vorbesc numai sfinții și proștii. Primii pot pentru că prin curățenie ajung să se identifice cu El și deci să-L trăiască, iar ceilalți pentru că nu știu despre ce vorbesc.

Și Lumina, și Umbra sunt Dumnezeu, lucruri cunoscute de mistica iudaică în care Steaua Lui Solomon reprezenta cele două fețe ale chipului lui Dumnezeu. Lumina are mai multe forme de manifestare: materială, energetică și spirituală. Poate că într-o zi vom avea aparatură destul de sensibilă ca să filmăm spiritele morților, ale viitorilor născuți sau chiar alte entități spirituale.

Când am început lucrarea de față, aveam de gând să o fac pur științifică, dar din lipsa dovezilor spirituale pierdeam cea de-a treia lume. În acest caz aș fi făcut ceva incomplet.

Din punct de vedere energetic există trei planuri astrale ale Terrei: primul ar fi în interiorul pământului și ar corespunde iadului (spiritelor închise în materie, care nu pot ieși decât prin naștere, invocare sau păcat), al doilea plan aparține lumii noastre, a oamenilor, iar al treilea corespunzător spiritelor care guvernează planeta. Un om care moare poate rămâne prins între aceste ultime două lumi, rătăcind până ce găsește pe cineva care să-l ajute să urce în lumină. Evident ca termenul de sus sau jos este aleator, așa cum spunea Hermes Trismegistul în Tabla de smarald.

De obicei, se face o confuzie între principiile Yang și Yin, care semnifică și dualitatea masculin-feminin, alb-negru, sus-jos, soare-lună, dar și lumină-întuneric, spațiu-timp, activ-pasiv. Tot și toate sunt cuprinse în cercul alb reprezentând Tao: Dumnezeul creștin, Yahveh sau Allah sunt tot Unul. Alb-negru nu simbolizează doar masculin-feminin, ci lumina și umbra fiecăruia dintre noi, a Lui Dumnezeu (Tao) și chiar a sfinților. De mii de ani, medicina chinezească folosește aceste concepte cu succes în acupunctura, presopunctură și terapii prin mișcare, gen tai-chi, chi-kung *etc.* Multe dintre remediile folosite de medicina occidentală sunt preluate din cultura asiatică.

Jung (cu anima și animus), tratamentele naturiste sau regimurile alimentare sunt printre puținele elemente preluate din Orient. Chinezii sunt primii care au folosit bagheta pentru descoperirea apei sau alegerea unui

loc de casă, astfel încât să nu se afle pe ochiul sau coada dragonului (demoni mari sau balaurii din mitologia românească și chiar din religia creștină). De mii de ani ei știau despre Calea Dragonului - benzile energetice negative care străbat munții de la nord la sud și de la est la vest, cunoscute sub numele de benzile Hartmann și a căror existență este acum demonstrată și cuantificată.

Pentru a arăta că Universul este energie, Omraam Mikhael Aivanhov spunea că e destul să iei un copac și să-i dai foc. După un timp, din el nu va rămâne decât puțină cenușă, căldură, vapori de apă și dioxid de carbon. Acea mână de cenușă rămasă arată că respectivul copac nu este decât lumină înmagazinată în puțin pământ! Cele patru elemente (apa, aerul, pământul și focul) concură la realizarea lui, fotosinteza nefiind altceva decât un sistem de stocare a energiei solare (a fotonilor). Omul nu este departe de copac. Pe o treaptă de evoluție superioară a materiei vii, da, dar constituit din aceleași elemente ca orice animal. E destul să privești incinerarea unui om și văzând ce rămâne din el îți amintești că, dincolo de iluzia vieții, nu suntem nimic.

Material vorbind, o dată cu dispariția acelui ceva care ne-a scos din neființă, dispărem de aici de pe pământ. Teoretic, înainte de existența omenirii, întunericul și Lumina coexistau. La căderea luciferică, Dumnezeu le-a despărțit.

Am fost întrebat de o prietenă de ce nu i-a iertat pe îngerii căzuți, în loc să-i pedepsească. I-am răspuns că nu se putea. În lumea spirituală nu există cale de mijloc, ori ești alb, ori negru. Și nu mă refer la culoarea pielii! Cum pentru lumină există fotonul, care îngemănează dubla proprietate de corpuscul și undă, cred că ar trebui să existe și o particulă specifică întunericului. Aceasta din urmă ar explica mai multe fenomene precum găurile negre, levitația, gravitația, psihokinezia *etc.* Nu în ultimul rând, ar explica forța brută specifică chi-ul greu și viteza ca o zbatere de aripi a chiului ușor. Călugării shaolin se încarcă voit cu chi greu, reușind astfel să încorporeze în interiorul câmpului lor obiecte metalice, care nu mai pot fi desprinse de alți indivizi, sau să rămână imuni în fața unor atacuri cu arme.

Spiritul pare să fie alcătuit din particule mai mult sau mai puțin dense, în funcție de gradul de evoluție spirituală al individului; cel cu vibrația cea mai joasă este alcătuit din asemenea particule pe care le putem numi chiar la propriu *mai grele*. Din acest punct de vedere, există diferențe ale raportului chi ușor/chi greu între indivizii aceleiași rase, familii, aceluiași popor sau chiar în funcție de așezarea geografică. De exemplu, indivizii bruneți sunt

mai apropiați de întuneric decât de lumină, iar capacitatea lor de concentrare a întunericului, a chiului greu este mai mare. Ochii negri sunt socotiți în magie mai puternici decât cei albaștri. Este o caracteristică specifică romilor, evreilor, asiaticilor. Sigur, caracteristicile corpului îți determină într-o oarecare măsură starea spirituală, dar nu complet. Există ceea ce se numește Karma de neam pe care o duce fiecare în funcție de etnia din care face parte.

Repet caracteristicile fizice, culoarea, tenul au o importanță doar în ceea ce privește accesul la energiile spirituale, dar nu sunt determinante.

Există chiar o pildă, parcă în Pateric, în care se vorbește despre „negri cu suflete albe”. Cândva, unul dintre patriarhii Constantinopolului se ruga la Dumnezeu ca să dea ploaie. Era secetă, iar foametea putea răpune mulți oameni. Pe când stătea în genunchi, în altar, rugându-se, i-a apărut un înger, care i-a spus ca la primul răsărit al soarelui să se ducă la marginea orașului și să-l roage pe primul om care iese din localitate să aducă ploaie. Zis și făcut! A doua zi, în zori, patriarhul s-a pus pe așteptat la ieșirea din oraș, până când a apărut primul trecător care pleca din oraș cu treburi. Era un om de culoare (negru). L-a rugat să aducă ploaie. Omul s-a așezat în genunchi, în șanțul de la marginea drumului, și s-a rugat pentru ploaie. Nu a trecut mult timp, că norii s-au adunat pe cer și s-a pornit ploaia. Și tot a plouat, până ce apele au început să se reverse și să producă inundații. Și iar s-a așezat patriarhul la rugăciune și i-a apărut același înger, care i-a spus să vorbească cu același om, când va reveni în oraș. S-a dus patriarhul și l-a așteptat pe bărbatul respectiv să vină seara în oraș. Când acela a ajuns la poartă, clericul l-a rugat să oprească ploaia, pentru că mureau oamenii în inundații. Din nou s-a așezat negrul în genunchi, în șanț, și s-a rugat să stea ploaia. Și ea s-a oprit. Uimit, patriarhul îl întreabă cum se face că Dumnezeu îi ascultă rugăciunile. Negrul îi răspunde că nu știe. „*Bine! Bine! Dar ce faci pentru el?*” insistă prelatul. „*Nimic!*” spune negrul. „*Eu plec dimineața să caut vreascuri în pădure, iar seara mă întorc în oraș. Vând lemnele, îmi plătesc patul unde dorm, mâncarea și restul dau la săraci!*”

Ideea pildei pleca de la întrebarea dacă negrii se pot mântui. Există o determinare de neam, de familie și părinți, dar oamenii pot trece peste ea, peste tot întunericul acumulat de strămoși. Mai mult, sunt oameni care se nasc ca să mântuie o familie, un neam, sau (cum a fost Iisus) o întreagă lume.

Ținând cont că omul este o entitate spirituală, formată din lumină și umbră, scoaterea umbrei din trup ar determina pur și simplu levitația. Același lucru s-ar putea face cu orice obiect, indiferent de dimensiune și

masă; mișcarea în zigzag la viteze supersonice ar fi o joacă, întrucât acel obiect zburător, nemaiavând masă, n-ar mai avea nici inerție.

Acesta ar fi, pe scurt, raportul dintre Lumină și întuneric dintre chi-ul greu și cel ușor în lumea în care trăim.

2. NOȚIUNI DE CHAKRE ȘI BIO-CÂMPURI

„Noi vom cunoaște deci fenomenele înaintea substratului lor și fiziologia înaintea histologiei psihice.”

Ștefan Odobleja

În anul 1780, Luigi Galvani, după ce a extirpat mușchiul de la piciorul unei broaște, a constatat că, aplicându-i un stimul electric, acesta se contractă. Așa a ajuns la concluzia că viul se află în strânsă legătură cu electricitatea.

Mai târziu, în anul 1875, Keton descoperă că scoarța cerebrală este o sursă de curenți electrici. Datorită structurii lui, organismul uman se comportă ca un semiconductor, de aceea viteza de transmitere a impulsului nervos se situează între cea a curentului electric prin metale și cea prin semiconductori, fiind de ordinul metrilor pe secundă. Cert este că valoarea acestei viteze nu poate explica, de fapt, capacitatea omului de a reacționa la stimuli veniți cu viteze supersonice, ca în exemplul concursurilor de arte marțiale (kumite), unde performanțele ochiului sunt deseori depășite de rapiditatea loviturilor.

V. Efimov descoperă că de-a lungul nervilor excitați se formează un câmp bioelectric, care-l învelește de la un capăt la celălalt. P. Jitaru definește bio-câmpul ca fiind cel generat de bio-structuri în timpul activităților, indiferent că sunt fiziologice sau patologice. **Acest bio-câmp are o natură dublă: electrică și magnetică, cu vectori perpendiculari unul pe celălalt**, la fenomenului de închidere a chakrei ar putea împiedica declanșarea bolii, dacă se adoptă un regim alimentar adecvat, o viață mai puțin stresantă, la care să se adauge, eventual, un tratament bioenergetic (care să suplinească lipsa de energie de la acel nivel) și unul spiritual (pentru determinarea cauzelor care determină această lipsă: furii reprimate, karma proprie sau de neam ori o alimentație irațională).

Chakrele II-VI au și proiecții dorsale. Există o stare modificată a conștiinței, în care se pot vizualiza (este vorba despre deschiderea celui de-al treilea ochi). Au formă bi-conică, cu vârfurile unite; se rotesc în sens orar (sau antiorar). Există o alternanță orar-antiorar-orar pentru bărbați și antiorar-orar-antiorar pentru femei. Caracteristicile rotației depind de mai mulți factori cum ar fi: sexul persoanei, perioada din zi, stările sufletești, bolile existente, stresul, traumatismele sau evoluția spirituală.

Valoarea câmpurilor este cea mai scăzută la orele nouă și maximă la douăsprezece. Acest fapt depinde și de bioritmul fiecăruia. În funcție de cunoașterea individului chakrele pot fi deschise, închise, ascunse, permițând sau nu manifestarea unor capacități psihice. Fiecare dintre ele funcționează pe șapte niveluri, pornind de la aspectul material către cel spiritual.

Orice perturbă funcția normală a organismului, precum evenimentele dureroase, traumatismele ori stresul, produce depunerea energiei negative pe chakră, care se închide și conduce la blocaj energetic. **Chakrele tălpilor au scopul de a menține legătura omului cu pământul, participă la echilibrarea energiei cosmice (chi-ul ușor, alb, al îngerilor) cu cea telurică (chi-ul greu, negru, al demonilor). Închiderea lor determină răcirea picioarelor, senzația de greutate, chiar durere, sentimentele de debusolare și de nesiguranță.**

Cele șapte chakre principale au rolul de a asigura interconectarea celor șapte niveluri de energie, permițând trecerea acesteia de la un nivel la altul, în funcție de nevoile de moment ale organismului. Ele apar ca vârtejuri produse de întâlnirea dintre energia telurică și cea cosmică, reprezentând, totodată adevărate porți între corpurile subtile și alte dimensiuni.

I. MULADHARA CHAKRA (CHAKRA PUBIANĂ sau A RĂDĂCINII) **are rol de bază în supraviețuire și în situații de urgență, este situată în prelungirea coloanei, la jumătatea perineului**. Determină Câmpul Vital, (CV), în medie de circa 1,4 m.

Această chakră **asigură**, asemenea unei ancore, **legătura cu pământul, cu energia subtilă telurică**, dă vitalitate, îndemânare, acuratețe, soliditate, somnolență; se deschide foarte mult în stări de pericol. Ea coordonează simțul mirosului, glandele suprarenale (secreția de adrenalină și noradrenalină), părțile tari (coloană, oase, dinți, cartilaje, unghii), regiunea inferioară a corpului (rect, anus, intestine, prostată, vezica urinară, vagin,

uter), formarea celulelor sanguine, eliminarea toxinelor, nervii coccigieni, porțiunea inferioară a canalului coloanei vertebrale.

Din punct de vedere **emoțional**, răspunde de creativitate, eliberează răspunsul emoțional necesar echilibrului sexual, acumulează anxietatea și angoasele (ca sediu al refulărilor participând la formarea a ceea ce se numește în psihanaliză inconștient sau subconștient), mânia reprimată fiind în mod caracteristic legată de această chakră; ajuta la tonifierea sentimentelor.

Mental determină flexibilitatea, adaptabilitatea, capacitatea de eliberare din șabloane și de rupere de o gândire rigidă (cei inflexibili în gândire o au închisă și sunt de obicei constipați!).

În **plan superior**, asigură legătura spirit-materie, permite dezvoltarea conștiinței, deschiderea spre universal, scurgerea spre Pământ a energiilor uzate din corp. A trai exclusiv prin chakră rădăcinii, înseamnă însă a trăi prin instincte. Transcenderea ei este posibilă în momentul în care învățăm să separăm conștiința de materie. Deschiderea bruscă a acestei chakre poate fi însoțită de instabilitate emoțională temporară.

Culoarea ei caracteristică este roșul.

Elementul specific este pământul.

Cromoterapie (terapia prin culori): roșu de foc.

Fono-terapie (terapie prin sunete): vocala „*u*”, Do major

Meloterapie (terapia prin muzică): muzica ritmată.

Aromaterapie (terapie cu esențe): cedru și cuișoare.

Cristalo-terapie: agat, granat, coral roșu, rubin, jasp.

Naturo-terapie: răsărit și apus de soare, pământul reavăn.

Reiki: poziția palmelor la F4 sau B4.

Câmpul V dă informații despre vitalitatea organismului. Dacă este mic, subiectul este bolnăvicios, dacă este mare, atunci are potențial vital bun (nu înseamnă că este neapărat sănătos!). Se recomandă măsurarea lui la interval de șase luni pentru bolnavii cronici și zilnic în suferințe grave sau comă. În funcție de o diagramă realizată astfel, se poate determina exitusul. Tot un câmp vital mare poate sugera o înclinație spre activități legate de vindecare (medicină, farmacie, asistență socială).

Blocarea sau proasta lui funcționare determină ca persoanele să fie aeriene, rupte de realitate, cu capul în nori, sau suferinde de afecțiuni precum obezitatea, hemoroizii, constipația, sciatica.

II. SWADHISTHANA CHAKRA (CHAKRA SUB-OMBILICALĂ) este situată la 2 centimetri sub ombilic, determină Câmpul de Control-

Semnalizare (CS) care are diametrul de circa 2 metri. Caracterizează energia instinctelor, energia subtilă a apei și energiile magnetice lunare. Determină mimetismul, conformismul, integrarea socială și senzualitatea. Permite sesizarea situațiilor de pericol și sensibilitatea față de alți oameni (preluarea stărilor negative, dacă este deschisă). Coordonează: gustul, organele de reproducere (sinteza de estrogen și progesteron), vezica urinară, colonul transvers, rinichii și lichidele (sânge, limfă, spermă, sucuri digestive).

Din punct de vedere **emoțional** caracterizează nevoia de autocontrol și de manipulare, isteria, furia, frustrarea, anxietatea, diminuarea efectului stresului.

Mental influențează stările depresive și confuzia mentală; dă auto-încredere.

În **plan superior**, coordonează forța interioară și capacitatea de a accepta fără nevoia de control.

În tantra este punct de excitație și recepție a senzațiilor sexuale.

Culoarea caracteristică: portocaliul.

Elementul caracteristic: apa.

Cromoterapie: oranj.

Fono-terapie: vocala „*o*”, Re major, VAM.

Meloterapie: muzica ușoară, muzica populară germană.

Aromaterapie: Ylang-Ylang, ulm, stejar, verbină.

Cristalo-terapie: Karneol.

Naturoterapie: Cerul portocaliu dimineața, apa limpede.

Reiki: palmele în pozițiile F3 sau B3.

CS dă informații despre capacitatea de autoreglare a proceselor vitale și a reacțiilor, despre regenerarea celulelor. Este responsabil de semnalizarea apropierii unei persoane, fără a o vedea. Valorile lui scăzute sunt date de complexe de inferioritate, angoase, fobii sau infecții HIV. Sunt crescute valorile acestuia la persoanele care coordonează grupuri de oameni și poate fi folosit la căutarea persoanelor dispărute. Blocarea sau proasta funcționare a acestui centru determină impotență, vaginism, boli renale sau ale vezicii urinare. De el depinde relaxarea și capacitatea de a practica actul sexual cu plăcere.

III. MANIPURA CHAKRA (CHAKRA PLEXULUI SOLAR) este situată între vertebrele T12 și LI, determinând câmpul de protecție (CP) cu valori de circa 2,8 metri. Este chakra cea mai expusă vampirismului energetic - cea

mai simplă metodă de apărare este împreunarea degetelor de la mâini sub formă de stea.

Caracteristicile ei sunt ambiția, voința, dinamismul, expansivitatea, chiar violența, fiind reprezentarea energiilor subtile ale focului; este responsabilă de tonifierea generală a organismului.

Coordonează simțul văzului, funcționarea corectă a sistemului digestiv, stomacului, pancreasului, ficatului, a splinei, a sistemului neurovegetativ, producerea insulinei.

Pe plan **emoțional** coordonează starea de relaxare, diminuarea reacțiilor la agenții stresanți și a anxietății.

La nivel **mental** asigură capacitatea de concentrare și claritatea în gândire.

În **planul superior** corespunde calmului interior, seninătății, deschiderii spre Lumină și energii superioare.

Culoarea caracteristică este galben-auriu.

Elementul subordonat: focul.

Cromoterapie: culoarea galbenă.

Fono-terapie: „*o*” deschis, Mi major, silaba RAM.

Meloterapie: ritmuri înfocate, muzică orchestrală.

Aromaterapie: lavandă, rozmarin, bergamotă.

Cristalo-terapie: ochi de tigru, chihlimbar, topaz nobil (auriu), citrină.

Naturoterapie: lumina soarelui de prânz.

Reiki: pozițiile palmelor la F2, B2 sau F3, B3.

Câmpul P dă informații despre capacitatea de a percepe un agresor, valorile lui scăzute indicând o persoană fricoasă sau un moment de teamă, iar cele crescute o persoană curajoasă sau implicată într-o activitate ce necesită curaj. Slaba funcționare a celei de-a treia chakre crește riscul la ulcer, diabet, anorexie, bulimie, hipoglicemie. Dacă este blocată sau rămâne deschisă, se riscă vampirizarea.

VI. AJNA CHAKRA (CHAKRA CELUI DE-AL TREILEA OCHI - OCHIUL LUI SHIVA) determină câmpul de recepție (CR) de circa 3,9 metri. Chakra este situată la 1 centimetru deasupra ochilor, între sprâncene. Posterior, corespunde părții superioare a gâtului, sub adâncitura de la baza craniului. Caracterizată prin putere mentală, este centrul de comandă mentală, de clarviziune și telepatie. Coordonează toate simțurile, glanda hipofiză și secreția hormonilor ei, ochii, sinusurile, simțul olfactiv, gura.

Emoțional este afectată de anxietate, stres, dar poate determina și relaxarea.

Mental afectarea ei determină confuzii, funcționarea optimă asigurând echilibrul mental, claritatea în gândire și puterea de concentrare.

În **plan spiritual superior**, semnifică înțelepciunea, capacitatea de autoconducere și autodeterminare, posibilitatea de conectare la Sinele interior, accesul la cunoașterea universală, realismul și dezvoltarea interioară.

Culoarea caracteristică: indigo.

Cromoterapie: indigo.

Fono-terapie: vocala „*i*”, La major, KSHAM.

Meloterapie: muzica clasică, muzica cosmică.

Aromaterapie: menta, iasomia.

Cristalo-terapie: lapislazuli, safir indigo, sodalita.

Naturoterapia: cerul de noapte.

Sediul clarviziunii și al telepatiei, această chakră se poate deschide accidental, determinând o furtună de gânduri și de imagini dintre cele mai ciudate. Un om care ajunge în acest caz pe mâinile unui psihiatru incompetent, închistat în teoriile psihiatrice de pe vremea lui Charcot, poate fi diagnosticat ca schizofren și distrus de medicație pe viață! În cazul în care undeva sus i se acordă șansa de a întâlni un maestru care să-i explice ce i s-a întâmplat, poate ajunge clarvăzător, vindecător sau telepat, în funcție de menirea pe care o are, de înclinațiile personale, de informațiile cu care vine din viețile lui anterioare.

O durere de cap poate însemna doar închiderea chakrei, iar când cineva se gândește intens la noi (atunci câmpul nostru de recepție interacționează cu cel de emisie al respectivului), „*intră în mintea noastră*” dând naștere unei senzații de durere-apăsare. O chakră prea deschisă determină sensibilitate la nivelurile astrale și ale gândurilor.

VII. SAHASRARA CHAKRA (CHAKRA COROANEI) Este situată în zona vârfului capului (vertex). Ea determină câmpul de contact informațional cu universul (CIU), cu divinitatea și care are circa 4 metri. Caracteristicile ei sunt date de înțelepciune, de legătura cu absolutul. Coordonează: creierul, echilibrul fizic și psihic, motricitatea, vorbirea, vederea, somnul, glanda epifiză, secreția de serotonină. Blocarea sau perturbarea ei determină, în cel mai rău caz, stările de șoc sau, în cazuri mai ușoare, înstrăinare, inadaptabilitate și depresia, de parcă ar fi „*părăsiți de Dumnezeu*”.

Culoare caracteristică: alb-violet.

Fono-terapie: consoana „*m*”, Si major, AOM.

Meloterapie: liniște.

Aromaterapie: olibanum lotus.
Cristalo-terapie: ametist, cuarț.
Naturoterapie: pisc înzăpezit.

Emoțional, perturbarea chakrei determină apariția angoaselor, isteria, iritabilitatea și depresia. Funcționarea ei permite relaxarea, deci confortul și seninătatea.

Mental ea are drept caracteristici creativitatea, gândirea, productivitatea, claritatea, memoria directă și indirectă.

Un CIU crescut conferă individului înclinații spre filozofie, preoție, astronomie, spre meseria de cosmonaut sau aviator. Meditația asupra acestei chakre duce la pacea universală și la primirea unor informații utile. Este de asemenea chakra de extra-corporalizare, cea prin care spiritul își părăsește trupul.

Prin psihoterapie (care are dezavantajul de a fi de lungă durată dacă nu este combinată cu un alt tip de terapie de tip hipnoză, Reiki, terapia chakrelor, masaj osteopat sau cu lumină, bio-energo-terapia, shiatsu, acupunctura) pot fi accesate informațiile stocate la nivelul tuturor câmpurilor și o dată aduse în conștient se determină eliminarea acestora. Acupunctura, reflexoterapia, terapia chakrelor, presopunctura, shiatsu, masajul clasic sau cel osteopat au la bază același principiu și anume deblocarea energiilor acumulate în punctele electro-dermice, mușchi sau articulații.

Am cunoscut mai mulți maseuri care au remarcat că, în timp ce lucrau, persoana care le era client începea să vorbească despre amintiri din copilărie, nenorociri care li se întâmplaseră sau conflicte cu diferite persoane și m-au întrebat de ce. Le-am răspuns că orice informație rămâne stocată în câmp, acesta nefiind rupt de trupul omenesc, ci în strânsă legătură cu el. Un conflict cu părinții (cel mai des întâlnit exemplu) se poate stoca la nivelul unei articulații a umărului închizând această chakra, manifestându-se mai târziu ca o problemă articulară.

Masajul osteopat (sucirea mâinii la spate pentru deblocarea articulației) produce durerea, dar, o dată cu ea, și aducerea în sfera conștientului a problemei care a existat și prin vorbire eliberarea de ea, iar prin plata ședinței restabilirea echilibrului cu universul. Rezolvarea problemei, atât în sfera conștiinței proprii cât și în relația cu părinții, va împiedica sigur ca respectiva boală să reapară.

O mare importanță o are sexul celui cu care te afli în conflict pentru că, respectând principiul Yin-Yang al corpului uman conform căruia partea dreaptă este predominant masculină - Yang, iar cea stângă feminină - Yin, atunci acea energie negativă se va acumula pe partea corespunzătoare;

adică o ceartă cu mama va afecta partea stângă, iar o ceartă cu tatăl, cea dreaptă. În momentul în care descopăr la un pacient un punct dureros în timp ce îi aplic masaj shiatsu sau Chi, îl întreb dacă are vreun conflict sau vreo supărare cu cineva. Fără să vrea, își va aminti de respectiva problemă sau persoană.

Interesant este că în cazurile de viol, în care am avea impresia că oricine este îndreptățit să fie supărat și să-l acuze pe violator, simpla neiertare a celui vinovat o afectează fizic și psihic pe victimă, boala acesteia dispărând în momentul în care a reușit să-i acorde agresorului iertarea și să se împace cu ea însăși. Din punct de vedere spiritual, nimic nu se poate întâmpla fără acceptul divin., Așa încât dacă violul, crima sau accidentul exista, atunci sigur există un motiv pentru care acesta să se întâmple, fiind fie o plată karmică (victima a violat la rândul ei în altă viață), fie o cale care duce la creșterea sensibilității și înțelegerii persoanei respective. Există o legătură între centrii energetici și Arborele vieții din Cabală, astfel în afara celor șapte chakre mai sunt cele ale umerilor și șoldurilor, obținându-se nouă sfere dispuse în trei triunghiuri. Se știe că Freud și Jung au fost interesați de știința esoterică a Cabalei, care nu era altceva decât transpunerea într-o scriere cifrată a cunoașterii rabinilor la acel moment, cunoaștere care își are de altfel rădăcinile în esoterismul egiptean, apoi în inițierea lui Moise, Solomon și a altora.

De remarcat este că sistemul trinității există în aproape toate încercările de structurare a psihicului uman. Diferențele apar când este vorba de interpretare. Mă gândeam să fac o punte de legătură între toate școlile de psihoterapie de la Freud, Yung, Adler și mai nou-apăruta Analiză tranzacțională, dar sincer sunt plictisitoare. Ceea ce este oarecum amuzant este că au același punct de plecare: evreii și Cabala. Doar că în încercarea lor de a ascunde adevărul, marii cabaliști au inventat sisteme viabile (au rezultate în practică), cu exprimări diferite, ce afirmă în fond același lucru.

Conform Cabalei, în ființarea omului există trei entități distincte: una - corespunzătoare spiritului (îngerul păzitor, Super Ego-ul freudian, partea perfectă din noi, profesorul), cea de-a doua - a sufletului (a esenței divine din noi), iar a treia - cea a personalității proprii (copilul, demonul, corespunzător inconștientului, care cuprinde tot ceea ce este refulat, dar și ce nu este refulat, adică sinele personal).

Persoanele superioare din punct de vedere spiritual (înduhovnicite, cum li s-ar spune în limbaj arhaic ortodox) au toate chakrele deschise și, cu cât este mai evoluată spiritual, cu atât emite mai multă lumină (chi).

4.GÂNDUL CA ENERGIE

„Să nu gândești e cea mai dulce viață!”

Sofocle

Bion spunea că gândirea depinde de dezvoltarea deplină a două procese psihice principale: primul constând în dezvoltarea gândurilor (care necesită și un aparat care să le facă față) și al doilea reprezentat de gândirea însăși, care este impusă de presiunea gândurilor și nu invers. Capacitatea de a tolera frustrările dă posibilitatea psihicului să dezvolte gândirea, pentru a face frustrarea mai tolerabilă. Procesele patologice apar ca rezultat al unei nereușite în dezvoltarea gândirii, fie că e vorba de aparat sau de gânduri. Cel puțin așa susținea **Bion** în **O teorie a gândirii**.

Ce este gândul? Cred că este una dintre întrebările-cheie ale omenirii, pentru că, o dată lămurită această problemă, existența unei dimensiuni atemporale va fi simplu de demonstrat. Paradoxal este că, pentru a afla natura gândului, nu am altă posibilitate decât să analizez ceea ce am, adică cuvântul ca entitate.

Ce este atunci cuvântul? Este expresia materială a gândului, fără de care nu ar exista. Din punct de vedere fizic, este un sunet sau mai exact o succesiune de sunete, niște unde sonore care se transmit prin aer, sunt captate de pavilionul urechii, conduse prin conductul auditiv unde lovesc o membrană, timpanul. Acesta se mișcă, vibrează, transferă energia osișoarelor din urechea internă, pentru a fi mai apoi convertită în mediatori chimici, stimuli electrici pentru a ajunge la aria specifică de integrare Brodmann, unde este „*decodificată*”, devenind iar gând. Schema simplificată ar fi gând-cuvânt-gând; un om emite un gând, spune un cuvânt care este auzit de cineva, redevenind gând în mintea acestuia! Cuvântul este în concluzie energie capabilă să impresioneze conștientul și subconștientul altui om. Cuvântul are puterea de a crea sau distruge, de a înălța sau coborî spiritul, de a sădi iubirea sau ura în sufletul omului. Când unul dintre preoții de la care am învățat, părintele Pantelimon, îmi spunea că gândul poate ucide, mi se părea aberant. Mi-au trebuit ani ca să înțeleg și apoi să văd ce se poate face cu gândul, ca să îi dau dreptate.

„Nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, totul se transformă!” prin urmare, dacă din punct de vedere fizic cuvântul este energie, gândul nu poate fi altfel, deci este tot energie. El este „embrionul” cuvântului, care nu

se poate naște din nimic, dar și, în același timp, finalul lui. Descartes susținea că *„există în mintea noastră idei înnăscute pe care se întemeiază deducția, idei adventice care sunt căpătate prin activitatea simțurilor și idei factice pe care le construiește mintea cu ajutorul închipuirii*”. Tot el lansa sau celebra *„Mă îndoiesc, deci cuget*”. Aș putea să cuget fără să exist? Desigur că nu. Așa că urmarea *„cuget, deci exist*” vine normal, ca definitoriu pentru o ființă cugetătoare.

Sunetele sunt chei ale ființei noastre, ale enerdversului, care permit să fim impresionați de melodii, de ideile unui cântec sau de vocea unui alt semen, bărbat sau femeie. Puterea unui cuvânt este dată de energia care se pune în el și care nu ține de numărul de decibeli. Un singur cuvânt spus cu o anumita încărcătură emoțională poate atinge mai adânc ființa umana decât un răcnet!

Suntem capabili să receptăm gânduri, să transformăm gânduri și să creăm gânduri noi. Procesul psihoterapeutic clasic se bazează tocmai pe această capacitate a gândului de a se transforma în cuvânt și invers, care permite înlocuirea unei idei auto-distructive cu o alta pozitivă. Pe cuvânt s-a bazat Hitler, când a orbit o întreagă nație să găsească o justificare a crimei ridicată la rang de industrie. Tot pe cuvânt s-a ridicat creștinismul, pe cele enunțate de Iisus Hristos cu două mii de ani în urmă și care au rezistat.

3. STRUCTURA PSIHICULUI UMAN

„Dacă ești viu, ai acces la secretele veacurilor pentru că adevărul universului sălășluiește în fiecare ființă umană! Dacă ai în tine scânteia vieții, ai esență divină!”

Morihei Ueshiba

Eram anul întâi de facultate și făceam psihologie. Eram curios să aflu cât mai multe, așa încât am început să citesc părerea mai multor nume mari din domeniu privind structura psihicului omenesc. Am fost dezamăgit să constat că erau o groază de școli de psihoterapie, ce funcționau pe principiul *„câte bordeie, atâtea obiceie*”. Nu căzuseră de acord asupra unei forme comune de structurare a psihicului, astfel încât mai rău te încurcai decât să te lămurești. Am citit o parte din ele fără să le consider drept certitudini, lăsând ca experiența să demonstreze veridicitatea uneia sau

alteia dintre teorii. Așa am ajuns la concluzia că fiecare avea întrucâtva dreptate și că, de fapt, divergențele de opinii apăreau din cauza unor elemente care fie erau denumite altfel, fie fuseseră descoperite, dar nu și integrate în teoriile vechi.

Cel mai aproape de adevărul demonstrabil prin practică rămâne tot tata Freud, secondat îndeaproape de micul copist florentin Jung, cel care a introdus în psihologie, sufletul, paradigma anima-animus sau principiile Yin-Yang, care se regăsesc în om, ca și în întreg Universul. Am căutat o structură care să explice normalul, paranormalul, patologia psihiatrică și, de ce nu, atacul psihic, care să fie aplicabilă în toate domeniile: medicina (cu toate specialitățile ei), bio-energo-terapia, yoga, sportul (artele marțiale, boxul), dar și să explice stările modificate ale conștiinței din extazul mistic, dansurile mistice sau cauzate de consumul de alcool și droguri. Îmi doream să aducă și explicarea extra-corporalizării, a experiențelor din apropierea morții, ba chiar să cuantifice moartea, boala, cauza ei și modalitățile de vindecare.

Nu știu în ce măsură am reușit, dar, de o bună vreme încoace, nu am găsit un caz care să contrazică ultimul model structural pe care l-am imaginat și care sper să fie cel mai apropiat de adevăr. Psihicul uman pare a fi alcătuit din Conștient, Inconștient și Sine. Până aici nimic nou. Doar că fiecare componentă este mai complexă, prezintă caracteristici proprii, care o determină și o definesc în același timp.

CONȘTIENTUL (sau conștiința) este acea parte care organizează datele psihicului, ale simțurilor și memoriei, contribuind prin aceasta la adaptarea noastră în societate, la relațiile cu ceilalți oameni sau cu natura, integrându-ne totodată în spațiu și timp.

INCONȘTIENTUL apare ca o pungă care conține memoria, tot ceea ce este refulat (amintiri, gânduri, sentimente, instincte, traume, frustrări),

SINELE (acea parte nerefulată pe care o descrie Freud) și **SUFLETUL** (partea divină din noi, care ne face să simțim în anumite momente care este adevărul fără a avea nevoie de o certitudine și de a cărei existență mulți dintre psihoterapeuți sunt convinși).

În Inconștient există matricea (sau programul) organismului, determinată genetic, care stabilește forma acestuia, înainte ca el să fi ajuns la maturitate. Această formă poate fi vizualizată în anumite stări ale conștiinței, încă de când copilul este nenăscut. Este asemenea unui „*tipar*”, pe care materia tinde să-l umple, pe măsură ce organismul se dezvoltă, și este parte integrantă a subconștientului cu care se confundă. Se poate asemăna cu o hologramă.

Dacă ADN-ul ar fi imaginea de pe placa fotografică a hologramei, matricea este holograma însăși. Această matrice are rolul de a coordona din inconștient funcțiile organismului, mecanismele de apărare și procesele psihice. Astfel, prin interferența dintre psihic și organic de la acest nivel se explică manifestările organice ce apar în tensiunile psihice acumulate în subconștient. O furie care este conștientă la un moment dat, chiar dacă pare „*uitată*”, rămâne în inconștient, putându-se manifesta ca o durere de vezică biliară (fiere). Când este conștientizată de individ (își amintește de ea), se află în conștient, când nu, în inconștient - putându-se manifesta în diverse moduri în plan fizic. Problema organică și deci boala se rezolvă prin conștientizarea agresiunii și soluționarea cauzei care a determinat-o! Orice negație introdusă voit (ca atac psihic) la nivel de inconștient (subliminal) determină individul respectiv într-un anume sens. Simpla negație *„ficatul nu funcționează”* corect poate produce o hepatită, iar dacă negația de funcționare deficitară este adresată uterului, ca organ, vom avea de-a face cu o sterilitate de conotație pur psihică.

Fiecare individ acționează în viață conform unei scheme proprii, pe care a elaborat-o de-a lungul timpului, fiind în strânsă corelație cu o întâmplare din viața lui. Eu unul (am realizat aceasta pe parcursul psihanalizei) acționez în situații de criză conform unei scheme elaborate într-o vară, când eram la Someș cu părinții. Vrând să intru în apă, deși nu știam să înot, am căzut într-o groapă de unde fusese excavat nisip. Am avut timp doar să văd cum mă duc la fund și, pe măsură ce lumina scădea în intensitate, am apucat să zăresc o mână care coboară prin apă, mă apucă de par și mă trage afară. Totul se petrecuse atât de repede, încât nici nu avusesem timp să mă sperii. Și totuși, în viață am continuat sa merg pe același principiu, băgându-mă, de multe ori, în situații fără ieșire, pentru că inconștient așteptam și știam că există acea mână, care de fiecare dată mă scoate din impas!

Între conștient și inconștient există LIBERUL ARBITRU, un sistem de mecanisme energetice. Ele împiedică (asemeni unui gardian) pătrunderea în inconștient a unor informații considerate, prin educație, nocive sau false. O dată depășite, ele fac același lucru și în sens invers, nelăsând ieșirea lor în conștient. El este cauza transferului negativ, opunându-se acumulării altor informații noi, chiar dacă ele sunt adevărate sau exprimă același lucru ca și cele vechi, dar privite din alt punct de vedere.

Liberul arbitru este determinat de educație (societate, părinți, mentori, credințe religioase) și intervine în momentul în care dorințele sinelui

contravin moralei sociale. Liberul arbitru reprezintă de fapt posibilitatea noastră de a alege una dintre variante. Care este mecanismul? Există anumite dorințe, gânduri, instincte aflate în inconștient care sunt neîndeplinite din diverse motive (deci refulate); ele caută un mod de a se realiza. Acest mod poate fi unul constructiv (creativ), prin reorientare, canalizare în direcții constructive, conștient sau nu, sau se pot împlini ca atare, în tradiția iudaică este descrisă o astfel de modalitate și anume aceea de a canaliza toate energiile către un singur țel prin abstinență și post. În acest fel, toate energiile concură la atingerea aceluiași scop propus. Șinele este motivul pentru care viața există.

Eu-l nostru, cel care se încarnează, care se poate extra-corporaliza, este șarpele kundalini încolăcit la baza coloanei și care, în cursul evoluției, urcă prin cele șapte porți de la nivelul chakre-lor, prin canalul central ieșind prin chakra coroanei pentru a da naștere Florii de Lotus. Sinele este în general partea inconștientă a Eu-lui. Ca exemplu, Eu-l poate fi un individ, cu educația primită de la părinți, școală, biserică, cu experiența lui de viață, iar Sinele este acea parte din el care va rămâne după moarte, lăsând în urmă trupul, gândurile și instinctele, păstrând numai ce este valoros din punct de vedere spiritual și intelectual și pe care le-a acumulat în viața prezentă. Sinele este diamantul de care vorbeau marii inițiați și care se șlefuiește în sute și mii de ani, este partea cea „*rea*” din noi cu care trebuie să luptăm, să o împăcăm și hrănim. Împotriva Sinelui, zic musulmanii, se poartă Marele Jihad, față de micul Jihad care este declarat necredincioșilor.

Eu-l se află sub influența percepției și este supus, ca și Sinele, acțiunii instinctelor; nefiind însă decât o parte modificată într-un mod particular a Sinelui, în scopul vieții actuale. Dacă însă percepția este greșită, Sinele percepe informația din lumea materială eronat. Acesta este cazul hipnozei (la fel se întâmplă și în mesajele subliminale și magie), când spunând unui pacient că este ars de o monedă rece, el prezintă simptomele celui ars.

Îmi amintesc de întâlnirea mea cu un maestru Chi Kung. Un coleg de-al meu de muncă îmi propune odată să merg, împreună cu el și cu o doctoriță de la Municipal, la un curs de Chi Kung. Am acceptat evident (din curiozitate, pentru că eram curios să văd ce știa respectivul, dar și pentru că eram într-o răscruce și căutam ceva care să se alipească la cunoașterea mea de până atunci). Totul a fost frumos, muzica, relaxarea, exercițiile de vizualizare. La un moment dat am fost curios să văd ce poate, am privit în astral (prin al treilea ochi) și am fost surprins să constat că ajunsese la Floarea de Lotus! Adică, din punct de vedere yoghin, șarpele ieșise prin chakra coroanei, iar din punct de vedere creștin, ieșea în duh (se putea extra-corporaliza) dând

în același timp energie celor din jur. Floarea lui de Lotus, cea cu o mie de petale arăta ca o fântână arteziană, iradiind lumină sub forma unor fascicule întrerupte pentru fiecare individ din sala de curs. A fost un spectacol interesant și unic în viața mea. Nu este un maestru prea cunoscut, poate pentru că era prea tânăr și nu se vede pe chipul lui nivelul la care a ajuns. La ieșirea din sala unde se ținuse cursul, doctorița m-a întrebat ce părere am. I-am răspuns că nu mai văzusem în viața mea o Floare de Lotus! Bineînțeles că s-a uitat lung la mine și nu știu dacă a înțeles ceea ce-i spusesem. A remarcat însă că, la un moment dat, a simțit că era mai multă energie în sală.

În cazul unei probleme care apare în conștient există mai mulți factori care contribuie la luarea unei decizii: Sinele (noi, demonul) se comportă ca un copil, fiind lipsit de moralitate, Supra Eu-l (îngerul păzitor) acționează precum o instanță superioară, hiper-moral și, alternând între dorințele Sinelui și cele ale Supra Eu-lui, Eu-l. **Cu cât conștiința de sine crește prin eliminarea gândurilor, sentimentelor și instinctelor, cu atât puterea psihică a individului crește.** Se mărește capacitatea de a se apăra de factorii psihici perturbatori externi, precum și puterea de a raționa în mulțime sau de a rezista unei inducții hipnotice. Pe parcursul evoluției, Sinele se schimbă și, găsindu-se în subconștient, poate avea acces la subconștientul colectiv pe care îl modifică. De aceea, a te schimba pe tine însuți, în sensul cel mai profund, înseamnă a schimba omenirea.

În momentul în care Eu-l, Sinele și Supra Eu-l se suprapun, omul devine un maestru, un guru, un iluminat, trăind simultan în trei părți: pe pământ prin primul, în iad prin al doilea și în Cer prin ultimul. SUFLETUL este darul divin al vieții, un atribut al ei, care se poate vinde, ca în „*Faust*” sau ca în Evangheliile Apocrife, unde se spune că evreii își puteau vinde sufletul la templu în schimbul banilor, având posibilitatea de a-l răscumpăra atunci când afacerile le-ar fi permis.

„Dacă ai în tine scânteia vieții, ai esență divină!” spunea Morihei celor pe care îi iniția în Aikido. Respectiva scânteie, sufletul, apare reprezentată în icoanele catolice ale lui Iisus Hristos sub forma unei inimi de culoare roșu-aprins; se poate vizualiza astfel și prin deschiderea celui de-al treilea ochi (vederea în duh ortodoxă).

Interesant că numele Mântuitorului în limba japoneză,Kirisuto, de fapt și în teoria japoneză a kotodamei, se pronunță Ki-ri su-to, putând însemna și „*cel care a rupt toate legăturile!*”. Cine a avut curiozitatea (și posibilitatea) să facă inducție hipnotică și vizualizare la nivel astral cu pacienții, a putut constata că avorturile se vizualizează precum niște fire negre, care leagă

spiritul de întuneric, iar copiii sunt grupați acolo, în funcție de numărul lor, legați de mamă precum nou-născuții.

Despre suflet se spune că este de o valoare inestimabilă, prin el orice om viu este la fel de valoros, indiferent că se află în închisoare, în ospiciu sau în altar! Priviți din acest punct de vedere, oamenii apar precum diamantele, unele mai vizibile, lustruite, strălucind la suprafață, altele mai ascunse în mâlul vieții, dar tot diamante. De aceea, a supăra pe cineva, chiar și pe bună dreptate, a mâhni sufletul cuiva, a chinui un animal (care are și el suflet) este, sub aspect spiritual, divin, ca și cum i-ai face lui Dumnezeu însuși așa ceva.

Ideea de vânzare a sufletului nu este nouă. Marii magi, vracii și vrăjitorii au cunoscut dintotdeauna importanța lui și de aceea a apărut ritualul de sacrificare a animalelor, respectiv oferirea unui suflet de animal în schimbul îndeplinirii unei dorințe. Nu există favoare a sorții, există cel care conduce destinele acestui pământ și care nu este Dumnezeu. A învinge lumea, sistemele create de ea, înseamnă de fapt a călca peste puterea celui viclean, care îi arăta și îi oferea lui Iisus pământul. Atât în spiritualitatea creștină (cu referire la marii duhovnici), cât și în alte credințe religioase, spovedania există ca formă de eliberare a inconștientului. Omul, ca ființă creată, se naște, trăiește și moare, dar viața pre-există trupului și nu se sfârșește cu moartea acestuia. În cursul vieții pământene, datorită încălcării unor legi ale Universului, se acumulează o serie de „*păcate*” (de fapt energii negative, tensiuni interioare).

Aceste legi universale au fost revelate celor iluminați, unele dintre ele fiind chiar de bun-simț. Spre exemplu una dintre legile date de Moise (din cele aproximativ 600!) este „*să te speli pe mâini înainte de masă!*” Cum ar fi putut să le explice că altfel îmbolnăvesc? Așa le-a fost dată ca lege divină, spre binele lor! Cred că nici Moise nu știa de ce! Legile Universale sunt precum legile circulației, stabilite pentru a te apăra uneori chiar de tine însuți, funcționând conform principiului respectării normelor de conviețuire dintr-un loc care ți-e străin, dar pe al cărui teritoriu te afli. Încalci limita de viteză, nimeni nu-ți acceptă scuza că nu ai știut, erai obligat să afli regulile; te duci în junglă, ești obligat să cunoști legile ei, dacă nu vrei să fii hrană pentru tigru!

În concluzie, este mai bine să le cunoști, oricum de încălcat le încalci (că de!), dar cel puțin ai posibilitatea să știi cum să le plătești, măcar o parte, ca să nu ajungi în închisoarea datornicilor!

Din punct de vedere al eliberării subconștientului de tensiunile acumulate, spovedania și psihoterapia sunt similare. Ele permit preluarea

energiilor negative (a demonilor) de către cei care se ocupă de vindecarea minții și a sufletului, care le pot face față și înlătura. Apare o singură diferență între psihoterapeuți și duhovnici, tot ce ține de științele medicale și psihologie scoate din ipoteză divinitatea; înveți iar informația este stocată asemenea celei de pe dischete sau cărți; ea nu poate exista fără un substrat material, deci energetic. O melodie înregistrată pe o casetă uitată într-un raft, deși nu se aude, există. Luând caseta și introducând-o în casetofon, melodia va putea fi redată și atât timp cât banda merge, ea se aude, există. Când aparatul se oprește, melodia dispare. Cu toate acestea, ea, totuși, este! Poți să asculți din nou, ca să te convingi!

Asemenea ei este și gena, un sistem material, deci energetic, de stocare a informației. Ea există, iar trupul nostru este expresia ei materială, punerea în practică a programului care este încorporat în ea. Medicina se oprește la ea, ca și cum gena ar fi o limită. Material este, dar energetic nu are limite. O bandă o poți șterge, copia, reface; totul este să știi cum.

Dezastrele nucleare ne-au arătat că energia, ca lumină sau radiație, ne poate modifica gena și în rău, fiindcă orice idee oferă, mai întotdeauna, aplicații și în bine, și în rău. Când vom putea stăpâni Lumina, vom ști mai bine să vindecăm oamenii. Folosind lumina informată, vom putea modifica genele în sensul dorit de noi, spre binele omului și al societății, se vor schimba multe, astfel încât chiar și minunile lui Iisus Hristos își vor găsi explicația, nu vor mai părea minuni, și nici credința un spectacol, ci cunoaștere și aplicație științifică.

La ora actuală se știe că nu creierul este cel care stochează informația. El este un organ creat de gândire și nu invers, deci nu este sediul memoriei. E doar un emițător-receptor de gânduri, o interfață între lumea spirituală și cea materială, este „*casca*” potrivită care ne conectează la JOCUL VIRTUAL AL VIEȚII pe Terra. Creierul creează un câmp, care înconjoară organismul ca o anvelopă și în care se stochează gândurile. Multe dintre ele sunt inconștiente sau „*neconștientizate*”, nu le avem în permanență în planul conștient. De exemplu: știm că 1 și cu 1 fac 2, dar sunt conștient de aceasta doar. Dacă am nevoie. Știm pentru că am învățat și pentru că este înmagazinat în memorie. În AVC „*uiți*” pentru că este distrusă calea către locul unde se află informația, nu pentru că ea nu mai există! De asemenea, memoria prezintă mai multe niveluri: unele mai superficiale, altele mai profunde. În general, experiențele neplăcute se sedimentează în cele mai profunde straturi ale memoriei, în inconștient, de unde ies la suprafață rar, de obicei în situații deosebite, dar cu mult zgomot. Este o metodă de protecție personală, un mecanism de apărare care ne permite să

supraviețuim în urma unei întâmplări nefericite, să o depășim cu efecte negative minime. Cel mai profund nivel al subconștientului (sau al inconștientului, sunt unul și același lucru) este parte din inconștientul colectiv, fiind zona din care ne vin cele mai elementare instincte precum foamea, setea, instinctul sexual, este despărțit de restul subconștientului printr-un baraj energetic, numit în Cabala „***Vălul lui Paroketh***”. Această zonă, bine delimitată energetic, a subconștientului **corespunde primei chakre, cea a rădăcinii, care ne unește cu energia telurică (chi-ul greu), chakrei a doua și celor două chakre secundare din dreptul spinelor iliace antero-superioare ale oaselor bazinului (cea din stânga corespunde sentimentelor ascunse și nerezolvate, iar cea din dreapta gândurilor negative uitate)**. Ele formează un triunghi, cu vârful în jos, ce simbolizează pământul. Oamenii care trăiesc prin acest spațiu sunt bine ancorați în realitatea materială, dar se pot folosi și de energia telurică, cki-ul greu în magie (țiganii, chinezii, arabii, evreii).

În stările modificate ale conștiinței cum ar fi: deschiderea celui de-al treilea ochi, alcoolismul cronic, dependența de droguri, există energii negative ce se pot vizualiza sub diferite forme (de gândaci, păianjeni etc). Mecanismele gândirii sunt făcute special ca să ne apere de urâțenia lumii spirituale în care trăim.

O studentă la psihologie m-a întrebat cum poate fi stăpânit SUBCONȘTIENTUL COLECTIV. Am fost uimit inițial de întrebare. I-am răspuns că există două posibilități: cea eristică și cea nazistă, deoarece stăpânirea subconștientului colectiv se rezumă la stăpânirea întunericului și a ființelor care-și au sălaș acolo. Acest lucru presupune să le cunoști, să nu-ți fie frică și să nu te lași stăpânit de ele (să nu le dai satisfacția de a face ce vor ele), prin urmare să nu te lași pradă instinctelor și sentimentelor negative precum gelozia, furia, invidia. Nu trebuie să le negi, dar nici să te lași condus de ele, ci pur și simplu să alegi calea de mijloc. În fond, ele sunt o necesitate, dacă nu ne-ar fi foame sau sete, am muri (fără măcar să știm de ce), iar dacă nu ar fi fost sexul, nu ne-am fi născut.

Ca unul care am participat activ la exorcizări, pentru ca mai târziu să le fac singur, pot spune că la un moment dat, după multe asemenea rugăciuni, dispar toate poftele sexuale (este greu de învățat echilibrul), foamea și, chiar dacă mai puțin, setea. P**rin chakra rădăcinii, omul are în el accesul la întuneric (prin umbra lui), prin cea a coroanei la Lumină (prin înger), persoana fiind de fapt locul unde se întâlnesc cele două „*lumi*”**. Pe parcursul vieții se îndreaptă (mai mult sau mai puțin) spre una dintre ele, devenind fie mai alb, mai aproape de îngeri, fie mai negru sau demon, în

funcție de alegerile făcute. Privit astfel, subconștientul colectiv, ca sumă a celor individuale, apare ca o pungă imensă, care conține, pe lângă tot ceea ce este bun, gunoiul omenirii, în ea acumulându-se toate gândurile negative. Oamenii sunt manevrabili tocmai prin răul din ei, care îi face să se asemene, deși se găsesc pe trepte sociale diferite, au preocupări și posibilități materiale diferite. **Fiecare are ceva urât în inconștient (care contravine Legilor Divine) și, cu cât ceea ce este ascuns acolo crește, cu atât omul devine robul propriului subconștient. Dacă manifestarea se situează într-o limită acceptată de societate, el este considerat normal, dacă nu, apare antisocialul sau patologia.** Majoritatea oamenilor este convinsă că nimeni nu poate avea acces la mintea lor și tocmai de aceea sunt ușor de manevrat psihic. Pe același lucru se bazează și manipularea în masă. A-ți stăpâni propriul subconștient, gândurile, sentimentele și instinctele înseamnă să poți stăpâni și subconștientul colectiv și implicit lumea.

Din cauza faptului că primește informațiile prin intermediul corpului, câmpurilor și, respectiv, al mentalului, Sinele poate fi „*păcălit*”. Acest lucru se poate face prin sugestie, hipnoză sau mesaje subliminale când, cel care „*știe*”, poate sădi în subconștient un gând pe care Sinele îl percepe ca fiindu-i propriu.

Un exemplu, poate nu cel mai bun, sunt chiar farmecele de dragoste ale părinților pentru copiii lor. Fiecare își vede puiul frumos, chiar și măgarul!

Se povestește că la o horă două femei în vârstă stăteau pe margine, uitându-se la tineri cum dansează. Una dintre ele spune la un moment dat: „*Cine este cocoșatul ăla care dansează cu fata lui cutărescu?*” Vecina ei îi răspunde: „*Cum, femeie, nu-ți mai știi fecioru'?*” Prima continuă: „*Cocoșel, cocoșel, da' uite ce frumos dansează!*” Adevărul este că avem obiceiul să fim mult mai îngăduitori cu ai noștri decât cu ceilalți. Este interesant cum poate fi folosită iubirea maternă în magie. Mama își vede fata ca fiind frumoasă, cea mai deșteaptă și mai sexi. Transferând această energie prin mâncare unui bărbat, el va începe să o vadă precum ea, prin prisma iubirii ei, dar coroborată instinctelor lui sexuale. Iubirea și atracția sunt gata! Evident că depinde de sensibilitatea mentală a bărbatului, de capacitatea mamei de înmagazinare a energiei și de bio-transfer.

Privit din sens opus, adică identificându-mă cu Sinele meu, cel veșnic, Universul și viața omului se prezintă ca un imens joc virtual, în care trupul este aparatul care ne conectează la el, iar creierul o interfață, casca prin care simțim și vedem lucrurile materiale. Acestea, în fond, nu sunt altceva

decât concentrații ale aceluiași Câmp Unitar din care provenim, în care suntem și vom fi.

Că tot veni vorba, mă amuză sectele care vin să te convingă să-l primești pe Hristos în tine sau chiar unii dintre preoții ortodocși despre care se spune că fac legătura cu Tatăl. Să fiu iertat, dar apare o simplă întrebare: **dacă eu fac parte din Univers și Universul există în Dumnezeu, eu unde mă aflu?** Pot afirma astfel că și eu *„sunt întru Tatăl și Tatăl întru mine*”. Seamănă puțin cu chestia ara cu integrarea României în Europa. Suntem, dar nu suntem încă în ea! Sinele primește informații dinspre lumea materială prin intermediul creierului, al gândirii, ca aparat creat de acesta. În timpul hipnozei și sugestiei el primește o informație eronată și o percepe ca adevăr, reacționând ca atare. De aceea cred că a explica hipnoza din punctul de vedere al gândirii este o abordare greșită. Cei mai buni dintre hipnotizatori sunt cei care ȘTIU că viața este o iluzie și cunosc arta de a înlocui o iluzie cu alta. Adică să o înlocuiască pe cea a durerii cu cea a plăcerii, direct la nivelul Sinelui. Totul este în funcție de modul de percepție al fiecăruia de la nivelul cel mai adânc al ființei lor, Sinele lor. Ceea ce este durere pentru un om „*normal*”, pentru un masochist poate fi plăcere. Cine are dreptate?

Normalul este definit de numărul celor care reacționează la fel! Confucius susținea că „*Omul politic sau intelectual ar trebui să se îngrijească de corpul său, apoi să conducă țara și doar în cele din urmă să încerce să cucerească lumea.*”

Marii maeștri afirmă că adevărata viață e viața veșnică, viața de dincolo, mai exact nu viața Eului ci a Sinelui. Ideea este că atenția noastră ar trebui să fie îndreptată mai mult către acesta (către Sine) către trăirile și ideile care apar la nivelul Sinelui, decât cele de la nivelul Conștientului. Să trăim, să ne ducem viața după normele sociale care există, dar să dăm o mai mare importanță vieții noastre interioare.

În psihanaliză, de exemplu, se ajunge să se conștientizeze că gândirea poate fi păcălită și atunci singurul punct de sprijin rămas este sufletul. Simți în sufletul tău că un lucru este adevărat, este bine, dacă nu alt criteriu sau mod de verificare nu există.

4. TELEPATIA

În anul 1976, Harold E. Puthoff și Russel Targ, de la institutul din Stanford, și-au publicat studiile cu privire la fenomenul de transfer de informație la distanță, având la bază experiențe efectuate în cadrul laboratoarelor de electronică și biotehnologie. Între altele, au testat cincizeci de subiecți privind capacitatea acestora de a descrie și desena obiective necunoscute, situate la distanță, în timpul vizitării lor de către alte persoane. S-a ajuns la concluzia că memoria și imaginația bruiază informația primită telepatic. S-a emis ipoteza că aptitudinile testate ar putea avea sediul în emisfera cerebrală dreaptă, care ar fi specializată în elaborări spațiale, vorbindu-se de *„vizionare la distanță și temporală*".

Au fost cazuri când informațiile transmise pe canale telepatice au premers chiar începerea experimentului, ca și cum ar fi venit dintr-un alt spațiu, atemporal, și au fost percepute de receptor ca trecute. S-au făcut mai multe experimente, printre care acela de a determina o persoană să facă mișcări de care nu este conștientă sau diferite gesturi care să contravină educației sau dorințelor ei. Unul dintre principiile care stă la baza telepatiei este capacitatea structurilor biologice de a disipa energie. Acest fenomen a fost evidențiat de Ilya Prigogine, care împreună cu un grup de cercetători a luat premiul Nobel pentru analiza termodinamică a stărilor energetice disipative ale structurilor biologice. Ideea este că orice organism viu se comportă ca un sistem deschis, făcând permanent schimb de energie cu mediul, fie că este vorba de alimente, apă sau căldură (lumină). În lucrările lor, cercetătorii ruși de la Novosibirsk (V. Kaznaceev, S.P. Surin, L.P. Mihailova, N.V. Ignatievici) au evidențiat emisia de fotoni ca fiind una dintre activitățile vitale ale organismelor vii.

Lumina pare a avea cel mai important rol și în copierea și în transmiterea informațiilor în timpul diviziunii celulare (F.A. Popp, 1976). Corpul uman emite radiații între 18-250 fotoni/sec/cm pătrat, în spectrul UV, mai crescute în țesuturile în creștere, principiu pe care de altfel se bazează și tomografia computerizată. Au existat mai multe experiențe care poartă semnătura cercetătorilor ruși, prin care se demonstra capacitatea unei persoane de a concentra și transmite energie. În principiu, au pus în evidență capacitatea encefalului de a concentra și focaliza energia disipată de materia vie. G.A. Sergheev și S.P. Saricev au demonstrat că, sub privirea concentrată a unei femei cu abilități paranormale - M.S. Kulaghina -, un cord de broască (care, în mod normal, ținut în ser fiziologic, în afara

influenței biofizice externe, mai funcționează 1,5 -2 ore) a fost oprit în șapte minute. S-a încercat și pe organismul uman, pe cord, dar apariția tahicardiei a necesitat întreruperea experimentului. Această capacitate de a disipa energia unui om se poate mări chiar de până la 1000 de ori în condiții de stres, față de cele obișnuite. Este destul ca să realizezi ce efect ar avea dacă ar fi direcționată numai împotriva unui singur om!

Modificările energetice produse de stres au fost evidențiate prin compararea electronografiilor palmei unui individ aflat mai întâi în stare de calm, apoi de stres. Inițial apare un contur uniform al fondului de densitate luminoasă, reprezentat de emisia de fotoni, pentru ca, în caz de stres, la nivelul falangelor, trei să capete un fond întunecos, cu o tendință luminoasă centrifugă a fluxului energetic. Faptul că transmiterea telepatică se face cu transfer de substanță, câmpul însuși fiind substanță disipată, s-a demonstrat la Novosibirsk de către S.V. Sparanski; acesta a crescut un lot de șoareci albi pe care l-a împărțit în două grupe egale, pe care le-a separat, una la etajul I, alta la al III-lea. Cei de la etajul I au fost sacrificați și li s-a cântărit SR. Cei de la etajul al III-lea au fost mai întâi adormiți (pentru a nu fi stresați) și apoi sacrificați. Cântărindu-se și acestora SR s-a constatat că era mai mare cu greutatea lipsă la prima grupă. S-au făcut și alte experimente care demonstrează posibilitatea de transmitere a energiei la distanță, dar nu le voi aminti pe toate pentru că nu este subiectul lucrării de față, mai ales că, demonstrarea unui lucru care pentru mine este evident este de-a dreptul plictisitoare.

Mai amintesc doar de o experiență a lui S.V. Stepanski. Acesta a înfometat un lot de șoareci pe care l-a plasat lângă un alt lot de șoareci hrăniți normal. Șoarecii din al doilea lot au prezentat un apetit crescut, necesitând o cantitate mai mare de alimente față de momentul anterior începerii experimentului; astfel s-a demonstrat posibilitatea transmiterii senzațiilor/instinctelor. Acest fapt este cunoscut de vechea gardă a psihologiei, care are la bază școala sovietică. Știu acest lucru de la tatăl meu, care îmi repeta de nenumărate ori în copilărie să evit aglomerațiile pentru că oamenii îți pot transmite instincte ca frica, mânia, foamea, setea (dorința de a bea alcool) sau chiar dorința de a se droga.

Ca o aplicație: există patroni de restaurante sau fast-food care nu permit angajaților să consume nimic din produsele pe care le pregătesc (îi dau afară dacă îi prind!), iar foamea lor (vă dați seama că mor de poftă uitându-se, lihniți, la bunătățile pe care le servesc) se transferă clienților, care poate că au intrat să bea doar un suc, dar care se văd aproape obligați (de

foamea care nici măcar nu este a lor) să comande mâncare, rotunjind astfel venitul patronului!

Într-o seară eram pe o terasă în Parcul Tineretului cu prietena mea și cu un amic, fost coleg de muncă, și ne uitam la un meci de-al naționalei de fotbal a României în preliminariile campionatului mondial când, la mese, au apărut mai multe fete îmbrăcate în costumase bleumarin, făcând reclamă unor țigări franțuzești. Erau toate drăguțe, vopsite blond și au început să abordeze bărbații care fumau. Una dintre ele a venit și la prietenul meu. S-a apropiat atât de tare de el, încât ai fi zis că-l sărută! În timp ce-l fixa drept în ochi, încerca să-l convingă să încerce un nou tip de țigări, cu filtru deosebit, mai puțin cancerigene. Știam ce face, am încercat și eu metoda aceasta de a trece peste barajele de apărare ale altcuiva (însă doar ca experiment, fără însă a-l transforma într-un modus vivendi!). A doua zi cine schimbase țigările încercându-le pe cele albastre, franțuzești? Exact. Prietenul meu! I-am explicat ce i se întâmplase în seara respectivă și cum se concentrau fetele pe cel de-al treilea ochi al celor abordați. Expresia lui a fost de uimire totală: *„Ai, mă!”* A revenit la țigările lui obișnuite. Noroc că făcuse câteva grade la radiestezie și nu era chiar profan în probleme de acest gen.

Am mai avut o „*întâlnire*” cu aceeași firmă producătoare de țigări. Puțină lume știe că, la ora actuală, firmele *„care se respectă*” au angajați care practică o formă sau alta de magie. Ei au rolul fie de a verifica mental loialitatea angajaților sau a partenerilor, fie de a ajuta în vânzări, de a căuta soluții optime la cele mai diverse probleme, ori pur și simplu de a conduce „*din umbră*” negocierile, în sensul pe care îl dorește patronul. Am lucrat și eu în acest tip de sistem și nu pot să fiu prea mândru, de multe ori nu ai de ales; trebuia să aflu ce fel de personalități au unii dintre angajați și, în funcție de rezultat, erau repartizați în posturi în care ar fi fost cei mai eficienți sau, atunci când îl căuta cineva pe șeful meu, să aflu cu câteva minute mai devreme scopul vizitei. Mă mai ocupam și de protecția psihică a familiei (el însuși nu avea nevoie, fiind un bun paranormal).

Un profesor de la Spitalul Municipal, care este frecvent solicitat de mass-media deși pregătirea și competența lui rămân discutabile, a afirmat în urma unui interviu televizat pe care l-a acordat șeful meu, că intervievatul este paranoic. Nu i-aș lua apărarea, nu am de ce să-i fiu recunoscător, am muncit cu adevărat fiecare bănuț pe care l-am primit, dar după trei ani în serviciul lui, am dreptul să afirm că, din punct de vedere psihic, îi depășește pe mulți dintre cei al căror nume este precedat cu emfază de prescurtări ale titlurilor academice sau universitare.

Într-o zi, venind de la editura care mi-a publicat prima carte, ajunsesem în centru, la Universitate. În intersecție își face apariția un autoturism de culoare albastră, mergând cu spatele! Am rămas siderat, privind agentul de circulație care îl dirija. După el apare un camion din care răsună printr-un megafon muzică asemănătoare tam-tamurilor africane. În camion și în spatele lui, adolescenți dansând ca și cum ar fi fost în transă, dezbrăcați la bustul gol băieții, iar fetele în mini și sutiene. Alcătuiau un tablou desprins parcă din comicul absurd, dacă nu ar fi fost de-a dreptul terifiant. În timp ce șirul de camioane trecea cu acei copii în transă, a început să plouă. Am rămas privind uluit spectacolul ce se desfășura sub ochii mei, sperând ca așa ceva nu e real, nu se poate întâmpla pe străzile Bucureștiului. Unde erau marii profesori de psihiatrie, psihologii și paranormalii de la „*curtea*" guvernului, preoții, cei care au pe umeri bunăstarea psihică a acestui neam, prin ce cabinete dormitau? De ce nu li se explică elevilor în școli că **muzica este o cheie de acces în subconștient și că, o dată deschis, nu știi nici ce intră, dar nici ce iese din el?** Dansau în ploaie, fără să aibă în ochi nici o scânteie care să ateste că ar face ceva conștient, în timp ce picăturile de apă le biciuiau spatele. Nu erau cu nimic mai presus decât membrii unui trib uitat de lume în jungla africană. Tragic.

Din punct de vedere energetic, în ceea ce privește telepatia, puterea de emisie este dată de câmpul de emisie corespunzător chakrei gâtului, iar cea de recepție de cel corespunzător celui de-al treilea ochi. Aceasta este teoria, în realitate folosim întreg câmpul, cu toate formele de energie pe care le deține. Fiecare om are o energie proprie, care este dată de mai mulți factori, cum ar fi: alimentația (vegetarienii au vibrația mai înaltă), rugăciunea (cei care se roagă, călugării, au vibrația mai înaltă), profesia (medicii, practicanții de Reiki au o vibrație mai înaltă, în timp ce boxerii, practicanții de arte marțiale au vibrație mai joasă) *etc.* Există astfel mai multe niveluri energetice, iar telepatia apare între persoane care au vibrație asemănătoare. Un rol important în telepatie îl au sub-personalitățile unui individ; ele sunt fie native (cazul geniilor care primesc ca înger păzitor un spirit deosebit, ca merit pentru o viață anterioară dedicată într-un fel sau altul oamenilor), fie dobândite, cum ar fi cele ale meseriilor. Aceste sub-personalități pot fi forme gândite, ceva asemănător unui program care se derulează sau intervine în momentul în care este nevoie de el, sau spirite care, dintr-un motiv sau altul, au primit misiunea de a avea grijă de omul respectiv. Când un individ a practicat mai multe meserii, învață mai multe din domenii diferite, primește aceste sub-personalități, care uneori pot intra în dezacord, ducând la ceea ce se numește în limbaj

psihiatric, schizofrenia. Nu este propriu-zis o boală; acest om poate, ajutat sau nu, să ajungă la un consens cu propriile personalități și să devină un geniu sau un bun parapsiholog. Ronald Laing, părintele anti-psihiatriei, zicea: „*Se spune despre schizofren că este un bolnav care nu știe să se adapteze la o societate sănătoasă. Eu aș crede mai curând că e un individ sănătos care nu se poate adapta unei societăți bolnave.*”

Nu sunt de acord pe de-a-ntregul; societatea este bolnavă, poate, dar aceasta nu înseamnă că psihiatria poate fi negată în totalitate. Trebuie doar revizuită și păstrat ceea ce are bun în ea; ca de altfel toată medicina.

Una dintre tainele ortodoxiei este aceea a botezului, indiferent că este vorba de cel din copilărie sau de cel călugăresc. Cel botezat primește ca ajutor un înger, care are misiunea de a-l ajuta. Acesta contribuie prin vibrația lui la cea a câmpului omului de care are grijă. Călugării primesc șapte! Devine ceva mai aglomerat în subconștientul acestuia! Se poate spune că ei sunt mai apărați. Da, este adevărat dintr-un punct de vedere, dar echilibrul universal funcționează și în acest caz. Așa că apar și șapte demoni! Deci, la un calcul sumar, în apropierea unui călugăr se vor întâlni: personalitatea lui proprie, șapte îngeri, șapte demoni și, dacă a mai avut o meserie, încă unul (așa-zisul duh al meseriilor); s-au făcut 16! Am greșit calculul pentru că orice om, chiar nebotezat, are ca ajutor un înger. Deci sunt 17! De ce spun aceasta? Nu ca să deconspir o taină, ci ca să avertizez psihiatrii să nu se ocupe de asemenea cazuri pentru că „*își prind urechile*”. Ca să poți vindeca un om, ar trebui să știi ceea ce știe el pentru a-ți da seama unde greșește. Or, în cazul preoților și călugărilor care au probleme dintr-un motiv sau altul, datele stau cu totul altfel.

Telepatia este mai facilă între cei care aparțin unui grup (prin intermediul sub-personalităților grupului), acest lucru datorându-se inconștientului colectiv, suma inconștientelor individuale și care au la rândul lor caracteristici comune (cine se aseamănă - se adună).

Să nu confundăm spiritualitatea cu cultura! Poți cunoaște cinci limbi străine, să ai zece facultăți și să cânți la cincisprezece instrumente, nu înseamnă că ești și evoluat din punct de vedere spiritual. Spiritualitatea se referă la cunoașterea legilor Universului, legi care sunt complementare și adesea se întrepătrund cu cele fizice, privește modul cum te comporți față de semeni, dar și cunoașterea tainelor celor trei lumi: cea fizică (în care trăim), cea energetică (care nu este decât un alt mod de a o vedea pe prima, dar la o altă scară) și cea a duhurilor care coexistă cu celelalte. Boala însăși poate fi privită din punct de vedere medical, energetic și spiritual, iar tratamentul ar trebui să acționeze la fel: de primul plan să se ocupe medicii

„*clasici*”, de al doilea bioterapeuții, vindecătorii Reiki, acupuncturiștii, iar de cel de-al treilea îndeosebi cei care practică sacro-terapia (preoți, pustnici, clarvăzători).

S-a constatat că telepatia are loc când creierul se găsește în ritm alfa sau teta, adică în stările de relaxare. Sunt tehnici prin care se învață obținerea controlată a acestor ritmuri și care au ca punct de plecare exercițiile de relaxare chinezești sau yoghine.

La nivel energetic stabilirea unui contact telepatic nu are loc numai la nivelul chakrei celui de-al treilea ochi. Diferența de vibrație poate face ca racordul energetic să se facă oriunde în câmp pentru a se deplasa apoi pe meridianele energetice până la Sinele individului (șarpele Kundalini). De exemplu, când sunt „*căutat*” mental de cineva, îi simt prezența într-un loc anume din câmp, care îi este propriu. Iar racordul lor, în locul în care se face, îl percep de la înțepătură, la durere, în funcție de intensitatea cu care se gândește la mine. Fără sa vrea, unii oameni se gândesc prea „*tare*” și atunci le spun să o facă mai ușor că „*aud*”, nu sunt „*surd*”! Telepatia ca proces psihic este importantă, pentru că pe ea se bazează ATACUL PSIHIC. Ea stă la baza vindecărilor de la distanță, a contactului cu divinitatea, dar și a magiei Voodoo sau hipnozei. Ea este un instrument care nu este nici bun, nici rău în sine, dar îl întrebuințăm, făcându-ne responsabili de efectele ei. Orice gând pe care îl emitem se păstrează în subconștientul colectiv pentru ca, la un moment dat, să prindă viață!

S-a demonstrat experimental că transmiterea telepatică a informațiilor nu este un fenomen de natură electromagnetică, întrucât efectul nu scade cu l/d2, ca în cazul undelor. Telepatia se poate face pe două căi, fie prin dimensiunea noastră, fie prin cea atemporală. În cazul primei există consum de energie și deci o distanță mai mare necesită o energie mai mare. În cea de a doua, prin deschiderea unei dimensiuni, se șuntează distanța (ca și cum l-aș aduce pe receptor în apropiere), consumul de energie practic nu există și informația se transmite instantaneu (funcționează mai bine în cazul în care cei doi, transmițător și receptor, sunt compatibili energetic, acest lucru fiind mai frecvent la soți, altfel se pierde timp și energie prin canalele energetice).

De ce nu toți oamenii sunt buni telepați? Pentru că energiile negative acumulate împiedică recepțiile, ele interferând cu informațiile cuprinse de acestea. Nu mă contrazic dacă fac afirmația că, pentru transmisie, încărcătura energetică, chiar negativă, este utilă pentru transmisia la distanță.

Comunicarea telepatică se poate face în două moduri.

Prima posibilitate, direct pe calea conștient-conștient. Este o variantă frecvent întâlnită (așa-zișii paranormali care au o mai mare sensibilitate mentală). Principiul pe care se bazează este cel al bio-transferului. Un gând trece pur și simplu prin câmpul acestora, impresionând chakra, fără a ajunge să treacă prin subconștient, pe la Sinele receptorului. Persoanele cu o asemenea sensibilitate, fără să știe că dintr-un anumit punct de vedere este o binecuvântare, pot „*să audă voci*” și, apelând la un psihiatru care doarme cu capul pe DSM, să fie diagnosticate ca schizofreni. Ei sunt categorisiți ca aflați în mijlocul nebuniei, dar acolo au fost toți marii inițiați, precum Buda sau Iisus. **Oamenii obișnuiți, cu vibrație joasă, pot să se deschidă către reziduuri energetice, spre gândurile criminalilor, sinucigașilor sau violatorilor. Aceste rămășițe de gânduri rămân în componența aurei pământului, afectând viața la toate și pe fiecare dintre nivelurile ei. Ca manifestare sunt mai frecvente la câmpie decât la munte, de aceea trecerea la un grad superior de evoluție spirituală se poate face cu mai puține „*obstacole*” prin meditație la munte.**

Pentru a practica telepatia pe calea conștient-conștient, oamenii nu trebuie să realizeze că sunt veșnici sau să perceapă existența acelui șarpe care îi reprezintă, dar evoluția lor spirituală se poate face mai repede pentru că, o dată intrați în lumea gândului, atracția spre ea duce inevitabil la lumea spirituală. Un maestru indian yoghin făcea următoarea afirmație: „*Dacă vrei să intri în lumea spirituală, trebuie să o iei în sens invers gândului!*”

Există oameni de știință și chiar medici români care o practică precum o calitate a creierului și atât, nu au intrat prea mult în amănunte.

A doua posibilitate de comunicare telepatică ar putea fi descrisă de relația conștienți-sine1- sine2-conștient2; în acest caz ambii, emițător și receptor trebuie să aibă mintea unită cu „*mintea coborâtă în inimă*” cum sugestiv o prezintă doctrina ortodoxă. Transmițătorul își îndreaptă atenția nu asupra receptorului, ci spre subconștientul propriu, unde mintea se întâlnește cu Sinele (în cazul în care ar fi reușit să-și unească conștientul cu Sinele). În acel moment, rememorând chipul persoanei respective, se racordează Sinelui ei. Dacă și aceasta are legătura conștientă cu Sinele, va percepe chipul emițătorului suprapunându-se cu imaginea ochilor fizici din acel moment și va ști tot ceea ce gândește. Avantajul acestei metode este că se desfășoară într-o dimensiune unde nu apar interferențe care să perturbe mesajele. Aici, gândurile care apar nu mai sunt doar informații, ci capătă chip sau forme dintre cele mai diverse: de la orori până la lucruri sublime.

În creștinism unirea minții cu inima se face prin metoda isihastă, adică prin concentrarea pe chakra inimii și pătrunderea prin ea în altă dimensiune a spiritului unde nu te vezi pe tine, ci devii tu un întreg. Este momentul în care șarpele își înghite coada și înseamnă că ai căpătat iertarea divină. Ciclul reîncarnărilor ajunge la sfârșit, iar ceea ce trebuie să faci, ca o mare responsabilitate, este să ai grijă de ceilalți - lucru care de multe ori se dovedește mai greu decât propria sa mântuire. Aș putea asemăna lumea materială, cea energetică și cea spirituală cu un recipient în care sunt amestecate trei gaze diferite, care au proprietăți și legi diferite, dar care, totuși, se întrepătrund. Diferența dintre lumi constă doar în subtilitatea din care este alcătuită (un tablou aproximativ ar fi dat de diferența pe care o percepem între un văl de mătase fin și o pătură cazonă). Relațiile telepatice de tip conștienți sine1-conștienți2 sau conștienți-sine2-conștient2 sunt de fapt variațiuni pe aceeași temă.

Trebuie remarcat că toți pacienții, chiar dacă sunt în come neurologice, catatonii sau crize psihotice, sunt perfect conștienți în interiorul lor, în Sinele lor, de ceea ce li se întâmplă. Ei urmăresc propria lor viață ca pe un film pe care nu-l pot schimba, pentru că nu au de la cine să ceară ajutor. De acolo, din scaunul de spectator al propriei lor vieți, pot recunoaște dacă au dat peste un medic „*orb*” sau, dimpotrivă, peste unul care știe despre existența lumii spirituale. Pacienții psihiatrici nu își pot aminti nimic, pentru că au calea dintre Sine și conștient închisă. Această cale este deschisă doar la inițiați, medium-uri și nebuni, fiind porți ale lumii spirituale ce se manifestă în lumea materială.

În concluzie: Sinele nostru este veșnic, suntem veșnici (Sinele este Omul din noi) și avem acces din lumea spirituală în cea materială prin intermediul conștientului (al cărui organ este creierul). Între Sine și conștient există un „*văl*”, numit al lui Paroketh, care ne protejează de pătrunderea unor informații din lumea aceasta în cealaltă și reciproc. Creierul este interfața prin care Sinele are acces la lumea materială, fără de care nu ar putea-o analiza.

Un preot de la care am învățat foarte multe, părintele Dosoftei, avea cataractă și, deși avea deschis cel de-al treilea ochi, s-a operat. Eu, dorindu-mi acces la lumea pe care o percepea el, l-am întrebat de ce a ales operația. Mi-a răspuns că vederea în duh nu este la fel de fidelă cum e cea organică.

Drumul către Sinele personal este lung și greu, pentru că trebuie să înlături tot ceea ce nu ești, adică gânduri, amintiri (cum spune Bion), sentimente și instincte. De aceasta se ocupă psihanaliza și duhovnicia. Și

o dată ajuns acolo, îți dai seama că ești doar la începutul urcușului spiritual. În acest sens, cred că trebuie reamintit ceea ce Masakatsu Agatsu Katsuhayabi sintetizează într-un moto, care caracteriza Aikido, dar care s-ar potrivi nu doar artelor marțiale: „*Adevărata victorie este victoria împotriva Sinelui!*”

Telepatia ca metodă terapeutică

Primele mele încercări în domeniul telepatiei le-am avut în chilia părintelui Argatu. Rămăsesem câțiva oameni, când mi-a trecut prin minte să aprind candelele. Da-mi zic eu: „*De ce să mă bag?*” Nici nu știam prea bine obiceiurile. Îmi vine din nou în minte același gând, dar îmi repet același lucru, că nu-mi permit să mă amestec în treburile părintelui. La un moment dat, acesta zice: „*Da' nu se gândește chiar nimeni sa aprindă candelele?*” „B*a da părinte, dar nu știam dacă este bine!*” i-am spus spășit. De atunci am început școala telepatiei cu el.

Mai târziu, una dintre „*încercările*” mele a avut ca subiect o pacientă căreia i se administra medicație psihotropă. Avea o schemă pe care n-am înțeles-o, pe atunci fiind în anul doi de facultate. Venise la exorcizare cu mama ei. Aflând că sunt student la medicină, aceasta m-a întrebat dacă tratamentul medicamentos recomandat este bun. Nu aș putea spune de ce am avut senzația că este insuficient, dar i-am dat fetei picăturile de Haldol care-i fuseseră prescrise. A stat la slujbă vrând-nevrând și, la un moment dat, am rămas doar cu ea în cameră. M-am gândit să verific dacă este sensibilă telepatic. Am luat un creion și am început să scriu un ritual de vindecare (așa cum îl spunea părintele) pentru a-l da mamei ei; atunci mi-a venit ideea! M-am oprit din scris și am început să râd în sinea mea de ea, să o ironizez, având însă grijă să nu mă manifest fizic. Nu a durat mai mult de câteva secunde și, iritată, a luat carafa cu agheasmă și mi-a turnat-o în cap! M-am scuturat de apa sfințită, dar nu am zis nimic și mi-am continuat scrisul; ea, începând să țipe să o las în pace, mi-a luat pixul și mi l-a rupt. Nici atunci nu m-am oprit, astfel încât, m-a amenințat că aruncă pe ușă un câine care se aciuase pe lângă chilia părintelui. „*Nu ai decât!*” i-am răspuns mental. A luat câinele și l-a aruncat afară! Norocul bietului animal a fost că a căzut în rondul de flori, iar eu m-am lecuit să experimentez telepatia pe un pacient psihiatric.

Cel mai bun psihoterapeut cunoscut de mine, după părintele Argatu, a fost profesorul George Ionescu care, după părerea mea, a avut marele merit de a uni psihologia cu psihiatria. Una dintre cele mai mari nenorociri

pentru om a fost despărțirea psihologiei de medicină (și, implicit, de psihiatrie) când, după uitarea pe drum a sufletului ce fusese descoperit încă din vechime, s-a reușit și despărțirea minții de trup. Omul nu mai apărea drept o ființă completă, ci fusese rupt în trei. Preoții au luat sufletul, dar puțini mai știu să îl îngrijească, medicii au luat trupul, iar psihologii mintea. Că tot am adus vorba, termenii întrebuințați de psihiatrie și psihologie provin din cuvintele grecești *psyche* (care înseamnă suflet), *iatros* (care înseamnă medici) și logo (știință, studiu). Mai exact ar fi medici de suflete (psihiatrii) și cei care studiază sufletul, adică psihologii! Mai este adevărat? Sufletul! Legătura s-a pierdut pe drum și a rămas numele.

Profesorul Ionescu nu practica psihoterapia clasică, bazată pe cuvânt, ci una cu totul diferită, care punea accentul pe gândire. Privind în urmă și luând în considerare numărul oamenilor care veneau la el pentru consult, realizez că era inevitabilă această formă de terapie. Metoda lui se adresa planului profund al omului, și anume Sinelui său. Mental se racorda direct acestuia, schimbând omul de la nivelul de bază al structurii lui. Șunta barierele conștientului, intrând în subconștient, unde afla adevărata cauză a bolii. Purta dialoguri mentale cu el și îi era alături în lupta cu gândurile, fantasmele și iluziile, până ce pacientul respectiv regăsea drumul spre lumea noastră. La fel proceda și cu cei pe care urmărea să-i crească, pentru a deveni la rândul lor ca psihoterapeuți.

Cazul care mi-a ridicat cele mai multe semne de întrebare a fost cel al unei paciente de douăzeci de ani, studentă la drept și care era cunoscută în lumea parapsihologici pentru bio-diagnoză și capacitatea de a fi medium. Mama ei, un fel de guru, ținea conferințe pe teme spirituale, făcând afirmații de genul *„eu simt tot timpul mâna lui Dumnezeu deasupra capului meu!*”. Ea o adusese la profesorul Ionescu (unde fusese internat și tatăl fetei, fostul soț al doamnei). Lucram atunci într-o altă secție de psihiatrie, iar un coleg îmi spune că în secția profesorului a venit o pacientă *„de-a mea”*, adică dintre cei cunoscători ai paranormalului. M-a informat, de asemenea, că face bio-diagnoză și că scrisese deja șapte cărți în domeniul parapsihologiei, că e însoțită de mamă și că amândouă susțin că văd aurele. Nu ar fi fost ceva nou pentru mine, mai ales că îl cunoscusem, deși nu îndeaproape, pe Valeriu Popa, cel care identifica medicii din mulțime, doar privindu-le aurele. Nu e nici o minune dacă știi că tot ceea ce faci rămâne stocat în câmpul tău, iar deschiderea celui de-al treilea ochi te face să le și vezi.

M-am dus la rezerva ei, cu gând să o cunosc. La prima vedere nu părea nimic în neregulă cu ea. Ochii îi erau *„curați*”, era îmbrăcată îngrijit, nu ai fi zis că avea ce căuta ca pacientă într-un sanatoriu. Ca să mă conving, am

întrebat-o ce vede în aura mea. A început să mă privească *„cu coada ochiului*” și să-mi spună. Totul era corect, ba chiar mi-a zis că am și verde în aură, cu toate că nu știa cauza. I-am explicat că este specific celor care practică arte marțiale. Am mai stat de vorbă cu ea pentru a-mi povesti și ce i s-a întâmplat. În Vinerea Mare (marile sărbători religioase sunt momentele în care se fac cele mai nenorocite farmece și poate că apare și o componentă astrologică putând facilita transmiterea unor anume energii), i se făcuse pur și simplu rău, căzuse în casă și încercase să se ducă la baie, să se spele. Stătuse sub duș rugându-se, dar a intrat în catatonie și mama ei a găsit-o în acea stare. A dus-o întâi la Spitalul de Urgență, de unde, constatându-se că nu prezintă nici o problemă din punct de vedere neurologic, au trimis-o la psihiatrie. Era clar că fusese victima unui atac psihic. Nu înțelegeam însă de ce nu fusese încă externată. Sincer, după cum îmi fusese prezentată, crezusem că trebuia să verific dacă are într-adevăr (sau nu) capacități paranormale.

Le verificasem, dar nu mersesem mai departe să sondez subconștientul ei. Ceea ce simțeam era dezamăgirea și furia că se afla în acel loc. Oamenii dotați cu capacități paranormale cu adevărat native sunt rari, iar să îi ții în ospiciu era de-a dreptul strigător la cer. Am continuat să trec pe acolo, aflând mai multe despre ea și familia ei. Cea pe care o învinovățea cel mai mult era mama ei, care avea o personalitate dominantă și care se folosea de darul fiicei ei pentru a-și atinge propriile ei scopuri. La un moment dat mi s-a spus să o duc în amfiteatru, ca să o vadă medicii rezidenți. Nu am agreat ideea. Nu-mi plăcuse nici în studenție, pentru că nu se ținea cont de ceea ce simțea pacientul. Nu știu câți dintre medici ar suporta să fie cobai și mai mulți indivizi să se perinde și să le bage degetul în fund, ca să simtă un adenom de prostată! Sub pretextul științei călcăm de multe ori cele mai elementare drepturi ale oamenilor. Ei nu știu că au dreptul să refuze, iar dacă știu și spun aceasta sunt amenințați de medici cu externarea. Am condus-o în amfiteatru, unde mai era o pacientă, care fusese violată și care a început să povestească ce i s-a întâmplat; apoi a urmat ea, studenta la drept. Profesorul punea întrebări, ele răspundeau. Curios, nimeni nu credea că era scriitoare și că făcuse canto, deși profesorul a confirmat aceasta. Pentru că nimeni nu o credea, s-a ridicat și a început să cânte o arie de operă. Cânta cu adevărat frumos. „*Uită-te și tu ce dezinhibată este! Și nu e de la medicamente!*” mi-a sunat în minte glasul profesorului. Avea dreptate. Ceva se întâmplase cu ea, dar nu îmi dădeam seama ce.

Totul s-a lămurit în altă zi, la prânz. Eu stăteam de vorbă cu mama ei pe o bancă, exact în fața ferestrei de la cabinetul profesorului, în momentul în

care a simțit miros de mâncare, fata, care era lângă noi, a vomat instantaneu. Și atunci am avut răspunsul: „*Argint viu!*" am spus. Mama ei m-a întrebat cum mi-am dat seama. Ar fi trebuit să răspund și eu ca Newton: „*Am fost iluminat!*", dar nu am făcut așa. Am spus doar că, în general, argintul viu dă manifestări digestive, sexuale sau nervoase periferice, la nivelul membrelor inferioare. Mai târziu am aflat că, deși o energie subtilă, partea spirituală a mercurului este, totuși, foarte densă și, de aceea, se depune în ultima chakra, pe care o închide. Oamenii devin aerieni, nu mai sunt ancorați în realitatea materială și au senzația „*că se pierd*". Apoi am aflat că și mama ei suferise tot din cauza argintului viu și tot în preajma unui Paști. Era o coincidență? Nu știu. După scurt timp, fiica și-a revenit și s-a simțit bine o perioadă. Apoi a avut o recădere.

În magie, dacă nu înveți să te aperi, ai toate șansele să te confrunți din nou cu aceeași problemă (în circa nouăzeci la sută din cazuri). În ceea ce îl privește pe domnul profesor, după moartea sa, mi-a tot trecut prin minte ideea de a-i reciti cărțile. Sincer nu mă atrăgea, le răsfoisem și, în afara câtorva fraze bine ascunse, nu se abătea prea mult de la linia psihiatriei clasice. Totuși, într-o seară am luat cartea despre tulburările de personalitate și am deschis-o la o schiță care reprezenta un nebun! Uitându-mă mai atent, am constatat că toate erau ilustrații din lucrarea lui Erasmus de Rotterdam Elogiul nebuniei. Am citit-o, dar nu am găsit nici o legătură între respectivele desene și substratul științific al lucrării. Am observat că fuseseră alese doar o parte dintre ele. De către cine? Nu mă pot opri să întreb. Oricum ar fi fost, fiecare carte pe care o scrii reflectă ceva din propria ta personalitate, iar editorul este doar un executant al unei rațiuni superioare, care depășește adesea chiar propria lui înțelegere. Ar fi interesant de urmărit paralela dintre persoana profesorului și ilustrațiile alese, bineînțeles pentru cei care l-au cunoscut.

La un moment dat ne-a venit la secție o pacientă în vârstă de cincizeci de ani, din provincie, însoțită de sora ei. Era în catatonie, nu mai vroia, pur și simplu, să mai iasă de undeva din compartimentele minții ei. Îi era mai bine acolo și am înțeles-o în momentul în care am aflat motivul supărării pe fiul ei. Există acele supărări adânci ale sufletului, în care omul refuză să mai trăiască. Singura soluție de abordare în aceste cazuri este cea telepatică, racordarea la Sinele pacientului, unde afli nemulțumirile și de unde îl poți convinge să se întoarcă. Pentru a face acest lucru trebuie să-ți fie ție clar de ce te afli pe pământ și care este scopul vieții. La acest nivel nu merge cu „*gogorițe*", sufletul știe întotdeauna care este adevărul. La un moment dat profesorul s-a supărat pe pacientă, s-a dus în rezerva ei, vorbind mai tare

decât de obicei, spunându-i că e timpul să-și revină, că o trimite la cronici pentru că nu poate ține un pat ocupat doar pentru ea. A doua zi pacienta era mai bine, dar pentru că revenirea se făcuse oarecum brusc, femeia nu-și mai putea ridica pleoapele. Nu pentru că nu ar fi vrut (sau poate pentru că undeva în interiorul ei nu-și dorise deplin reîntoarcerea), dar nu mai putea fizic, mecanic. Mergea pe hol ținându-și pleoapele cu degetele de la mâini.

Catatonia este foarte ușor de produs prin magie și funcționează pe același principiu cu cel al hipnozei. Este suficient să tai legătura cu realitatea unui spirit „*adormit*" și el va rămâne prins între lumi, când, de fapt, ar trebui să se trezească. Mai exact - fixat în somn, dacă nu știe să-și apere trupul, cât timp este „*plecat*". Telepatia se poate folosi foarte bine în cazul ideilor delirante, explicațiile logice la nivel de Sine duc la dispariția lor la nivel de conștient. Este ceea ce făcea și profesorul cu pacienții săi, dar și cu noi, cei pe care ne creștea ca psihoterapeuți, îndrumându-ne pe căile întunecate ale minții, pe care el însuși le bătuse.

5. PROIECȚIE ȘI TRANSFER

De ce am abordat problema lor? Pentru că stau la baza oricărui tip de atac psi (sau magie - cum vrem să-i spunem). Ca termen psihologic, transferul desemnează mai mult procesul prin care psihoterapeutul preia din gândurile, sentimentele și instinctele pacientului.

Presupunând că am un pacient care a avut o relație nefericită cu părinții săi și, pe undeva, este îndreptățit să nu le nutrească cele mai curate sentimente, există șansa ca eu, la rândul meu, sensibilizat de ceea ce-mi spune, să am resentimente față de acei oameni pe care nici măcar nu îi cunosc. Se știe că adevărul este pe undeva la mijloc, așa că, teoretic, înainte de a-i „*condamna*" pe părinții lui, ar trebui să ascult și varianta lor, ceea ce nu mă împiedică să preiau o parte din ceea ce simte pacientul meu față de ei. În acest caz mă comport ca un vas gol, care „*s-a umplut*" cu sentimentele pacientului. Principiul după care se produce acest fenomen este enunțat de Hermes Trismegistul în Corpus Hermeticum, când afirmă că „*golul atrage plinul și plinul atrage golul*". Despre același lucru pomenește și Bion, când sfătuiește psihanaliștii să se elibereze de memorie și de gânduri, tocmai pentru ca, atunci când vin în contact cu un om, să conștientizeze că

un gând, sentiment sau instinct aparține pacientului și nu celui care psihanalizează.

Trebuie procedat ca în anecdota care povestește că, întrebat înaintea unei conferințe despre ce va vorbi auditoriului, Bion răspunde, mai în glumă, mai în serios: *„De abia aștept să mă aud și eu!*” De fapt, ce se întâmpla? Se ducea *„gol*”, dar se încărca cu toate gândurile și sentimentele celor din sală, devenind ca un filtru prin gura căruia veneau răspunsurile la întrebări nerostite.

Am cunoscut o femeie mitomană. Din fericire pentru ai ei, era o parte comică în toată povestea aceasta, bineînțeles pentru cine gustă felul acesta de glume. Nu știu câți bărbați ar fi fost în stare să trăiască lângă o femeie, care i-ar fi pus să o care în brațe câțiva km pe plajă pe motiv că are un deget care, dintr-o anomalie genetică, îi crește tot timpul și trebuie amputat, din când în când, și că o doare!? Aceeași femeie, dispunând de foarte mulți bani, în timp ce soțul era în delegație, schimba toată mobila, covoarele, draperiile așa încât, în momentul în care acesta intra obosit în casă avea un șoc. Omul credea că a greșit apartamentul, etajul sau blocul și îi lua ceva timp până se lămurea că este de fapt casa lui. Ca o încununare a repertoriului soției, aceasta îi povestește într-o seară, cu lux de amănunte, cum a fost abuzată de tatăl ei când era mică, fapt pentru care el dă imediat telefon în toiul nopții, trezindu-i pe bieții părinți din somn, pentru a le spune că nu mai vrea să-i vadă niciodată. Îi transferase întreg delirul ei. Vorba vine delir, pentru că era cât se poate de lucidă și nu aș putea spune cât din ea dorea ceva, gen actorie.

Procesul de transmitere a energiei prin cuvânt se numește transfer și are la bază principiul bio-transferului dintre două organisme vii (schimb de lumină și întuneric), și se desfășoară până ce energiile se armonizează conform principiului echilibrului.

Am avut posibilitatea să învăț despre acest schimb de la un preot călugăr de la Mănăstirea Sămurcășești, din Ciorogârla. El m-a învățat să las minunile și să caut dincolo de ele, să înțeleg cum este lumea. Deși, aparent, mi-a interzis să mă amestec în lumea duhurilor (că nu ar fi treaba mea), în realitate mă împingea tocmai spre descoperirea ei și a legilor ce o guvernează. Este ceea ce se cheamă psihologie inversă și se bazează pe tendința omului de a face contrariul lucrurilor care îi sunt impuse (și tot de la demoni vine impulsul!).

La nivel spiritual, un demon va face exact împotriva lucrului pe care i-l poruncești - dacă vrei să facă ceea ce vrei tu, trebuie să îi poruncești cumva invers! O să spuneți că este tare prost, dar nu este așa. Oricum, va căuta o

breșă în raționamentul pentru care vreți un lucru, pentru a-l face împotriva dorinței voastre. Ideea că un om poate stăpâni răul este o iluzie simpatică, dar se poate încerca. A trecut o perioadă destul de lungă până ce am început să simt energiile negative; la un moment dat le simțeam cum mi se acumulau în spate (călugării îi spun sacul cu păcate).

Într-una din zile, lăsasem energiile negative ca de obicei la părinte, plecând eliberat de gânduri și de întrebările cu care venisem. Doar că părintele Dosoftei mi-a rezervat o surpriză! După ce mi-a făcut rugăciunile de dezlegare (în care a preluat toate cele cu care venisem), nu m-a mai condus ca de obicei la plecare, ci s-a așezat pe pat. Am simțit cum „*sacul*” îmi vine înapoi și am plecat cu el. A fost de fapt ziua când am început să mă lupt cu propriile mele gânduri,cu propriii mei demoni. Crescusem.

Restabilirea echilibrului este și motivul atracției sexuale și scopul actului sexual în sine. Este cauza pentru care întotdeauna un bărbat va fi atras de o altă femeie decât de cea cu care trăiește. Când doi oameni trăiesc împreună, mănâncă aceleași lucruri și citesc aceleași lucruri, nu va mai exista acea „*diferență de potențial*” care să permită atracției sexuale să apară. Este motivul pentru care despărțirile, nu prea lungi, fac ca o relație să dureze, ambii căpătând o „*gură de aer proaspăt*”.

Se spune că, odinioară, femeile evreice își petreceau concediile singure, fără soț, lăsându-și însă bărbatul în grija unei menajere tinere și drăguțe, pe care o concediau la întoarcere! În acest timp, ele făceau puțin schimb de Yang cu un altul mai tânăr, iar el puțin de Yin cu slujnicuța cea tânără; la reîntâlnire erau amândoi cu totul alții, din punct de vedere energetic.

Aplicațiile proiecției sunt multiple. De exemplu, capacitatea de a influența o acțiune sau un eveniment, concentrându-te asupra lui - cu cât te gândești mai des la acel lucru, cu cât transmiți mai multă putere acestuia, și șansa lui de a se produce crește (gândul este energie, la fel ca orice din Univers).

Un alt exemplu: multiplul campion mondial la box, germanul Sven Otke, nu își dispută meciurile decât acasă, în Germania. Tehnic, fizic, nu are nimic ieșit din comun, nimic care să „*vorbească*” ochiului unui cunoscător. Și, totuși, câștigă. Ceea ce are el este tocmai publicul german. Se spune adesea că publicul este al doisprezecelea jucător în fotbal, dar influența publicului într-un meci este tocmai rezultanta bio-transferului energetic și proiecția acestui subconștient colectiv asupra respectivului lot sportiv sau individ. Este ca și cum, deodată, într-un meci de box, aș avea puterea tuturor celor care țin cu mine. Evident, ești mult mai ușor de înfrânt atunci când ești singur, nesusținut! Una dintre cauzele pentru care fotbalul

românesc nu merge bine - una este să joci singur și alta cu câteva zeci de mii de spectatori în spate. Dacă însă un singur individ ar ști să preia energia acestui subconștient colectiv și să o proiecteze asupra echipei favorite, ea ar avea mai multe șanse să câștige. Însă, dacă același individ sau grup de indivizi procedează la fel ca să împiedice o echipă să câștige, atunci șansele se dublează! Și acest lucru se practică în lume.

În Franța, în 1998, înainte de finală, Ronaldo a făcut o criză de epilepsie! Franța câștiga mondialele în fața Braziliei! În 2002, campioana nu reușește nici măcar un gol de onoare! Se pare că, undeva acolo sus, Dumnezeu nu doarme, iar o bucurie nemeritată se plătește cu o nefericire meritată! Brazilia își ia premiul pe care ar fi trebuit să-l ia atunci! Pare o nebunie, dar jocurile din teren s-au mutat în culisele parapsihologiei.

Dacă la prima vedere pare o afirmație hazardată, în realitate este pe cât de simplu, pe atât de adevărat. Marile echipe, indiferent de sport, au în spate psihologi, maeștri, vrăjitori sau alte nații de cunoscători ai psihicului uman. Or, ce fac ei? Implantează în subconștientul sportivilor energii care-i fac să alerge pe teren de parcă i-ar urmări sfârșitul lumii! Iordănescu și naționala de fotbal l-au avut „*în spate*”, la mondialele desfășurate în Statele Unite, pe părintele Argatu. Îmi puteți spune: bine, bine și dacă era așa de bun, de ce nu am câștigat noi campionatul? Pentru că părintele era bătrân și folosea rugăciunea și postul ca metodă de exorcizare, or era prea bătrân ca să țină el postul și îl țineau alții, iar acei alții au clacat la un moment dat. Puneți-vă în locul lor. De ce m-aș usca eu ca scaiul, fără să mănânc deloc, doar ca să câștige alții bani și să trăiască bine? Pentru glorie, pentru neamul românesc! Hm, ce să spun!? Mă cutremur tot de mândrie națională! Naționalismul este o vorba ieftină, inventată de cei care știu adevărul pentru a manipula masele. Dacă știi că există reîncarnare, te mai duci să lupți pentru o bucată de pământ sau pentru o pâine, pe care ai putea sa o câștigi oriunde în lume? M-aș mai duce eu, cu mintea de acum, în fața tancurilor la revoluție?

Care mai luptă ungurii cu românii în Ardeal, dacă ar ști că pedeapsa pe care o vor primi este să se întoarcă pe pământ, dar de partea cealaltă a baricadei? Ar fi simpatici Vădim și Funar dansând ceardaș. Iar Marco Bela, peste vreo cincizeci de ani, ar putea scrie, ca partizan înfocat, despre viața Mareșalului Antonescu! Aceia care puteau ține postul atunci s-au dat la o parte și e normal; nimeni nu face nimic degeaba, fie că este vorba de un loc mai aproape de Dumnezeu sau de o distracție - o răsplată există, cumva. Nu în cele din urmă, și învinșii, și învingătorii unei competiții, trebuie să-și învețe lecția. Am fi știut noi, ca români, să fructificăm victoria dacă am fi fost

campioni mondiali la fotbal? Înclin să cred că nu. Înainte de succesele sportive, sunt însă mult mai multe lucruri de schimbat în bine, de perfectat, cărora ar trebui să le acordăm prioritate.

Nu pot să nu amintesc de marile jocuri ale lumii pariurilor, în care, vrând-nevrând, marii patroni au consultanți paranormali și, dacă iese ceva din tiparele stabilite de ei, știu să caute sursa și să o anihileze. În ceea ce-l privește pe antrenorul naționalei de atunci și de acum, domnul Puiu Iordănescu, pot face afirmația că, atunci când a avut nevoie, a știut să vină la părintele Argatu să ceară ajutor, promițând sprijin financiar pentru ridicarea mănăstirii din Yerihon, dar (când s-a văzut cu sacii în căruță) a uitat de promisiunea față de părinte și implicit de Dumnezeu. Când l-am întâlnit pe părintele Alexandru acum vreo doi ani, era amărât din cauza aceasta. Cu banii de coșniță pe care îi dau babele la biserică este greu să construiești mănăstiri. Nu-i de mirare că naționala merge cum merge, din eșec în eșec, pentru că același har care i-a ajutat în SUA, îi stă acum împotrivă. Mă întreb de câte ori va trebui să mâncăm bătaie, chiar și acasă, pentru ca domnul Puiu să se trezească la realitate. **Promisiunile față de Dumnezeu trebuie ținute, nu există altă soluție.** În ceea ce privește naționala și parcursul ei în campionatul european nu sunt decât două soluții: ori își ține domnul Iordănescu promisiunea, ori federația trebuie să schimbe antrenorul.

Proiecția controlată? Este ca și cum aș despărți din mine un câmp (format din gânduri, sentimente sau instincte) și i-aș comanda să împlinească un lucru pe care-l vreau eu. Dacă pot să fac aceasta cu mine, ce mă împiedică să trec la două persoane, trei sau la mai multe? Diferența este doar de antrenament. Proiecția se poate face și inconștient. Cel mai des o fac părinții asupra copiilor sau soțiile asupra soților. Toate dorințele nemărturisite sau neîmplinite ale părinților capătă viață și afectează, într-un mod sau altul, copiii. Să nu uităm că, din punct de vedere genetic, avem o jumătate din informație din partea mamei și una din partea tatălui. Este ca și cum am fi racordați energetic simultan la ambii, primind tot timpul vieții semnale de la aceștia, evident la nivel subliminal. De aceea, contradicția dintre ceea ce vrea să facă individul și opțiunea părinților devine un obstacol în realizarea unui obiectiv. Este ca și cum o parte din tine nu ar dori acel lucru! **Nici un obstacol nu este mai greu de depășit, decât unul interior, indiferent că ține de emoțional sau mental.** Obiceiul străvechi al obținerii binecuvântării părinților înaintea unei acțiuni personale, are și o conotație psihanalitică. Sper să nu greșesc, dar parcă Freud spunea că analiza personală se încheie, dacă ai scăpat de mama și de tatăl din tine.

Fricile mamelor se transmit copiilor, iar uneori și viciile. Ne-am obișnuit să vedem gena ca pe un punct terminus al cunoașterii medicale. Este, desigur, și începutul ei. O putem privi corect doar ca substrat al unei informații și, cunoscând aceasta, vom ști și cum să depășim o serie de inconveniente. Nu cred însă că soluția este cea mecanică, adică să ne jucăm la microscop cu pipete minuscule umblând în celule.

S-a observat o incidență familială în privința alcoolismului, care a sugerat existența unei componente genetice. Realitatea este că orice acțiune a noastră rămâne condiționată în propriul nostru genom, iar urmașii noștri vor fi afectați de ea și chiar nevoiți să se confrunte cu înclinațiile noastre. Procesul ar decurge astfel: un individ ajunge să bea alcool dintr-un motiv oarecare (război, despărțire de cineva, pierderea slujbei), ca un soi de evadare din realitatea în care trăiește. Dacă el concepe un copil, îi va transmite aceeași tendință care, mai târziu, poate deveni pentru acesta o necesitate organică. Totul se întâmplă la nivele nebănuite.

Câțiva cercetători americani, de la un institut de cercetări nucleare din nord-vestul Statelor Unite, au introdus textul unui cântec în codul genetic al unor bacterii. S-au luat măsuri ca informația prezentată sub forma textului să nu fie interpretată ca atac nociv sau viral. În rest, asupra bacteriilor nu s-a intervenit, au fost lăsate să-și ducă traiul normal. Surprinzător a fost să regăsească textul integral la toate exemplarele analizate ulterior, care proveneau din cea de-a o suta generație de descendenți ai bacteriilor. Este doar demonstrație a faptului că ADN-ul celular poate să transmită și informații non-genetice. A făcut-o, probabil, dintotdeauna.

La fel cum sunt transmise instinctul foamei și al setei, viciul apare asemeni unui parazit, care a rămas la nivelul matricei prin care sunt transmise caracterele noastre. Se poate scăpa de el? Da, ca orice informație introdusă greșit într-un program, sau asemenea artefactelor înregistrate o dată, ca o melodie și care, trecute printr-un filtru, sunt eliminate.

Am avut un caz, o fată, studentă la medicină, care îmi spunea: „*Toți bărbații cu care m-am culcat îmi făceau sex oral și nu înțeleg de ce, pentru că mie nu-mi place*”, (în timpul acrului sexual există o tendință de proiecție bilaterală, fiecare putând simți ceea ce își dorește celălalt și, dând frâu liber instinctelor, să îndeplinească dorințele celuilalt.) În momentul în care discutam cu ea aveam acces la cel mai profund nivel al ei și realizam că nu era o dorință ascunsă. Nu avea obiceiul să se uite la filme porno (deci nu era o informație rămasă în inconștient, după vizionarea unui film), iar singurul mod în care atingea orgasmul era masturbarea de către partener

sau singură. Sincer, atunci nu am găsit explicația. Mai târziu, când i-am cunoscut părinții și am stat de vorbă cu mama ei (o doamnă care avea mare grijă de aspectul ei exterior), s-a profilat explicația. Mama ei mi-a mărturisit că și-ar fi dorit o altă viață, sau mai exact un alt partener. Atunci am înțeles că soțul ei era genul clasic, care face dragoste doar în poziția misionarului și cu lumina stinsă! Din păcate, dorințele intelectuale (dar și sexuale) ale soției rămăseseră neîmplinite. Ele formaseră motorul care o împinsese pe fată spre medicină (domeniu care nu prea îi plăcea și nu știa de ce este acolo), dar și în posturi în care viitoarea doctoriță nu înțelegea cum ajunge...

Am afirmat ca oamenii au capacitatea de a-și transmite instincte, sentimente și gânduri prin bio-transfer. Acesta este cu atât mai ușor, cu cât compatibilitatea energetică este mai mare (între rude sau subgrup profesional). Magia este doar o proiecție controlată voinței celui care transmite energia. Vindecările de la distanță și minunile lui Iisus Hristos, dar și atacul psihic gen Voodoo au la bază tot o proiecție controlată de energie. La nivel spiritual, o fărâmă de lumină poate însemna o ceată de îngeri, iar una de întuneric alta, de demoni! Principiul proiecției și bio-transferului este folosit deja în artele marțiale. Când unul dintre membrii unei echipe este în ring sau pe tatami, echipele se strâng în apropierea lui, formând un grup compact care se uită spre el.

Am discutat despre capacitatea de a se transmite energia prin ochi (sunt chakre secundare)! Astfel se produce proiecția asupra colegului lor și implicit bio-transferul energetic, implicând cunoașterea fiecărui component al grupului din care face parte. Nu mai luptă conștientul lui, ci subconștientul grupului, gândirea lui este șuntată, iar organul prin care face legătura cu mediul exterior este cerebelul. Viteza de reacție este mult superioară gândirii, acțiunile vin direct de la nivelul Sinelui, al subconștientului, în care există o formă gândită, creată prin antrenament, numită de maeștri „*Războinicul interior*".

Cel mai interesant caz de proiecție controlată a fost acela al unui preot, care, după multiple internări prin sanatoriile din țară, ajunsese și la secția unde lucram. A fost o experiență interesantă care, dincolo de boală, m-a făcut să simt mai aproape oamenii. Făcusem un grup de lucru, care era format dintr-un băiat claustrofob, o fată care, venind de la muncă din Germania, fusese ademenită de o femeie din tren și dusă să se prostitueze într-un apartament din Moldova, un istoric român (de origine poloneză) care fusese drogat la o întâlnire a etnicilor lui, părintele și eu. (Să mai zică lumea că nu e veselie la balamuc!) A devenit cu adevărat vesel, după ce au fost echilibrați și între cei tineri au început să apară primele idile. Era cu

adevărat plăcut să simți cum renaște viața și speranța în oameni. Dar să revin la părinte. Nu știam cauza bolii lui. Suferea de agorafobie, mai exact nu mai putea să iasă din casă de mult timp. Evident că a avut de suferit serviciul pe care îl îndeplinea, ca preot. Fiind preot, mi-a fost mai ușor să îl învăț ce să facă, așa că l-am pus să citească din Psaltire și Moliftele.

Încet, încet a început să se simtă mai bine, iar duminica următoare a ținut slujba împreună cu preotul de la capela spitalului. Mi-a făcut plăcere să îl văd, ieșind de la liturghie, luminos la față. Era un preot bun. Mă convinsesem și din discuțiile pe care le avusese cu ceilalți pacienți. Avea o singură meteahnă, fuma și nu putea să se lase. Cert este că ar fi vrut. Când a plecat acasă, m-a invitat să trec pe la el, dacă ajung prin zona unde locuia. A trecut timpul și, într-o duminică, întâmplându-se să trec pe lângă biserica unde slujea, intru și îl caut. Era acolo doar un preot tânăr. Ies din biserică și îl caut la telefon. Îmi răspunde cu o voce sfârșită, spunându-mi că-i este rău și că nu poate să mai iasă din casă. Îi spun că vreau să-l văd și că, dacă tot sunt acolo, ne dăm întâlnire mai târziu. Mă gândesc intens la el, încercând să înțeleg tot ce venise asupra lui. Pot să spun că mă umplusem de nervi (și de draci!) și că furia mea era îndreptată (inițial inexplicabil) asupra preotului cel tânăr. Demonii, dacă îi legi, părăsc pe cel care i-a trimis. În momentul în care îi scoți de undeva, dintr-un om, înseamnă că ești mai bun și sunt obligați să se supună. Folosind principiul acesta, a băgat Iisus demonii în turma de porci care s-a înecat. Orice exorcizare, de acest gen, creează un dezechilibru în Univers, care trebuie plătit cumva. Ca fapt divers, în Transilvania, pe vremea ocupației austro-ungare, preoților ortodocși li se interzicea prin lege să facă exorcizări, pentru că trimiteau demonii în unguri! M-am dus direct la preotul cel tânăr, care ieșise cu Sfintele Taine. De cum m-a văzut, a început să-i tremure vocea, pentru că vedea răul din mine, cel preluat de la părintele bolnav, la care se adăuga și al meu personal (păcatele mele, spiritele agresive din arte marțiale și altele). Nu s-a pierdut cu firea și a poruncit în numele lui Iisus Hristos să plec. Am ascultat. La ieșire l-am sunat pe părintele meu. Era mult mai bine, chiar bucuros că-i trecuse starea aceea. Pentru mine era clar ce se întâmplase, așa că am așteptat să se termine slujba și m-am dus la miruit. Preotul cel tânăr nu a vrut să îmi pună crucea pe frunte, a început să-și caute de vorbă cu un mirean bătrân, doar, doar voi pleca. Dar am stat pe loc, cuminte, până ce coada în spatele meu s-a făcut atât de mare, încât a trebuit să mă miruiască. în momentul miruirii, el prelua tot răul din mine, pe care, de fapt, el îl proiectase asupra colegului său preot. *„De ce?”* am întrebat mental. *„Pentru bani!”* a răspuns demonul. *„Nu-i adevărat, părintele fumează și smintește*

oamenii!” a spus preotul cel tânăr. Îl întreb de data aceasta cu viu grai, cât puteam de blând: „*Dar unde este părintele?*” „*E cam bolnav!*” mi-a răspuns el cu o voce de-abia auzită. „*Am să te ard de o să te usture! Să plătești tot ce a pătimit omul ăsta! Aceasta îți doresc! Amin!*” am gândit destul de tare ca sa „*audă*” și am plecat. M-am dus la părintele acasă și am stat de vorbă cu el și cu soția lui. I-am explicat că preotul respectiv avea ceea ce se cheamă o umbră foarte mare și că nu putea intra cu ea în altar, așa că o proiecta pe el noaptea, astfel încât să fie curat duminica la liturghie.

Cei care sunt practicanți creștini văd deja fețele preoților care ies din altar și, chiar dacă nu văd prea bine, simt de unde vine lumina. Proiecția noastră, umbra, se comportă ca un alter-ego, cu nevoile și dorințele lui care nu sunt cele mai frumoase și mai creștine de obicei. Și nu-i făcea numai aceasta; cred că îi lua și ceea ce se cheamă harul (un spirit, înger care se capătă prin hirotonisire). La plecare, i-am spus preotului că nu cred că îi va mai face probleme și că va plăti, dacă este adevărat ceea ce cred, pentru tot ceea ce a făcut. Mă nemulțumește faptul că preotul meu trecuse pe la episcopul de care aparținea, dar acesta nu-l ajutase cu nimic, așa că bietul om ajunsese în spital, la mine. Ce să mai spun despre impotența spirituală a prelaților ortodocși!

Peste câteva zile îmi așteptam prietena să termine serviciul, lucra la urgență. Când, cu cine dau nas în nas, îmbrăcat civil și cu o țigară în gură? Cu părintele cel tânăr. Aștepta, alături de o femeie, la intrarea în camera de gardă. Am aflat mai târziu că venise pentru tatăl lui. Să fi fost el vinovat de boala pacientului meu? Nu știu. Cert este că s-a făcut dreptate cumva și părintele vârstnic s-a întors la oile lui. Dacă m-a bucurat că s-a întâmplat așa? Să zicem că a fost bine că s-a făcut dreptate, dovedindu-se, poate, adevărul. Nu m-am bucurat, pentru că un preot nu ar trebui să fie dirijat de bani, ci sa-și vadă de om în slujba căruia s-a pus prin hirotonisire, ca și medicul de altfel. Acum, la câțiva ani de-atunci, părintele este bine și-și face slujba în continuare.

Proiecția este o formă de falsă extra-corporalizare. Prin creșterea câmpului și prin antrenament, se poate detașa o porțiune din el și trimite conștient într-un anumit loc, vizualizând ceea ce este acolo. Avem și noi „*faliții noștri*” și deci o cucoană psiholog, care practică hipnoza și pregătește psihic angajați ai SRI-ului, se ocupă cu așa ceva. Diferența între proiecție și extra-corporalizare este că în prima omul păstrează legătura cu corpul simțind, văzând simultan prin spirit și prin ochii trupului, iar în a doua, ieșirea din trup a șarpelui Kundalini se face complet, trupul rămânând ca o haină, pe care cel care iese o vede la plecare și care trebuie îmbrăcată la

întoarcere. În cazul extra-corporalizării, a ieșirii în duh ortodox, în jurul corpului se pot vedea rămânând gândurile negative, ca niște șerpi care umblă pe el. De aceea, forma ultimă este superioară, eliberații fiind nevoiți să fie curați, pentru că la ieșire întâlnesc toate gândurile lor aflate împrejurul corpului.

Dacă gândurile sunt negative, cum sunt cele de luptă ale maeștrilor de arte marțiale, forma gândită, războinicul acela interior, va fi primul de care se va lovi - primii dușmani, pe care îi întâlnește spiritul omului la ieșirea în lumea astrală, sunt propriile lui gânduri. De aceea călugării shaolin nu păstrează niciodată în ei chi-ul greu, de luptă, iar toate exercițiile încep cu scoaterea lui din pământ și se termină cu reîmpământarea lui. Ei știu că, pe lângă faptul că orice energie negativă este nocivă pentru organism, trebuie sa o înfrângi și la nivel spiritual pentru a nu-ți crea probleme mai târziu.

6. MESAJELE SUBLIMINALE

„La nivel subliminal suntem potențial divini, potențial atotcunoscători, potențial capabili de a ști tot ce s-a petrecut, se petrece sau se va petrece vreodată în întregul univers!”

Serena Roney-Dougal

Primim simultan în creier o mulțime de mesaje de la diversele organe de simț, și nu numai, și nu putem fi conștienți de toate. Ele sunt integrate la nivel subliminal. Astfel bătăile inimii, funcțiile rinichilor sau ale celorlalte organe sunt reglate de la acest nivel psihic, corespunzător subconștientului. **Mesaje subliminale sunt considerate acele informații care, șuntând conștientul, au ecou direct în subconștient.**

Exemplul clasic, datând din perioada celui de-al doilea război mondial, este folosirea zvasticii de către naziști, în timpul proiectării filmelor. Un film este o succesiune de imagini care se derulează cu o anumită viteză. Ochiul uman este „*păcălit*” și are impresia că este o mișcare continuă. Naziștii înlocuiau una dintre imaginile de pe rola de film cu una înfățișând drapelele cu zvastica fluturând. Ochiul nu putea sesiza existența ei, imaginea pătrunzând direct la nivelul subconștientului. Puțini știu că simbolul respectiv era utilizat, încă din vechime, tocmai pentru accesarea subconștientului uman, fiind folosit în vindecări deoarece facilita eliberarea

energiilor acumulate aici. Chiar și eu folosesc pentru terapie simbolul numit Antahkarana, care are diferite variante de reprezentare și care oferă într-adevăr acces la subconștient. Am făcut teste, ca să văd care este limita lor în a sădi gânduri în subconștientul unui individ, dar acum le folosesc numai în terapie. Este inevitabil că, folosind în mod greșit, voluntar sau nu, un asemenea simbol, să fii nevoit să plătești (tu sau ai tăi)! Așa că eu unul m-am lecuit. În **Reiki** se folosesc variantele de **Antahkarana** care sunt un fel de zvastică cu trei brațe, rotindu-se antiorar (pozitiv).

Dacă aș avea certitudinea că varianta cu patru brațe este mai puternică în tratamente, aș folosi-o fără cea mai mică reținere. Eu nu arunc copilul cu tot cu lături și nici nu plâng lângă drobul de sare (ca psihiatria românească). Este nedrept să nu mai putem utiliza, cel puțin nu în varianta originală, zvastica - doar pentru că ea a fost simbol pentru ceea ce a făcut Hitler. Dacă ar fi să acceptăm acest raționament, după câte nenorociri au făcut creștinii în numele lui Hristos, ar trebui să se interzică și Crucea! Și, Slavă Domnului, ea este utilă și în psihoterapie.

Mesajele subliminale sunt folosite și prin muzică, la care, dincolo de textul propriu-zis și indiferent de acesta, pot fi introduse în subconștient idei pe care respectivul om sa le considere ca fiind ale lui. **Muzica este energie**, toți avem melodii care „*ne merg la suflet*”, adică **impresionează chakra inimii**. Pe mine au început să mă intereseze acest tip de mesaje atunci când am văzut o casetă video cu un fost cântăreț rock grec, care renunțase la muzică după ce a realizat că, până și melodiile pe care le compusese el însuși aveau mesaje subliminale distructive. Își ascultase propriile lui discuri rotite în sens opus! Apoi a luat la rând melodiile care impresionaseră tinerii anilor 70 și 80, descoperind că multe hituri aveau mesaje precum: „*Mă voi apuca de fumat marijuana!*”

Repetiția, adesea caracteristică șlagărelor, duce mesajul tot mai adânc în subconștient pentru ca, la un moment dat, să iasă în conștient ca dorință „*proprie*” a fiecărui individ. Pe vremea când eram student, am ajuns într-un cerc de rock-eri cu păr lung, tatuați și plini de lanțuri. Privindu-l pe unul dintre ei, mi-a venit pe buze întrebarea: „*Ai vrea să fumezi marijuana?*” „*Da!*” mi-a răspuns el, cu ochi strălucitori. „*Ai?*” Nu aveam.

Toate relaxările care se fac pe muzică sunt de fapt modalități de introspecție, dar au neajunsul de a sensibiliza față de sugestii. Plus că, prin deschiderea subconștientului către un alt individ, către cel care face sugestia hipnotică sau regresia, o parte din energia acestuia rămâne în pacient, pe care îl poate manipula în sensul în care dorește el, tocmai pentru că are acces la cel mai intim spațiu al omului, subconștientul.

Pe măsură ce te adâncești în cunoașterea propriului Sine, mecanismele psihice create special de natură pentru propria noastră apărare sunt depășite, dar trebuie construite altele, altfel ești pradă celor care știu tainele psihismului uman. **Muzica poate fi o energie portantă pentru mesaje transmise telepatic la distanță**. Oricine va putea fi mai ușor de „*prins*” mental printr-o anumită melodie care i-a rămas în subconștient, pentru simplul motiv că se ușurează apropierea de vibrația lui. Receptorului îi va apărea în minte acea melodie, pe care va începe să o fredoneze. În aceeași secvență de timp, emițătorul poate afla ceea ce dorește de la Sinele subiectului și poate implanta gânduri noi sau chiar comenzi, de care să devină conștient doar după momentul îndeplinirii acestora. Din păcate, este posibil ca un om să fie făcut să se sinucidă prin mesajele subliminale, mai ales dacă acestea șuntează accesul la comenzile propriului sau trup.

Procesele depind foarte mult de conștiința de sine, care diferă de la un individ la altul. Este ușor de indus unui om, gândul de sinucidere dacă și conjunctura în care se află îi apare ca un drum închis (niciodată nu este așa, dar este modul tranșant în care percep sinucigașii acel moment, de tipul „*nimic nu se mai poate face*” sau „*nu mai este nici o alternativă*”), caz în care probabilitatea de a pune intenția în aplicare crește.

Mesaje subliminale se pot transmite la telefon, printr-o conversație aparent banală, cea adevărată desfășurându-se la nivel de Sine. Dacă ambii sunt conștienți de Sinele lor, este minunat (imaginați-vă doi spioni!), iar dacă nu, este o modalitate de manipulare ideală. Poți afla despre celălalt ceea ce dorești, fără ca acesta să fie conștient.

În timpul stagiului de psihiatrie, am cunoscut un pacient care făcuse un curs de marketing, la care fusese învățat tehnici de concentrare pe cel de-al treilea ochi. Li se furniza și o poveste despre produsul pe care ar fi trebuit să-l vândă, pe care o spuneau pe nerăsuflate virtualului cumpărător și, în timp ce atenția acestuia era captată de ceea ce-i vorbea, îi repeta mental că trebuie să cumpere produsul, este cel mai bun, este ieftin și, implicit, o ocazie ideală. Reușea să vândă lucruri scumpe și proaste prin această metodă, fără să fie conștient că trece peste liberul arbitru al omului respectiv!

În general, firmele care se ocupă cu vânzări organizate la domiciliul mai multor persoane își antrenează diverși specialiști în marketing, care nu fac decât să capteze atenția persoanelor care participă la curs, pentru ca mesajele să fie introduse în subconștient, prin mâncare sau băutură, sau chiar banala cafea. De ce acasă? Păi, omul de bună-credință își invită prietenii, care, aflându-se la un cunoscut, lasă garda jos și devin vulnerabili și pradă ușoară pentru cineva antrenat.

În limbaj ortodox, aș zice că se folosesc de demonii fermecători specifici. De exemplu, țiganii, care vor să înșele cu bijuterii din aur fals sau cu ceasuri, repetă *„Ia că e helvețiene!”*

7. SUGESTIA

Sugestia (ca și autosugestia) reprezintă o idee care intră în subconștient, unde capătă putere de adevăr și este percepută ca fiind proprie. Repetiția sau folosirea unei anume tonalități poate penetra mecanismele de apărare dintre conștient și inconștient, ideea introdusă devenind parte integrantă a inconștientului. Cât de rău sau de bine este - se poate judeca după rezultatele pe care le determină. Din acest punct de vedere, un atac psihic poate fi reprezentat de o sugestie, care la un moment dat devine realitate.

Este destul de cunoscut exemplul cu subiectul căruia i s-a sugerat că este atins cu un fier înroșit și care nu a avut nici o reacție imediată, dar a doua zi a prezentat o bășică (flictenă) caracteristică arsurilor. S-au făcut mai multe experiențe în acest domeniu, care au condus la concluzia că se poate influența organicul prin sugestie sau autosugestie, unele cu rezultate spectaculoase, precum vindecări ale bolii canceroase.

Mecanismul este simplu. Boala la nivelul lumii a treia există ca un gând, ca o entitate separată, care determină simptomele organice. În momentul în care opunem acestui gând un altul, la fel de puternic, dar în sens opus, simptomele vor dispărea, importantă fiind puterea de sugestie a celui care induce gândul. Atunci când cel care se ocupă de sugestie are și noțiuni de telepatie o poate face și de la distanță, fie în sens pozitiv (producând vindecări miraculoase!), fie negativ, cu efecte dintre cele mai nefericite. Acest tip de atac psihic se poate numi sugestie telepatică negativă. Deosebirile privind intensitatea efectelor sunt determinate de mecanismele de apărare individuale (numai că orice strateg știe că nimic nu este inexpugnabil), de conștiința de sine a victimei și, nu în ultimul rând, de capacitatea de inducție a agresorului.

Majoritatea hipnotizatorilor pe care i-am cunoscut au un ego foarte crescut (ei știu și pot tot), fără a conștientiza că se joacă cu focul. Nu cred că încrederea trebuie exersată, având la bază doar repetiții de genul: *„eu sunt cel mai bun”* sau *„pot să fac orice”*. Oricât m-aș concentra și m-aș sugestiona, nu pot deveni Nadia Comăneci. Pot fi cel mult tot eu însumi,

poate doar cu accentuarea câtorva calități sau defecte. În majoritate, cei care practică hipnoza (mulți nici nu știu) sunt ceea ce în limbaj religios s-ar numi posedați, lucru observabil chiar în ochii lor, cu aspect de „*pește mort*”.

Discipolii sunt și mai simpatici, se pot recunoaște după cum li se înțepenesc gâturile, încât nu mai văd pământul pe unde calcă, în general hipnotizatorii nu prea au rezultate notabile în cazurile grave de psihiatrie. Cum ar putea un drac să scoată alt drac! Este adevărat că hipnoza are două modalități de producere, de care am mai amintit, și anume fie prin lumină, fie prin întuneric. **Lumina necreată produce un fenomen de „*orbire*”** a demonilor, care fac voința celui care aduce lumina, fără a fi constrânși. Este cazul lui Iisus Hristos, asupra căruia s-a coborât lumina, dar și al tuturor sfinților care, ajungând asemenea unor ulcioare curate, se umpleau de lumină. Era suficient ca ei să dorească ceva, pentru ca respectivul lucru să fie îndeplinit. Cărțile care încearcă să implementeze ideea că Iisus nu a fost decât un hipnotizator nu fac decât să dovedească faptul că autorii lor sunt orbi, din punct de vedere spiritual.

„*Puterea*” hipnotizatorilor dispare în prezența unui singur Arhanghel! Încep să tremure, fără să știe nici ei de ce. Sunt chiar patetici când îi auzi spunând: „*Să nu dai, îngerașule, te rog, să nu dai! Ajută-mă, tu îngerașul meu!*”- chițăie marii maeștri și profesori ai psihismului uman!

S-a ajuns destul de departe cu cercetarea în domeniu, se practică transele hipnotice cu proiectări la distanță în spionajul economic sau militar, se pretinde cunoașterea, dar spiritul celor care îl practică este mai negru ca noaptea. Nici nu-și poate închipui lumea creștin-ortodoxă română cum și cât de manipulată este, câte experiențe se fac pe ea, și, cu atât mai puțin, scopul lor. Din acest punct de vedere, este adevărat că există un război psihologic împotriva ortodoxiei, iar motivul este că tocmai faptul că românii sunt un popor greu de „*manevrat*” psihic, datorită celor câtorva dintre valorile lui spirituale care au răzbătut prin veacuri. Una dintre ele, simplă de altfel, este chiar <u>**mir-ungerea**</u> **care se face la sfârșitul slujbelor religioase și care protejează prin vibrația ei al treilea ochi, cel prin care sugestia se face mai ușor**. Slujbele religioase combat prin ele însele și îndepărtează gândurile negative (despre care am spus că au diferite forme la nivel spiritual). Este și un sistem practic de verificarea ideilor „*suspecte*”.

De fapt, strategia de îndepărtare a poporului român de Biserică nu este nouă. Încă de acum câteva mii de ani, Sun Tzu spunea că pentru a cuceri un popor trebuie mai întâi să-i fie distrusă credința și aceasta nu se face decât prin inocularea viciilor și prin pierderea încrederii oamenilor în preoți. Nu acest lucru se urmărește prin mediatizarea excesivă a exemplelor

negative din lumea preoției? Nu iubesc Biserica în sensul de instituție, dar recunosc necesitatea ei pentru bunăstarea psihică a poporului român. Iar pe preoți i-aș perpeli, i-aș chinui în sens pozitiv al cunoașterii, exact cum a făcut părintele Argatu cu mine și i-aș învăța să fie preoți cu-adevărat.

În concluzie, hipnoza nu este rea, nici măcar când se face prin intermediul diavolului, importante fiind scopurile și rezultatele ei. Dacă te decizi să urmezi această cale, trebuie să-i cunoști regulile și să înțelegi ceea ce practici. Poți alege între a fi un drac mai mare decât alții, pe care să-i poți domina, sau a merge pe calea lui Hristos, devenind un vas curat în care să coboare lumina.

De fiecare dată când îți spui „*eu*” fac, pot, vindec, etc, te desparți de cel din care ai apărut, de Sinele Divin, iar toate cursurile de hipnoză folosesc astfel de afirmații. În orice caz, nimeni și nimic nu poate trece peste Lumină, Tao - cel care cuprinde Yin-Yang, lumina și întunericul.

Cine vrea să stăpânească lumea nu trebuie să facă sugestie, autosugestie, hipnoză sau altele asemenea, ci să aibă acces la Lumină. Restul este doar glumă și iluzie. Am cunoscut mari maeștri în ocultism care s-au plecat (cu toată cunoașterea lor) în fața Luminii. Și aceasta precum cei trei magi de la Răsărit, care s-au închinat lui Hristos. M**agnetismul, bioenergia, chi-ul, împărtășania sunt forme de Lumină, diferite doar prin intensitate și vibrație.** Cu cât aceste caracteristici sunt mai înalte, subtile, cu atât cel care le deține este mai „*sus*” plasat din punct de vedere ierarhic. Dar, ceea ce contează cu adevărat în final este modul în care ai folosit-o, dăruirea față de ceilalți.

Se tot vorbește de forțele nelimitate ale psihismului omenesc. Este o gogoriță! Eram la un curs de genetică și începuse o discuție despre sfințenie. Era vorba despre coeficientul de inteligență (IQ), despre gândire și puterea ei. Am fost foarte contrariat când ni s-a spus că acest coeficient de inteligență rămâne neschimbat toată viața. Ca și cum ar fi fost ceva bătut în cuie, o limită atinsă înainte de a pleca. Și atunci l-am întrebat pe profesor despre sfinți, despre cei care vorbesc limbi străine fără să fi știut vreodată, despre Mahomed care a scris Coranul fiind analfabet. Atunci profesorul mi-a răspuns ceva la care m-am gândit multă vreme, și anume că nu se știe ce anume diferențiază genetic sfinții de oamenii obișnuiți, dar sigur „*omul singur nu are puterea de a mișca doar cu gândul o celulă descuamată!*” Abia acum, după câțiva ani, îi dau dreptate! A introduce în mintea omului ideea ca avem în noi forțe nebănuite este o greșeală și o prostie. **Nu poți avea puterea decât din Lumină sau întuneric.** Marii ocultiști știu aceasta. **Ori domini răul, ori faci pactul cu el - nu există cale de mijloc.**

Există doar o excepție, cea a Patriarhului Bisericii Ortodoxe, care are puterea de a stăpâni Binele și Răul, Od-ul și Ob-ul prin dat.

Într-o perioadă, recunosc, am avut chiar plăcerea de a răsturna teoriile și cu aceasta și mințile psihologilor. Când cei cu mulți ani vechime în terapii descoperă ceva care îi depășește, se dezorientează complet. Au un moment de pauză, de parcă mintea lor refuză să mai funcționeze. De exemplu, ei ar susține o aberație, eu însă știu că e un drac și râd de el. O dată descoperit, este nevoit să plece și exact atunci intervine pauza în gândire. Există în psihanaliză momentul în care pacientul are senzația că *„se eliberează de conștiință*". Se eliberează de un demon, prin intermediul căruia se obișnuise să gândească și îi trebuie timp să se regăsească pe el însuși. Exista tot timpul altcineva, care să gândească pentru el. Dacă, la un moment dat, cureți de demoni, cel mai inteligent individ, e posibil că el se va plictisi îngrozitor, pentru că până și înțelepciunea vine de multe ori prin ei. Nu spunea Hristos *„Fiți deci blânzi ca porumbeii și înțelepți ca șerpii!"?*

Dacă treci peste tot ceea ce știu ei despre hipnoză, sugestie, și încerci să le introduci *„idei*" noi, ca să îi îmbogățești, obții cu siguranță un transfer negativ. Sunt atât de închiși în dogme false (și tot ei acuză dogma bisericii), încât, dacă le spui un adevăr, li se dărâmă tot raționamentul. E drept că nu ai voie să lovești, dar când ești lovit - ai dreptul să te aperi. Adesea apărarea este mai bună decât atacul. Principiul Aikido-ului cred că este cel mai bun și corect, el valorifică puterea atacatorului. În ceea ce mă privește, nu mă protejez, nu atac, dar amplific atacul inițiat de altul! Cu cât lovește mai tare, cu atât va suferi la rândul lui mai tare. De două ori, de trei ori, de zece ori, până încetează. Și atacul se întoarce împotriva lui, a familiei lui, a tot ceea ce iubește. Simplu. Vorbesc despre *„a lovi*", pentru că **în majoritate, fenomenele, procesele din sfera psihologiei, sunt utilizate în arta manipulării oamenilor, ceea ce nu este corect.**

Paul Ștefănescu spune, la un moment dat, în cartea sa **Hipnoza** ca exercițiu: *„Am reușit și sunt stăpân pe oricine!*" Este foarte grav dacă acest domn, scriind astfel, nu știe că prin ceea ce face încalcă flagrant legile Universului și distruge spirite prin îndrumare greșită. Nu pot să nu menționez și autosugestia recomandată de **Dumitru Hristenco**, în cartea sa **Reiki Tradițional** (impropriu intitulată astfel, deoarece Reiki-ul japonez prezentat de Domnia Sa a ajuns la noi via America de Nord, cu toate modificările operate pe parcurs și cu toate implicațiile psihice ale acestora). În lucrarea amintită, autorul recomandă un ritual zilnic pentru menținerea chakre-lor în bună stare de funcționare, ritual încheiat cu: *„Eu sunt cel care sunt!*" Am rămas stupefiat citind o asemenea afirmație. Oare domnul se

crede Dumnezeu? Doar El îi spusese lui Moise: *„Yahveh, Sunt cel ce sunt!”* Nici măcar Dumnezeu nu folosește cuvântul Eu. Acesta presupune individualitate, ori Dumnezeu nu este singularitate! În ebraică termenul care îl definește pe Dumnezeu, Elohim, apare numai la plural! Individualist, egocentric și egoist este doar demonul! Dincolo de barierele traducerii din engleză, rămâne un mister. Poate că domnul Hristenco a depășit stadiul când era doar un canal de lumină, devenind lumina însăși. Trebuie însă să spun că nici sfinții nu au lumina lor, tot Cel de Sus le-o dă, ca răspuns la rugăciunile oamenilor! **Un maestru Reiki, chiar dacă lucrează pentru persoane politice sus-puse, nu are dreptul să se creadă supraom!**

Mecanismul de inducere a hipnozei este simplu și ține de dimensiunea câmpului hipnotizatorului. Cu cât câmpul și cunoașterea acestuia sunt mai mari, cu atât capacitatea de a induce o stare de hipnoză crește.

În general, în timpul ședinței, spiritul pacientului se retrage în interiorul corpului, unde rămâne pe timpul transei. El pierde o parte din conștiință, din aparatul gândirii necesar integrării în lumea noastră, apropiindu-se din ce în ce mai mult de Sine (de Șarpele Kundalini), pe măsură ce se pătrunde în straturile cele mai profunde ale psihicului. El se poate asemăna cu un melc, care se retrage în cochilia lui, capătul celălalt fiind ieșirea în lumea spirituală astrală. Cei care fac proiecții cu subiecții lor îi conduc în transă până ce se unesc gândirea cu șarpele și apoi îl trimit în explorări la distanță. Inducerea transei hipnotice se datorează și acelui principiu regăsit în **Psihologia Mulțimilor** a lui Gustave Le Bon, prin care individul, aflat între alți asemenea lui, își pierde individualitatea, acționând conform instinctului gloatei.

Explicația este simplă. Conținem, fie că vrem sau nu, un Șarpe Kundalini, iar în momentul în care intrăm într-o mulțime, acea sumă de șerpi îi face, din punct de vedere psihic, mai puternici decât noi, permițând astfel ca ei să ne domine. Ierarhia impune ca numai unul să ia deciziile, chiar dacă sunt mai multe propuneri. Așa că, în hipnoză, te supui celui mai puternic, care de obicei are câmpul mai mare, are capacitatea de a stoca mai multa energie negativă și, implicit, mai mulți draci! A păstra, totuși, răul în tine nu este o soluție, pentru că niciodată nu va face ceea ce vrei și permanent te va păcăli cumva. A încerca să păstrezi demoni în tine doar pentru a lua decizii inteligente se va dovedi contraproductiv; analizându-le ulterior, prin prisma gândirii de după curățire multe dintre ele s-ar putea să se dovedească total eronate. Așa încât, indiferent de motivația pentru care păstrează în el un câmp negativ, un individ se va comporta ca un posedat, făcând greșeli, chiar dacă nu pare așa la prima vedere. Din păcate, mărirea câmpului celor

care practică hipnoza nu vine din cunoaștere, ci din ignoranță. Pe măsura acumulării de cunoștințe false (minciuni), ei nu fac decât să asimileze șerpișori, crescându-și fericiți „*puterea*", care nu este decât un drac mai mare.

Cei care au al treilea ochi deschis îi pot recunoaște după privirea lucioasă, ca de gheață (demoni fermecători). Cam aceeași privire o au psihiatrii și psihologii din cauza inepțiilor pe care le învață. Ei poate nu au nici o vină și sunt bine intenționați, dar necunoașterea lor le răzbate prin ochi.

8. MAGIA

„Există oameni care înțeleg sensul forței asupra materiei și spiritului, aceștia se numesc novici. Există oameni care Doresc să-și folosească forța în lumea materiei și spiritului, aceștia se numesc inițiați. Există oameni care Pot influența prin har materia și spiritul, ei se numesc magi. Și, în sfârșit, există oameni care Nu dezvăluie Tainele puterilor Universului, ci doar pregătesc pe alții pentru descoperirea lor, aceștia sunt Marii Maeștri. A ȘTI, A DORI, A PUTEA, A TĂCEA - iată calea ocultă spre CEL PRIMORDIAL."

Eliphas Levi

Același mare maestru afirma că magia nu este altceva decât știința magnetismului universal, care s-a dovedit a fi lumina, cu diferitele și multiplele ei forme de manifestare, de la undă, la corpuscul, la materie, toate aparținând aceluiași unic câmp universal.

Nu am să vorbesc prea mult despre magie, pentru că este doar un termen care desemnează o practică regăsită în toate riturile, indiferent că este vorba de cel ortodox, penticostal, druid sau șaman. Mai mult ca sigur apărătorii ortodoxiei vor fi revoltați când vor citi afirmația, dar, totuși, acesta este adevărul. În cele din urmă, nu ei mă vor judeca și, de altfel, nu pot nega ceea ce cred. În această lume putem învăța o mulțime de lucruri, în care nu credem sau care nu sunt adevărate; **dincolo de viață avem însă proba marelui examen în fața propriei noastre conștiințe (inițial) și de-abia apoi în fața divinității**. Acolo nu te mai poți strecura, cum fac în zilele noastre unii profesori ai medicinei românești, care susțin că lumea nu este pregătită să afle că albul e alb, iar negrul, negru. Astfel mi s-a răspuns în momentul în care vorbeam despre ideea de a demistifica ocultismul.

Hipnoza nu este altceva decât magie, pentru că folosește aceeași energie pe care o folosesc atât vrăjitoarele, cât și preoții. Ea se numea, cândva demult, magnetism. Eu am studiat-o nu atât pentru a o folosi (inevitabil cei care o practică ajung să treacă peste voința cuiva), cât pentru a descoperi principiile pe care se bazează. În hipnoză se consideră că vindecările biblice sunt rodul restabilirii echilibrului organic, datorită folosirii acesteia. Dar nu am văzut nici un hipnotizator făcând minunile lui Iisus Hristos și nici nu o să le poată face.

Energia care se folosește în hipnoză provine din aceeași sursă cu cea a lui Hristos, dar cu un singur amendament: din punct de vedere vibrațional, este incomparabil mai joasă. Cu alte cuvinte este o lumină mai impură, mai puțin strălucitoare. Dacă Mântuitorul avea acces la lumina necreată, hipnotizatorii folosesc o energie cu mult mai joasă. Aici mai intervine ceva. Lumina este ceva de genul apei, nu este identică cu ființele care trăiesc în ea. Corespunzător fiecărui nivel de vibrații al ei, există ființe care trăiesc la respectivul nivel. De aceea, creșterea sau scăderea propriei tale vibrații face să ai acces la lumea spirituală, corespunzătoare anumitului tip de lumină. Vântul psihologiei românești bate tot dinspre Moscova, iar dacă mai crede cineva că s-a înregistrat o evoluție din acest punct de vedere, se înșală amarnic. În zece ani se schimbă greu mentalitatea unui singur om, deci cu atât mai puțin ne putem aștepta la modificări notabile la nivelul unei întregi generații de psihologi de o anume formație. Ar trebui să dispară această generație și să fie înlocuită de o alta, pentru ca să se mai schimbe ceva. De ce? Pentru că ei au deja creierele șablonate și nu vor, nu că nu ar putea, să se deschidă spre altă cunoaștere.

Exodul lui Moise ar fi cel mai bun exemplu. Despre el care ni se vorbește doar că a fost chemat la Dumnezeu, pentru a lua tablele legii. Dincolo de aberațiile care ne sunt inoculate, fuga în deșert este un adevăr istoric. Dar îmi este greu să cred că un inițiat precum Moise, care învățase tainele energiilor ca preot în piramide, nu știa care este drumul afară din deșert. Cât aș fi de ignorant, tot nu m-aș plimba patruzeci de ani prin deșert! Și atunci care a fost motivul real pentru care și-a plimbat semenii de i-a amețit? Pedeapsa divină? M-ar mira.

Probabil a așteptat să dispară o generație, a celor orbi cu suflete de robi, și mai cred că era nevoie și de un timp în care genele să se poată combina astfel încât să determine apariția anumitor caractere necesare evoluției, implicit a unei anume persoane. Probabil și în viața medicală românească va trebui să așteptăm plecarea „*dinozaurilor*”. Principiul ar

trebui aplicat întregii societăți românești. La noi politicianul nu e politician, hoțul nu e hoț, popa nu mai este popă și medicul nu e medic.

Am „*cunoscut*” câțiva hipnotizatori care sunt cu puțin mai luminoși decât noaptea. Genul „*uită-te în ochii mei*”, precum pitonul Ka din filmul de desene animate Cartea Junglei, pentru ca mai apoi să te trezești cu un gând în cap și, dacă ai șansă, să poți, în cel mai bun caz, conștientiza faptul că nu este al tău. Sunt hipnotizatori care practică tratamente numai spre binele pacientului, încercând să descopere care este cauza bolii lui, dar sunt și alții care fac tot soiul de experimente. Faptul că reușesc diferite lucruri, cum ar fi să te determine să te scarpini în cap, îi fac să se simtă și, uneori, să se comporte de parcă ar fi dumnezei pe pământ.

Eram în stația de metrou, obosit după o noapte de muncă și de nesomn. Când a sosit trenul, m-am urcat și m-am așezat pe un scaun. Lângă mine a luat loc o tânără, care vorbea cu prietena ei rămasă în picioare. M-am ridicat aproape automat și am plecat spre un scaun rămas liber în celălalt capăt al trenului. Mi-am dat seama că nu eu intenționasem să mă mut, dar pur și simplu o făcusem. În timp ce mă ridicam, înregistram și un zâmbet de triumf apărut în colțul gurii fetei care stătea în picioare. Mi-era prea greu să mă duc la ea și să mă uit dulce în ochii ei. Așa că m-am dus cu gândul exact în fruntea ei și i-am „*țipat*” cât am putut: „*îți iau capul jos!*” Am simțit-o cum se face ghem și i-am văzut frica din ochi. „*Ai speriat-o!*” mi-a reproșat îngerul meu păzitor. „*De ce se joacă astfel?*” i-am replicat. Apoi m-am calmat, amintindu-mi că și eu, la rândul meu, făcusem la fel în copilăria mea spirituală. Oricine „*își încearcă gheruțele*”. M-am gândit din nou la ea, încercând să o liniștesc. I-am explicat că a avut norocul ca eu să fiu pașnic, altul poate ar fi lovit-o cu adevărat, fără s-o fi prevenit măcar și fără ca acesta să se fi deosebit, cel puțin aparent, de oamenii obișnuiți. Defectul majorității celor ce practică hipnoza, psihologia sau radiestezia este că au un Ego foarte dezvoltat. E bine să îl ai (fără el dispare chiar dorința de a te apăra), dar cu limită.

Am fost de câteva ori să-i cunosc pe cei de la Societatea de Radiestezie. Din nefericire, modul cum a fost realizată, pe principiul ierarhiei, a dat și dă naștere la monștri. A fost simpatică întâlnirea, de tipul celor care te mai scot din amorțeala spirituală.

Cum s-a întâmplat, de fapt: am fost rugat de o colegă psihiatră să văd o pacientă. Un psihiatru de prin provincie îi spusese că are un început de schizofrenie și o adusese la control în București. Pacienta (de fapt, nu avea nimic) făcea arte marțiale și, la un antrenament, l-a văzut pe antrenorul ei îmbrăcat într-un kimono verde. Dacă îl privea drept, îl vedea alb, dacă se

uita la el dintr-o parte, îl vedea verde. I-a spus mamei care, impacientată, a dus-o la doctor. I-au fost prescrise medicamente. La început îmi povestea cu neîncredere, probabil dăduse suficient de multe „*interviuri*” și se lovise de destulă ignoranță; când i-am spus că aura celor care practică arte marțiale conține nuanțe de verde s-a liniștit. I se deschisese cel de-al treilea ochi și începuse să vadă aurele! Am sfătuit-o să întrerupă tratamentul și să facă cursuri de radiestezie. Am hotărât împreună cu colega mea să o însoțim, pentru că, în mod direct, nu știam prea multe despre ei.

Avusesem un coleg care învățase destul de multe din aceste cursuri, dar susținea că nu prea are voie să vorbească despre ele. Mi-a fost destul de greu să îl conving că, o dată inițiat în Tainele preoților, puteam să îl dezleg de orice jurământ, scris sau verbal, făcut vreodată. La intrarea în curs trebuia să semnezi un act prin care te obligai să nu divulgi secretele pe care le învățai! Este o modalitate de a păstra controlul asupra informațiilor și asupra cursanților, dar și asupra surselor de venit. Plus un control strict asupra celor care fac cursuri. Nimeni nu putea depăși un grad, fără ca persoanele care se aflau la cârma societății să știe. În fond, n-ar fi nimic rău, dacă s-ar închina numai Lui Dumnezeu, așa cum afirmă!

Revenind, cei care ar fi trădat secretele, ar fi suportat consecințe dintre cele mai nefaste. De fapt, actul de aderare la acest sistem presupunea să te auto-blestemi! Acum înțelegeam de ce colega mea își dorise să îi cunosc și eu. Ea nu avusese curajul să facă acest pas, dar știa că eu nu prea respect interdicțiile, așa că ar fi aflat de la mine ce se preda. În timpul inițierilor, în subconștient se introducea și o informație, asemenea unui virus de calculator, astfel încât ori nu puteai vorbi despre ceea ce se discuta acolo, ori, dacă o făceai, te îmbolnăveai!

În matricea care coordonează funcțiile organismului nostru, se poate introduce o negație, de exemplu „*să nu funcționeze bine ficatul dacă...*”, și atunci când este plasată la acest nivel devine greu să te vindeci singur, de obicei în acest plan ajung să lucreze doar maeștrii. Nici nu trebuie mai mult ca să te îmbolnăvești. Este o boală pe care nu o poate vindeca nici un doctor și nici un medicament, doar lumina, iar vibrația vindecătorului trebuie să fie superioară șefului grupului care face pregătirea în radiestezie.

Mergând cu pacienta mea să i se facă măsurătorile radiestezice și încercând să găsesc pe cineva cunoscut, am intrat în sala unde se țineau cursurile de grad trei. La nivel astral se vedea un con pal de lumină. Nu mi s-a părut interesant. La locul meu de muncă, clădirea era înconjurată de un con de lumină, cu mult mai mare și mai intens! La un moment dat a venit spre mine o tânără pe care m-am dus s-o întreb de locul unde se fac

măsurători. I-am mai spus că, tot căutând, am intrat în sala unde erau cursuri. „*Cum ai intrat acolo? Nu aveai voie!*” „*Cum, nu aveam voie? Cel care a fost și în Iad și în Rai nu are voie să intre undeva pe pământ? Cine îl poate împiedica?*” M-a privit cu uimire. „*Glumeam*” am spus. În cele din urmă m-a îndrumat spre un bărbat, care avea un grad mai mare, care ne-a explicat când se fac.

După măsurători, fata cu care venisem s-a hotărât să urmeze cursul, eu nu. De ce? Întâi, pentru că nici eu nu știam prea multe pe atunci. Când cei cu grade mari au făcut cercul în spatele cortinei, pentru a se curăța cu lumină, am „*văzut*” un alt con, mai luminos de data aceasta. Dar când au făcut rugăciunea împreună (și, totuși, fiecare în legea lui), n-am văzut deschizându-se nici un cer; singurul care era în astral era Umbra Lui Dumnezeu. Așa am luat decizia. Dar mă întreb și acum: cum poți învăța pe alții, când tu însuți nu ai acces la lumină? Cum poate fi în fruntea unei mișcări spirituale, de iluminare a oamenilor, cineva care nu trece dincolo de bariera de întuneric?

Am înțeles, totuși, mai târziu, că **nu accesul la lumină sau întuneric te face bun sau rău, ci modul în care le folosești.** Termenul de magie albă sau neagră are astfel două posibile înțelesuri: fie se referă la lumină și întuneric, fie este vorba de a ajuta sau lovi (chiar ucide) un om, recurgând la oricare dintre ele. Se poate spune că este cu adevărat puternic cel care stăpânește mai mult rău, întuneric, fără însă a face rău (sunt două noțiuni diferite). Este ușor să găsești drumul în plină zi, mai greu este însă s-o faci noaptea. În concluzie, părerea mea este că **mai întâi ar trebui să fim învățați să stăpânim fiara din noi și abia apoi să ne folosim de lumină.** Invers putem ajunge în situația de a fi posesorii unui arme minunate, fără a ști cum să o folosim corect.

Când eram în anul întâi de facultate, aveam o profesoară de psihologie cu care m-am certat din prima zi (la nivel de idei, evident), pentru că ne amețea vorbind despre multiplele încercări de clasificare a caracterelor umane, apărute de-a lungul timpului, potopit de niște informații care nu-mi foloseau la nimic, cel puțin în acel moment, și provocat de faptul că preda și despre caracterul mistic, m-am ridicat și am întrebat-o dacă a citit Biblia. Nu o citise. I-am spus ca e tragic, pentru că, fiind cartea cea mai veche din lume, citirea ei este, întâi de toate, un act de cultură. N-a comentat nimic.

După care i-am spus că, dacă ar fi citit-o cu atenție, ar fi descoperit că, exceptând personalitatea Lui Iisus Hristos, ucenicii prezintă toate tipurile de caractere omenești. Toma, tipul nehotărât, științific aproape, care are tot timpul nevoie de dovezi. Petru, dimpotrivă, genul hotărât, pentru care totul

era simplu și clar, alb sau negru și așa mai departe. Am întrebat-o apoi, cum se face că indivizi care nu aveau nici o legătură cu credința au murit pentru aceeași idee? Nu mi-a răspuns, dar la următoarea oră (la care am lipsit din păcate) a adus un preot. A fost una dintre puținele materii de studiu la care am luat 10, datorită faptului că, în timp ce căutam răspunsuri pentru mine, îi descoperisem pe Freud, Jung și alții.

Contactul meu cu lumea psihologiei nu s-a încheiat aici. Parcă de undeva de sus mi s-a ales o asistentă de psihologie, care se găsea într-un moment dificil al vieții ei. Când a venit la ora pe care trebuia să o susțină, era îmbrăcată ca un curcubeu! Pur și simplu a început să povestească păsurile ei. Cu aceeași doamnă m-am reîntâlnit după absolvirea facultății, era bine, trecuse peste necazuri și, sincer, nu mă așteptam să mă recunoască (fiindcă mă schimbasem mult între timp). Mă duceam la antrenament, așa că îmi repetam în minte câteva lovituri și complexe de exerciții. Când te gândești la așa ceva, te racordezi mental la sala de sport și la exercițiile respective. Așa că eram încărcat cu energie de luptă, care (din punct de vedere vibrațional) era mai joasă decât a ei.

Deodată simt o bruscă dorință de a pleca din zonă și am început să mă îndepărtez. Când cineva posedă o energie superioară (calitativ sau cantitativ), poate manevra după dorință pe cei care îi sunt inferiori din acest punct de vedere, la momentul respectiv. M-am întors, m-am uitat în ochii ei și am gândit: „*Ești bleaga, puteai să mai înveți ceva!*” M-am urcat în metrou. A venit și s-a așezat în dreapta mea. Învățase și aceasta! Dacă intri în cabinetul unui psiholog sau psihiatru care știe câte ceva despre lumea reală, spirituală, vei găsi întotdeauna două scaune în fața biroului său, așezate față în față, unul pentru înger-od (în dreapta) și altul pentru demon-ob (aflat în stânga). Așezându-se în dreapta ta, poate afla ceva care îi este de folos despre el însuși sau despre cel care vine la el. Mulți nici nu știu de ce procedează astfel.

Nu cred că vreunul dintre colegii mei de facultate să-și fi răspuns la întrebarea de ce trebuie să stai în dreapta pacientului când îl consulți! Și, totuși, facem așa, acceptând-o ca pe o lege nescrisă a medicinei. Mă supărase atitudinea doamnei! Dacă vrei, poți să faci astfel încât și îngerul și demonul tău să tacă și, deși nu o fac de obicei sperând că mai află și ceilalți informații de care au nevoie, de această dată le-am dat interdicție totală. Regreta, simțeam acest lucru, prin toți porii că greșise. Una dintre problemele psihologilor este aceea că învață lucruri care au aplicabilitate, dar nu știu ce sunt de fapt și operează cu ele, fără să cunoască în totalitate

repercusiunile pe care le au asupra celorlalți sau chiar în ceea ce-i privește. Ce, Freud a fost fraier să explice de ce se face psihanaliza pe canapea?

Discutând despre hipnoză ca fenomen, acesta se poate produce astfel:

1) dinspre lumină și cu lumină (în Evangheliile apocrife se spune că Duhul Sfânt are puterea de a *„orbi”* demonii, determinându-i să facă tot ceea ce trebuie din punct de vedere divin, fără ca aceștia să-și dea seama);

2) prin puterea demonului, unul mai mare poate porunci altora mai mici (de exemplu, un profesor de psihologie sau psihiatrie, care a învățat o mulțime de neadevăruri și care îi învață și pe alții, este doar un drac mare, un biet posedat, iar puterea lui se bazează pe puterea întunericului!);

3) de la îngerii căzuți, cazul celor care practică vrăjitoria, descântecele, ghicitul, farmecele, astrologia.

Într-una dintre Evangheliile apocrife - Cartea lui Enoh, se scrie despre cum au apărut magia, medicina, arta războiului, astrologia, artele (în general), machiajul și altele. Se pare că, de fapt, păcatul original sau cel puțin unul din ele, ar fi fost faptul că unii dintre îngeri și-au ales partenere dintre femeile oamenilor, cu care au avut copii. În plus, ei au dezvăluit oamenilor o parte din tainele Cerului. În cazul magiei, faptul că le-au învățat pe femei cum poate fi legat răul (în aceasta constă puterea de a determina pe altcineva s-o asculte pe aceea care folosește puterea magiei) a avut mai multe consecințe, iar bărbații au avut cel mai mult de suferit. Nimeni nu este în totalitate curat (sfânt), deci poate fi manevrat prin răul din el. Farmecele și magia nu au efect asupra sfinților, în rest afectează pe oricine devine țintă, indiferent că vrea, crede sau nu în existența magiei. Iar ținta au fost adesea bărbații, pentru că reprezentau forța fizică. Dar ce înseamnă forța fizică, fără puterea de autodeterminare, decât să fii un bou înjug? Oare **Nicolae Titulescu** se referea la acest aspect, când făcea celebra afirmație: „*Cea mai proastă femeie păcălește cel mai deștept bărbat”?* Poate că nu, dar se potrivește de minune.

Între timp, s-au schimbat multe, este adevărat, dar principiile rămân aceleași. Doar domeniile de activitate s-au diversificat și, o dată cu ele, și câmpul de aplicabilitate a magiei - marketing, vânzări, armată, spionaj, medicină, relații interumane și familie, sport, astronomie, fizică, orice domeniu de cercetare și nu numai. „*Pentru a fi mag sunt necesare patru lucruri: inteligența luminată de studiu, un curaj pe care să nu îl oprească nimic, o voință pe care nimic să nu o înduplece și o discreție pe care nimic să nu o corupă sau s-o îmbete!*” Aș fi putut spune că sunt mag, cu discreția însă stau mai prost. Așa că aș putea, numindu-mă semi-mag sau vraci, să-mi deschid cabinet pentru descântece, dezlegări și exorcizări, în fond nu pot

nega ceea ce sunt, deși era o vreme când speram să mi se spună și mie cândva Dragoș Trismegistul!

Drogurile în magie

Oricât ar fi de greu de crezut, drogurile au fost folosite dintotdeauna în magie, ele fiind un mod de a accede la lumea spirituală, la spiritele strămoșilor. Poate o să supăr, dar adevărul este că și tămâia este tot un fel de drog, care creează o punte de legătură între om și lumea spirituală. Ea induce o stare asemănătoare hipnozei și cred (nu pot demonstra că are această capacitate prin sfințire, sau prin creșterea vibrației dată de rugăciune) că facilitează deschiderea porții subconștientului, permițând acestuia să se descarce. Evident că, având o vibrație înaltă, ea permite și curățarea camerelor, adică alungarea elementalilor, ba chiar a spiritelor malefice. Fumul de țigară, dimpotrivă, este de vibrație joasă (la fel și cafeaua).

Orice lucru poate fi condiționat de cel care îl face. Din momentul producerii lui, obiectul va păstra din energia și chiar din starea psihică pe care a avut-o realizatorul atunci. De exemplu, bețișoarele indiene sau chinezești sunt încărcate cu o energie care se eliberează o dată cu arderea. Multe conțin elementali care sunt condiționați fie în scop sexual, fie pentru rugăciune sau alte utilizări. Din păcate la noi nu prea se știe că există o știință a folosirii lor. Nu poți face copii arzând candele și tămâie, nici nu poți face rugăciune dacă arzi bețișoare pentru Tantra Yoga. În orice caz, dacă arzi bețișoare și ai ochii deschiși, ai surpriza să vezi un nor negru care rămâne în cameră. Este adevărat că poate fi folosit în magie în sens pozitiv, dacă știi să-i schimbi condiționarea inițială în una pe care o dorești tu.

Drogurile au devenit flagelul numărul unu, chiar și la noi în țară, tocmai pentru că înlesnesc accesul la o lume care ne este deocamdată interzisă (din cauza imposibilității de a ne apăra de ea), oferă o plăcere neînlocuibilă cu altceva și, în același timp, o evadare. Atât timp cât vor fi legal interzise, vor reprezenta doar un mod de înavuțire al traficanților. S-ar putea face altceva. Dacă s-ar legaliza, ca și în unele țări nordice (sau ca în India, mi se pare, unde se vând băuturi cu marijuana), traficanții ar urma să fie închiși pe viață, iar statul să acorde asistență gratuită și droguri celor care vor. Copiii ar putea fi duși să-i vadă pe cei distruși de droguri. Ar fi cea mai bună, mai dură și mai eficientă lecție! Omul are dreptul la autodeterminare. Drogându-se, nu face rău nimănui, atât timp cât are doza de drog. Dacă vrea să renunțe, trebuie ajutat, dar nu cu forța, altfel se va întoarce de unde a venit,

făcând nenorociri mari pentru a obține bila sau pulberea care-i face plăcere. Nu știu cum e, dar dacă luăm drept adevăr ceea ce se spune despre LSD, anume că ar produce extra-corporalizarea, atunci îi înțeleg. A scăpa de greutate, a zbura, este visul dintotdeauna al omenirii! Tocmai pentru că odată ne-am pierdut aripile, la propriu.

Ceea ce nu înțelege statul și nici Biserica, este că Iisus Hristos nu le-a băgat pe prostituate la pușcărie, nici pe bolnavi ori drogați, ci le-a arătat doar cum e bine, dar nu i-a forțat să-l aleagă. Ei nu sunt Dumnezeu, așa că nu se pot erija în judecători și nu au dreptul să împiedice pe cineva să facă un păcat, dacă dorește. **Poți explica cuiva de ce nu e bine să facă un lucru. A-l împiedica, înseamnă a trece peste liberul lui arbitru.**

Am avut o pacientă nimfomană. Nu avea nimic altceva, era sănătoasă tun. Este adevărat că o dorință sexuală exacerbată poate fi indusă și chiar simplu, dar nu-mi amintesc să fi fost cazul ei. Stăteam de vorbă cu ea și îmi spunea că tot ce-și dorește este să iasă din spital și să se ducă într-o discotecă. Sincer, la câte vedeam acolo, îi dădeam dreptate. Fusese adusă de maică-sa și internată, pe motiv că este curvă. Sunt multe cazuri similare, în care părinții sau rudele au prea mare putere de decizie asupra individului. Chiar și medicii psihiatri, care te pot ține în spital cât consideră ei, fără ca pacientul să poată cere să fie externat. Nu este normal. A cere ajutorul pentru că își dă seama că nu este în regulă cu o asemenea exacerbare a instinctului sexual, da, ajuți, dar dacă ea nu vrea și, în interiorul ei vrea să simtă sexul, nu este corect, ca eu ca terapeut, să intervin doar pentru că normele creștine nu permit sexul. Dacă nu voia Dumnezeu ca sexul să existe, nu-l îngăduia, există și deci are un scop.

Drogurile permit deschiderea subconștientului către lumea spirituală, problema este însă la închidere, când multe energii, demoni rămân în interiorul câmpului. Necesitatea drogului se transformă din una strict organică, în una spirituală - dorința de eliberare a demonilor rămași în subconștientul individului și care se simt legați de acesta. Energiile negative rămân stocate în mușchii celui care se droghează, fiind „*strânse*” de propriul lui câmp, și astfel apar durerile. Este asemănător trezirii din beție, când apare durerea de cap, prin cumul de energie negativă. Se știe că durerea de cap trece dacă bei imediat alcool. Se deschide câmpul și se eliberează energia restantă în câmp. Se poate depăși sindromul de abstinență prin terapie cu lumină sau prin cea a chakre-lor. Nu pot spune că am o experiență prea mare, doar câteva cazuri care au evoluat fericit, fără să fi ajuns în secțiile de dezintoxicare. Lumina are capacitatea de transmutare a

elementelor și, implicit, de desfacere a drogurilor în substanțe neutre și deci de a depăși faza intoxicației cu substanța respectivă. Prin deschiderea chakre-lor se permite energiei negative să se scurgă în pământ, rezolvând partea spirituală.

Sunt mulți așa-ziși creștini care văd lumea încolonată, mergând voios spre Dumnezeu. Ei nu au înțeles că nu se poate iubire cu japca și că omul este lăsat să facă ceea ce dorește. **Biserica nu înțelege exact care sunt atributele ei, cel mai important dintre ele fiind acela de a-i conduce spre Dumnezeu pe cei care VOR.** Nu pe toți. Atât timp cât nu-și afectează semenii, ceilalți oameni pot face ce vor, indiferent că este vorba de alcool, droguri sau prostituție.

Am avut odată un pacient de pe secția de psihiatrie, care a fost drogat la o întâlnire a etnicilor polonezi. Scopul pentru care i s-a administrat drogul, nu a fost pentru el personal, ci ca să i se deschidă poarta spre subconștient. În subconștient i s-a introdus o formă-gând menită să caute o anumită persoană cu care grupul respectiv care inițiase procedura vroia să intre în contact. Și l-au găsit. Mai nou, nu mai este nevoie să trimiți detectivi particulari ca să descoperi pe cineva, este de ajuns să creezi o formă-gând pe care să o condiționezi să-l aducă pe respectivul într-un loc anume, la o anumită oră și să-l aștepți. Va veni! Mai e nevoie doar de „*măgărușul*” care să poarte forma-gând. Nu numai drogurile au această capacitate, este de ajuns un pahar de bere!

Sporul casei

Sincer nu am crezut că există așa ceva până într-o seară, mai exact chiar într-o noapte de revelion, când o femeie m-a întrebat dacă am să-i schimb cincizeci de mii de lei. Binevoitor, i-am oferit și mi-a dat în schimb tot o hârtie de cincizeci de mii! Atunci când, nedumerit, m-am întrebat ce înseamnă schimbul acela ciudat, o prietenă mi-a spus: „*N-o să ai bani tot anul! A schimbat soarta ei cu a ta, în ceea ce privește banii!*” „*Prostii!*” am răspuns neîncrezător, precum slujitorul din poezia „*Mistrețul cu colți de argint*”. Doar când am văzut că dacă luam bani dintr-o parte, se ivea altă necesitate pentru care să fie nevoie să-i dau, fără să pot pune nimic deoparte, deși salariul îmi crescuse relativ recent, am început să-mi pun întrebări și să studiez mecanismul.

Ideea este că bogăția este cumva un lucru nativ, determinat, fiecare om având în preajma lui un spirit, un duh care se ocupă de așa ceva, care îți creează confortul material. Ceva gen Aladin și duhul din lampa fermecată!

Solomon, când a primit darul stăpânirii duhurilor, avea mai multe! O dată cu banii proprii se poate schimba și acest duh, care poate fi legat de cei care știu. Ca orice duh, de altfel. Așa că rămâi fără el și, implicit, fără acel ceva care să se ocupe de problema aceasta din lumea cealaltă. Evident că există indivizi care cunosc acest fapt, care își doresc, totuși, să fie bogați și pentru aceasta sunt gata să recurgă la magie pentru a-l obține.

Metoda cea mai bună de protecție este să nu dai bani oricui, să nu împrumuți pe și de la oricine. Se fac dezlegări, dar din păcate în rugăciunile ortodoxe nu am găsit referire special la acest act magic și nu cred că le pot rezolva. Nici măcar rugăciunea Sfântului Ciprian nu face referire la spor și la argintul viu, iar pentru că nu le putea dezlega și pe acestea, eu unul o utilizez într-o formă completată.

Urina în magie

Curios, poate, dar este foarte des folosită. La un moment dat, cineva îmi povestea cum avea probleme cu o vrăjitoare de la țară și că o alta, care se ocupa de magie albă, **a învățat-o să facă pipi în fiecare dimineață pe prispa casei (de fapt făcea în ceva și apoi stropea în fața ușii) și să calce pe el cu piciorul drept.** Cert este că respectiva femeie nu mai avusese probleme cu vrăjitoarea, ba aceasta chiar ar fi spus despre ea că este cea mai mare vrăjitoare pe care a întâlnit-o în viața ei, pentru că nu a reușit, cu toată cunoașterea pe care o avea, să-i facă nimic. Evident că, din punct de vedere creștin, este un păcat. Dar, când este vorba de supraviețuire, nu cred că mai ai timp să te gândești la aceasta.

Ca simbolistică în magie, urina semnifică demonii care ne părăsesc corpul, care pleacă. În cartea mea precedentă am descris cum, în timpul unei exorcizări, demonul percepe urinarea ca pe o pierdere a entităților care-l compun. **Se recomandă chiar stropirea lucrurilor suspecte că ar fi de proveniență magică (păr, animale uscate, păpuși, ațe înnodate) cu urină și apoi îngroparea lor în pământ. Iar actul magic prin care se calcă pe urină semnifică tocmai călcatul pe demoni, puterea de a trece de ei și de problemele care le creează.**

Am cunoscut odată un avocat, care m-a contactat pentru o mătușă de-a lui, care avea probleme cu țiganii cămătari. Aceștia împrumută bani credulilor care garantează cu case sau alte bunuri, ce întrec cu mult valoarea împrumutului. Din nefericire, țiganii, sunt ajutați de vrăjitoare care-și folosesc cunoașterea pentru a împiedica, acei oameni să le returneze banii. Pe ei nu îi interesează propriu-zis, achitarea împrumutului, ci gajul,

care este de două-trei ori mai mare decât suma împrumutată. Fără să știe că de fapt, se luptă cu vrăjitorii, oamenii își pierd casele.

Avocatul, printre altele, mi-a povestit cum a început să creadă în magie. Avea un asociat cu care a plecat în afaceri de pe poziții egale. A observat apoi, în timp, cum deciziile cele mai importante le lua acesta fără ca el să poată să le conteste. Întâmplarea a făcut, că a ajuns la cabinetul unei bio-energo-terapeute, care i-a spus, fără să știe nimic, că **are un asociat care-i pune urină în cafea. Prin acest act magic i se bloca chakra umărului drept, cea a voinței, motiv pentru care era legat să nu intervină în deciziile firmei.**

11. MAGIA ȘI SEXUL

Sexul este momentul în care se face cel mai intens schimb de energie între doi oameni și înțelegerea principiilor care îl guvernează explică atât intensitatea plăcerii pe care o determină, dar și drama produsă de un viol. Știu că voi șoca (s-a demonstrat că orice ființă vie are nevoie, din când în când, de stroke-uri, în traducere liberă de zdruncinături, zguduiri), dar fac următoarea afirmație: dacă iau câteva curve (mă scuzați, prostituate) și le duc într-un salon de nebuni (pardon, pacienți psihiatrici), în câteva zile redevin oameni normali și, cu ajutorul lui Dumnezeu, în câțiva ani, Sfinți!

Mai repede și mai sigur decât cu orice medicament nou adus din alte țări, pentru a-i îmbogăți tot pe cei bogați, nu pentru a-i salva pe amărâți. Știu că pare o nebunie, dar un pacient psihotic nu este decât un individ al cărui subconștient este foarte încărcat (gânduri, sentimente, instincte) și care este, în termenii ortodoxiei, un ulcior plin - nu cu Har, ci cu ce are lumea mai rău. Presupunând că i s-ar citi moliftele, dacă este furios, cine îl ține? Am ținut copii posedați în timpul exorcizărilor, femei, bărbați și știu ce forță poate avea un om asemenea lor în acel moment.

Reîntorcându-ne la experimentul nostru virtual, nu am garanția că un psihotic nu i-ar face rău prostituatei, dar o dată cu orgasmul s-ar produce și eliberarea energiei stocate la nivelul subconștientului (adică de demoni) și implicit de endorfine (asigurată de chimismul cerebral). Este adevărat că există de obicei un blocaj în privința activității sexuale în cazul pacienților psihiatrici (peste 95% nu au viață sexuală normală), dar un sexolog (și nu

mă refer la cei care dau sfaturi cuplurilor plictisite de conviețuirea în doi), care să știe să folosească energiile, i-ar putea ajuta.

Am exagerat, știu că este o extremă posibilă, dar nu numai sexul le-ar fi util. **Tratamentul cu lumină necreată are această capacitate de a scoate din subconștient ceea ce s-a acumulat de-a lungul vieții, dar depinde foarte mult de cel care îl face.** Printre metodele folosite în terapie, aplic una care este de fapt o combinație între psihoterapia creștină (spovedanie), terapia Reiki și regresie. Mai exact, introduc lumina prin chakrele picioarelor și mobilizez energiile negative, forțându-le să iasă prin conștient. Dacă respectivul nu spune, îl doare capul. Nu o aplic oricui, ci doar celor care acceptă, fiind destul de traumatică. Închipuiți-vă că vin una după alta în minte toate greșelile și traumele pe care le-am făcut sau le-am suferit în trecut. Nu este plăcut, dar are darul de a face respectivul om să-și reconsidere atitudinea față de el însuși, ceilalți și lume.

Afirmația despre folosirea sexului este reală, posibilă, dar nu cea mai bună soluție. Există însă situații când este mai bună decât orice altă metodă. Cunosc cazul unui bărbat care, la circa douăzeci și cinci de ani, nu mai avea nici dorință sexuală. A făcut tot ce putea de la rugăciuni de dezlegare până la Reiki, de la atingerea moaștelor de sfinți până la mers la babe, fără vreo ameliorare. Sursa era mama unei fete de care se despărțise, pentru că descoperiseră că nu aveau nimic în comun, lucru care îi nemulțumise foarte tare pe părinții ei. De atunci, nu se mai putuse apropia de o femeie luni de zile și parcă nici femeile nu-l mai vedeau, cu toate că fusese considerat un fel de macho. Totul s-a rezolvat în mod neașteptat. A ajuns din întâmplare la un chef, unde a întâlnit o fată și sub aburii alcoolului l-a luat la ea acasă, s-a chinuit să-i facă sex oral și a reușit: un orgasm, două, trei. După acea noapte totul a reintrat în normal. (Trebuie să amintesc că, din punct de vedere al legilor divine lăsate de apostoli, acest păcat se sancționează cu cincisprezece ani în care nu ai voie să te împărtășești și cinci, dacă ești căsătorit cu femeia sau bărbatul respectiv).

Din păcate am cunoscut cazuri în care unul dintre parteneri, deși nu ar fi vrut să facă acest lucru, o făcuse, totuși, pentru celălalt, consecința fiind închiderea chakrei gâtului, a celui de-al treilea ochi și a coroanei, ducând la imposibilitatea de a vedea corect lucrurile, de a comunica cu ceilalți și cu divinitatea. La ora actuală, indiferent de ce ar argumenta Biserica, prostituția este totuși un rău necesar. Marea majoritate a oamenilor nu știu altă posibilitate de a se descărca de un atac psihic sau de stresul acumulat, inclusiv în timpul serviciului (iar o parte din vină aparține și Bisericii și modului ei de organizare).

Cred că prostituția va dispărea o dată cu creșterea nivelului de cultură și civilizație. Inițiativa primarului din Iași de a face un bordel cu „*lucrătoare ecologice*” este din acest punct de vedere binevenită. Sunt convins, deși pare paradoxal, că unele dintre acele prostituate vor ajunge în Rai, înaintea multor fețe ipocrit-pioase bisericești. Fetele care practică prostituția sunt doar niște canale de scurgere pentru chi-ul greu (demoni), așa cum practicanții Reiki sau preoții sunt pentru lumină (îngeri). Dar niciodată și nimeni nu poate ști cum se pot schimba rolurile! De aceea, este important să se aibă grijă de ele.

Din nefericire, preoții nu mai sunt ceea ce ar fi trebuit să fie. Ei ar trebui să mențină delicatul echilibru dintre lumină și întuneric, iar dacă ei nu mai reușesc să-l refacă (fie pentru că nu sunt suficient de mulți, fie pentru că nu mai știu), trebuie să ne folosim de orice metodă. Dacă nu există altă cale, trebuie să îți asumi vina, să înveți să plătești pentru ea și să mergi mai departe.

Anul trecut, de Bobotează, **am mers la nouă biserici să iau Agheasmă Mare, care se folosește pentru dezlegările de farmece și vrăji.** Ea reprezintă botezul lui Iisus Hristos de către Sfântul Ioan Botezătorul, iar din punct de vedere energetic, corespunde vibrației pe care o aveau Ioan și, bineînțeles, Iisus în momentul botezului în apa Iordanului... Să nu uităm faptul că după aceea Ioan a fost decapitat. (Nu înțeleg de ce se sărbătorește Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul cu post - totul, nașterea, viața, moartea lui sunt parte din planul divin al mântuirii oamenilor, așa că el TREBUIA să moară, NU se putea altfel!) Dacă ne gândim că Înainte-Mergătorul Domnului stătuse numai în deșert, mâncând miere și lăcuste, vă închipuiți ce vibrație avea dacă prin intermediul lui a coborât din cer Duhul Sfânt, în timpul botezului. Agheasmă Mare ar trebui să aibă o vibrație corespunzătoare cu acel moment din viața amândurora. După botez, drumurile lor pământești au evoluat în mod cu totul diferit: Ioan a murit, el își atinsese pragul spiritual în viața respectivă și-și îndeplinise menirea de a propovădui venirea Mântuitorului, iar Iisus a continuat să urce spiritual, să rostească adevărul, atingând apogeul în momentul ridicării la cer.

N-am dus deci la nouă biserici să iau Agheasmă. La ultima din ele era prezentă și soția preotului care, văzându-mă cu mai multe sticle, m-a întrebat ce fac cu ele. „*Dezlegări!*” i-am răspuns. M-a întrebat cu ce drept le fac, dacă nu sunt preot. „*Cu cel al cunoașterii!*” (Există ceea ce se numește preoție prin hirotonisire și cea prin har, cea de-a doua presupunând cunoașterea dată de Dumnezeu prin intermediul preoților sau al altor

slujitori ai Luminii.) Există chiar și o pildă în scriptură, în care ucenicii vin la Iisus, spunându-i că este un bărbat care scoate demoni în numele Lui. Iisus le spune să-l lase în pace, pentru că, dacă nu este împotriva Lui, este cu El.

Este adevărat că (în Biblie sunt multe lucruri opuse) mai există un episod, în care Mântuitorul spune că în vremurile din urmă vor fi mulți care vor scoate demoni și vor face vindecări în numele Lui, dar pe care „*nu-i va cunoaște*". Cum știi atunci dacă faci bine? Acest lucru nu se va ști, cu adevărat, decât la sfârșit - până atunci orbecăim, fiecare pe drumul lui, încercând cel puțin să facem binele. În orice caz, nu cred că ar putea fi acuzat cineva dacă, prin tot ceea ce îi stă în putință, face binele, absolut necondiționat. Dacă dorința de a face bine există, mai ales dacă finalitatea este bună, atunci și propria sa evoluție spirituală este favorizată.

Revenind la apa sfințită, în funcție de vibrație se poate ordona pe următoarea scală: Agheasmă mică (apa sfințită obișnuită care se face și la Sfeștanie), Agheasmă la care s-au citit și moliftele și Agheasmă Mare (care este depășită ca vibrație numai de împărtășanie - în ea regăsindu-se Lumina: trupul și sângele lui Hristos).

Pe aceeași scală, energia sexuală se află la capătul opus! Se poate face o corespondență cu chakre-le noastre: cea a coroanei (răspunzătoare de relația cu Divinitatea, chi-ul ușor, Lumina) este la polul opus celei a rădăcinii (caracteristică energiei telurice, sexuale, chiului greu). Diferența de vibrație, de chi este motivul pentru care în folclor se spune că oamenii curați sunt ușor de cărat la înmormântare, pe când cei păcătoși sunt grei. (Pentru cei care l-au cunoscut, fac precizarea ca fapt divers că trupul profesorului Ionescu era extrem de ușor.)

Când eram în clasa a opta, am descoperit un citat cu privire la sex, aparținând lui **Schopenhauer**, care spunea că „*orice glumă, ironie, decizie politică, sau război are ca punct de plecare sexul*" (de unde rezultă că nici măcar tata Freud nu a fost un original, când enunța PRINCIPIUL PLĂCERII; la moartea filozofului el avea patru ani!). De atunci, am analizat tot ceea ce se întâmpla în jurul meu. Ne este greu, poate, să recunoaștem, dar muncim, ne zbatem pentru același lucru: împerecherea fizică. Femeile, dincolo de toate argumentele, se aranjează doar pentru a atrage privirile masculine. Reciproca este valabilă pentru bărbați. Scopul, disimulat sau nu, ar fi unirea celor două energii, masculină și feminină, întruna singură, care se realizează în timpul orgasmului, moment în care japonezii din vechime spuneau că oamenii sunt precum zeii.

E drept, mai există posibilitatea ca energia, pe care **Wilhelm Reich** o numea **orgonică**, să sublimeze în intelect, spirit artistic sau în acel „*killer*

instinct”, specific oamenilor de afaceri, dar, la bază, este tot dorință sexuală sublimată.

Manipularea prin sex

Este una dintre cele mai neplăcute forme de atac psihic, îndeosebi din cauza faptului că în timpul orgasmului se eliberează energie provenind din toate câmpurile. Să explic afirmația de mai sus.

În timpul ejaculării, se elimină o dată cu sperma și energie, se deschid toate chakrele și porțile canalului principal. Dacă orgasmul se produce simultan la ambii parteneri, atunci energiile amândurora se unesc și urcă prin ambele canale (propriu și al partenerului), „*explodând*” simultan, în cel de-al treilea ochi. Orgasmul este practic un scurtcircuit (și o reunire) între cele două energii Yin-Yang, feminină și masculină, care există în fiecare dintre noi. Să nu uităm că și la nivel divin există principiul masculin și cel feminin! Wilhelm Reich credea că domesticirea energiei sexuale ar putea duce la posibilitatea de a stăpâni toate bolile lumii, deci că orgasmul este secretul sănătății mentale și fizice. El vedea apariția Universului nostru drept efect al unui imens Orgasm cosmic. În fond nu este departe de adevăr, dacă reușim să ne vedem pe noi înșine ca pe niște constelații (privit de foarte aproape părem niște roiuri de electroni care se mișcă pe orbite precum planetele, iar o galaxie în mișcarea ei este asemănătoare cu o chakră)! între tainele științei secrete iudaice, Dumnezeu - Yahveh este prezentat ca o ființă de dimensiuni macrocosmice, care are în componența Lui planete și sori!

Revenind la sex. În momentul în care bărbatul are un orgasm, indiferent de modul de producere (oral, normal, anal), acea energie rămâne în câmpul partenerei. Mai introiectiv decât atât nici că se poate! Fără să vrea, gânduri, sentimente, instincte pe care nici el poate nu le știe foarte bine, ajung în interiorul femeii. Dacă ea știe să-și folosească mintea ca pe un aparat de decodificat, va ști totul despre el, ce gândește, ce-și dorește, ce a gândit vreodată despre ea și nu numai! Are acces la cele mai subtile energii ale lui, la cele ale Sinelui, putând afla chiar și viitorul lui! Este adevărat că nu este cel mai ortodox mod de a sonda subconștientul unui om, dar ce spion ar fi o asemenea femeie care, nici măcar nu ar trebui să întrebe ceva, simpla descărcare sexuală a partenerului i-ar da toate datele în legătură cu bărbatul respectiv! Nu este cinstit! S-ar putea protesta. Dar gândiți-vă numai: Marele Ștefan avea spionii lui în hanurile aflate pe drumurile pe unde puteau veni dușmanii, iar hangițele sau slujnicuțele sigur nu stăteau cu mătăniile în mâini!

Partea din câmpul bărbatului („*rămasă*” în parteneră) poate fi „*legată*”. Acesta se realizează la nivel mental, de obicei prin înconjurarea secvenței obținute de la partener cu energia ei, pe care apoi o stochează, de obicei în ovare. Am cunoscut cândva o doamnă psiholog care proceda astfel. Iar eu, păcătosul, cârcoteam împotriva psihologiei și a capacității ei de a insufla în mințile și sufletele studenților cele mai profunde valori științifice și morale! Nu este singura care s-a adăpat de la „*izvorul de știință*” al unuia dintre profesorii ei, cu care a trăit în timpul facultății. După aceea, l-a abandonat ca pe o lămâie „*folosită*”. Evident cunoașterea ei era una de tip manipulativ (de altfel, specifică psihologilor), nu de esență. Psihologii află doar niște metode și principiile care le stau la bază... Tocmai de aceea sunt vulnerabili din punct de vedere psihic și, asemenea lor, devin și cei pe care îi tratează sau pe care îi pregătesc psihic, prin elaborarea de mecanisme de protecție (spionii).

Așa-zișii specialiști cunosc metode de a ajunge la Sinele omului prin regresie hipnotică, de a sădi în subconștient gânduri, programe care să contracareze eventuale atacuri psihice. În realitate nu știu însă ce este un gând (Șarpele) și că tocmai acest element comun cu Sinele omului perturbă tot ceea ce ei creează la nivel de subconștient, făcându-l să fie fals și să dispară la prima problemă majoră reală. De ce? Pentru că este inutil să creăm o formă gândită în subconștientul unui om, pe care acesta să nu o integreze în cel mai profund for al lui, Sinele. Nu instalăm nimic altceva decât un alt demon, care poate fi legat, lovit, chemat de oricine știe să o facă. **Singurul mod real, durabil, de pregătire psihică, cea mai bună, de vindecare (care să reziste timpului și încercărilor) este creșterea gradului de CONȘTIINȚĂ DE SINE.**

Am văzut spioni care au fost păcăliți de țigani, în același mod în care aceștia fură haine de piele din Istanbul, tocmai pentru că stilul de agresiune psihică pe care îl folosesc ei este pe același calapod cu cel de protecție creat de psihologi, iar țiganii sunt mai buni la descântat și fermecat. De cele mai multe ori, **femeile care se ocupă de amintita formă de magie, prin care stochează energia altora în ovare, au o predispoziție în a dezvolta chisturi sau tumori la nivelul acestora, ca o plată pentru ceea ce fac. Reciproca însă nu se verifică; nu orice femeie care prezintă acest tip de patologie înseamnă că practică magia.**

Problema multor femei este că ele au rar orgasm și, de aceea, o acumulează, la acel nivel, pe a bărbatului care, în măsura în care există diferențe de energie, îi este „*nocivă*”. Motivul pentru care femeile cu mai mulți parteneri prezintă o incidență crescută a cancerelor de col este tocmai

fluctuația energiei la acest nivel, care mărește sensibilitatea la viruși, sau închiderea chakrei rădăcinii (prin păcat), împiedicând energiile negative să se scurgă în pământ.

Un necunoscător ar putea întreba cum poți fi legat prin sex? Simplu. **Câmpul care rămâne în partener este ca o extensie, un „*eu*” în miniatură. Orice parte dintr-un întreg se comportă precum întregul. Este un alt principiu al Universului: PRINCIPIUL SIMILITUDINII între micro și macrocosmos, pe care se bazează acupunctura sau reflexoterapia.** Femeia poate influența mental fracțiunea și, indirect, pe partenerul ei. Fiind parte din el, între ea și corpul lui rămâne o „*coardă*” energetică, prin care poate transmite voința ei, dar pe care el o percepe ca fiind proprie. Î**n cazul sexului oral, energia partenerului (de la toate nivelurile) rămâne în mentalul ei, sau lui! Prin sex normal se poate lega energia la nivelul chakrei rădăcinii, iar bărbatul ajunge să o dorească numai pe acea femeie, altele nu-l mai atrag și nu-l mai satisfac! În cazul în care bărbatul este cel care face sex oral, energia ei se stochează în el la toate nivelurile, iar consecința este că va vedea lumea prin prisma ei. Are aplicabilitate practică pozitivă.**

Într-o discuție era criticat un profesor pentru relația sa cu o doctoriță mai tânără. Bravo lui, însemna că avea cu ce, iar ea făcea schimb de energie și implicit de informație cu acesta și învăța mai repede. **Prin sex mecanismele psihologice de apărare sunt depășite, acesta fiind și motivul pentru care unele femei au pactizat cu cel care le violate sau răpite, ajungând la rândul lor complice criminalilor sau răpitorilor. Este mai ușor să lupți cu un gând din afară, dar atunci când el vine din interior și ești singur și uitat de lume în mijlocul nebuniei, șansa de a nu îmbrățișa nebunia depinde de viețile tale anterioare și nu de ceea ce ai învățat de la părinți sau de la școală. Acestea din urmă sunt informații „*de suprafață*”, care nu modifică esențial fondul interior.**

Făcând o paralelă cu discuția referitoare la profesor, pe vremea lui nea Nicu se descoperă că un general avea o amantă. Scandal mare în armată, se ajunge și la Curtea Marțială. Împricinatul urma să fie degradat. Numai că un alt general s-a ridicat în apărarea lui: „*Măi, voi vreți să dați afară singurul general activ dotat care ne-a mai rămas!*” Nu l-au degradat. Așa și cu profesorul respectiv. **Nimeni nu are dreptul să judece pe altcineva, viața personală n-ar trebui să intereseze pe nimeni**, nici pe colegii mei doctori, nici Colegiul Medicilor.

Dacă s-ar pune problema folosirii cunoașterii pentru avantaje proprii, nu aș ști ce să spun. Din punct de vedere divin, folosirea de parfumuri cu

feromoni, de rujuri sau dezabieuri are aceeași origine cu hipnoza, venind de la îngerii căzuți. Cum nu cunosc vreo femeie care să nu se rujeze sau, dacă arată bine, să poarte fuste până la pământ, iar dacă nu, să nu-și ascundă defectele de par îngeri coborâți din cer, nu văd de ce bărbații nu ar folosi orice alt mijloc de apropiere, chiar și hipnoza. Iar dacă profesorul s-a folosit de așa ceva, bravo lui. Când și ea va fi capabilă să înțeleagă și să folosească ceea ce a folosit el, se va desprinde și, fiind pe picioarele ei, va putea folosi cunoașterea în ajutorarea altora, dând un sens pozitiv unei relații pe care alții o văd negativă.

Legarea prin sex se face și prin:

1) intermediul umbrei (acea personalitate psihotică sau nevrotică) din interiorul fiecăruia, deoarece în timpul orgasmului această personalitate poate fi legată în interiorul femeii. Sunt femei care se „*încarcă*" în acest mod și folosesc energia respectivă fie pentru forța fizică pe care le-o dă, fie pentru intelect! **Cum poți să te dezlegi? Prin spovedanie. Recunoașterea vinovăției face ca legătura energetică să se rupă.** Este posibilă și auto-vindecarea prin cunoaștere, care constă în plătirea „*păcatului*" și tăierea legăturii energetice. Dar aceasta presupune deja existența unei vibrații superioare a mâinii față de cea a coardei care te leagă. Aceste legături trebuie reînnoite din cauza faptului că, în timp, energiile se egalizează în corpul uman. Femeile care practică magia prin sex știu acest lucru. Așa că le dau bărbaților ce-și doresc, iar ele își iau, la rândul lor, de la ei ce-și doresc. Reciproca este evident valabilă. Un individ care știe să-și controleze energiile, în timpul ejaculării face un transfer de energie, echilibrând câmpul lui cu cel al partenerei. Cu atât mai mult în sexul oral, dacă sperma rămâne în corpul partenerei, intrând în cel mai intim mod în componența corpului ei, va rămâne legat de ea. O altă metodă de rupere de un asemenea om care te poate domina din punct de vedere mental (gândești ce și cum vrea el),

2) instinctiv (nu mai ești atras de altcineva decât de persoana respectivă, acest fapt poate că este modul cel mai simplu de a conștientiza ceea ce se întâmplă, deoarece „*sexul*" nu poate fi îndreptat spre o singură persoană, el tinde către mai mulți parteneri de obicei) sau

3) sentimental (iubire fără margini, fără să ai o motivație cu adevărat puternică) este stabilirea unei legături cu un alt partener.

O nouă relație, indiferent că în tine există acel ceva care te oprește, determină ca legătura cu cel care și-a încercat cunoașterea pe tine să scadă în intensitate. Este adesea preferabil ca noua persoană să nu fie cineva la care să începi, eventual, să ții, pentru că există posibilitatea ca

energia rămasă în tine de la fostul partener să poată fi folosită de respectivul în scopul distrugerii noii relații. După ruperea de energia din trecut, poți merge mai departe.

În concluzie, există mai multe posibilități:

- modul creștin, prin spovedanie (este nevoie de un preot adevărat, din cei „*cu har*”, care să înțeleagă ce s-a întâmplat

- cel energetic folosit de terapeuți care, fără a-și face din acest lucru un scop principal, „*curăță*” câmpurile și de astfel de legături.

Amintesc terapia prin sex, pentru cei care nu au ajuns la înțelegerea unor aspecte care țin de spiritualitate, de energie sau care, pur și simplu, amână. Sănătatea îți poate oferi, mai târziu, ocazia să poți accede la orice plan spiritual vrei.

Ca o extindere și drept o confirmare, în același timp, a acestei teorii, aș preciza că nu este nici o minune faptul că prin Tantra se pot vindeca boli. Explicația este foarte simplă: dacă ai acceptat și înțeles cea de-a doua lume, cea a energiilor și faptul că prin sex acestea se pot mobiliza, atunci tot ceea ce este negativ, chiar dacă este rezultatul unui atac psihic, participă în timpul actului sexual la senzația plăcerii. La ea contribuie nu numai eliberarea de endorfine, dar și descărcarea subconștientului. Cu cât acesta este mai încărcat, cu atât plăcerea este mai mare, o recunosc și psihoterapeuții care știu să folosească energia acumulată în timpul terapiilor, ca energie sexuală, inclusiv din organele afectate de energie negativă, uzată.

În ceea ce privește a treia lume, cea spirituală, prin sex se produce descărcarea de duhurile specifice fiecărei boli, ceea ce poate duce la vindecare. Evident, aceasta nu înseamnă că sexul de nenumărate ori pe zi ar duce la vindecare, sau că ar menține sănătatea organismului. Există și aici o cale de mijloc, între acumularea excesivă, respectiv spolierea de energie prin exces. Sunt lucruri dezbătute suficient de mult de Tantra Yoga. Nu sunt de acord cu toate recomandările lor, chiar dacă practică continența. **Sexul oral, chiar și întrerupt, tot produce un schimb de energii de la nivelul chakrei rădăcinii la cea a gâtului, afectând-o pe cea din urmă.** Mi-am făcut datoria de a aminti.

Masturbarea, o altă metodă de descărcare, este incompletă, tocmai pentru că nu există partener. Fiecare om este preponderent Yin sau Yang. Chiar dacă pe moment se produce o echilibrare energetică prin eliminarea negativului (farmece, vrăji), **folosită des duce în timp la dezechilibru la toate nivelurile: mental, emoțional și instinctual.**

Cum poate fi indusă dorința sexuală ca atac psihic? Foarte simplu. Dacă te golești de sentimente și gânduri, de tot într-un cuvânt, și apoi te uiți la un film porno sau te gândești la ceea ce te excită pe tine (un ciorap de damă, cătușe sau indiferent ce, fiecare are păsărelele lui) **în momentul în care ajungi la limita ta maximă de excitație, toată această energie se proiectează asupra persoanei respective**. Îi va trebui ceva timp să se descarce. La fel se poate proceda cu orice instinct, sentiment sau gând.

Un maestru făcea meditație cu discipolii lui. Unuia dintre aceștia îi picase cu tronc una dintre cursante și o zgândărea la chakra rădăcinii (se poate induce orgasmul telepatic!). Supărat, maestrul a proiectat asupra lui atâta energie sexuală, încât respectivul a trebuit să stea mai mult de jumătate de oră la baie și nu ca să citească ziarul! Trebuie să precizez că maestrul respectiv nu este psiholog, psihiatru și nici medic, dar la el vin să învețe oameni din toate ramurile sociale și cu cele mai diverse orientări profesionale.

Sondarea subconștientului în timpul actului sexual

A fost o experiență interesantă să „*învăț*” despre această metodă, prima dată fiind cu totul depășit. Pot să spun că mă cunosc și atunci orice gest care iese din tiparele mele mă intrigă. Am expus la începutul lucrării experimentele făcute în scopul demonstrării capacității de a induce unui individ mișcări comandate telepatic. Orice om poate fi „*păcălit*”, astfel apar diferențe între indivizi din cauza calității și cantității de energie necesară.

Aveam o prietenă cu care mă înțelegeam destul de bine. De la o vreme începusem să observ că mă trezeam din somn cu mâna pe una dintre zonele sensibile ale propriului meu corp. Prima dată mi-am zis că e o părere, a doua oară deja începusem să-mi pun întrebări despre mine și, în cele din urmă, mă hotărăsc să vad ce se întâmplă, de fapt. Într-o seară aștept ora de culcare și, în acea stare dintre veghe și somn, descopăr impulsul de a duce mâna în același punct. Încep să-mi ascult mintea, îmi apar gândurile de rutină, trec în revistă ce am făcut în ziua respectivă, analizez modul în care ne înțelegem noi, problemele legate de bani *etc.* Nu era o perioadă în care să fiu obișnuit să-mi fac o retrospectivă a zilei și, totuși, gânduri și imagini mi se derulau prin fața ochilor minții! Cine-o fi? mă întreb eu legitim. Îmi apare în față chipul mamei fostei prietene. Nu era rău intenționată, pur și simplu se masturba fără orgasm, fiindu-i astfel mai ușor să se racordeze

mental la orice om, pentru a afla răspunsuri la ceea ce voia ea. Prin masturbare se unește prin senzație mentalul cu instinctul, conștiința cu șarpele Kundalini, deci chakrele opuse! Sondarea subconștientului, fie că este vorba de partener, fie de către altcineva aflat la sute de km depărtare, se face mai ușor în timpul actului sexual, tocmai pentru că mintea are deja un subiect care să o preocupe și deci Sinele e liber să facă ce vrea, dacă nu se implică în relația sexuală respectivă.

Sexul la nivel astral este deja ceva care ține de o cunoaștere superioară. Subliniez cunoaștere pentru a nu se confunda cu spiritualitatea; din punct de vedere divin este la fel de inferior precum coitul dintre doi câini aflați pe marginea drumului.

În ceea ce privește legarea unui individ prin sexul astral am cunoscut două cazuri.

Primul o femeie de douăzeci și opt de ani, care ajunsese sub influența hipnotică a unui grec de aproape cincizeci de ani. Sub ochii mei a avut un orgasm, în timp ce grecul avea contact sexual cu o altă femeie, în celălalt capăt al Bucureștiului. Astfel se poate folosi puterea gândului pentru cei care știu să-și folosească mintea în rău, și aceasta nu este chiar limita maximă! Cineva spunea că **mintea este cel mai frumos lucru, dar, din nefericire, Dumnezeu a uitat să ne dea și manualul de utilizare. Nu cred că a uitat, ci ne lasă posibilitatea de a-l descoperi, tocmai acesta fiind farmecul vieții, de a afla că, de fapt, nu există limite. Mărginirile sunt doar cele pe care noi singuri ni le creăm... limitele ei sunt nelimitate!**

Al doilea caz un bărbat care se afla în dispute cu o femeie, destul de bătrână încât ar fi putut să-i fie mamă, dar care știa să lucreze cu energii și spirite. Respectivul povestește că s-a visat ducându-se la ea acasă, acceptând ca femeia să-i facă sex oral. Ea era persoana care-i făcuse cel mai mare rău! Din păcate, în același mod, reușise să-i bage pe alții în ospiciu. **Se știe că, de la un anumit nivel al cunoașterii, realitatea noastră materială și cea spirituală se confundă. Este suficient ca agresorul să-și închipuie că face sex oral cuiva, ca victima să perceapă trăirea de senzații foarte asemănătoare realității.** Am mai cunoscut și alte femei, care atunci când partenerul avea ceva să le reproșeze îl „*descărcau*” energetic de nemulțumirea respectivă, în același mod, la nivel mental. Ambele aveau Sinele legat de mental, putând lucra simultan în cele două lumi.

O asemenea agresiune se poate recunoaște în felul următor: agresorul apare în mintea celeilalte persoane fără ca ea să-și fi dorit acest lucru, deși victima simte excitație. Apoi urmează descărcarea

energetică (de obicei sub formă de orgasm intern), o senzație de „*scos din priză*”, iar umbra victimei ajunge în atacator! Și în acest caz, ca și în cel al sexului oral real, agresorului îi mai este necesară doar capacitatea de a-și folosi mintea în descifrarea gândurilor receptate.

În timpul visului există două posibilități: fie lucrurile se desfășoară precum în exemplul precedent, fie ambii dorm și interacționează la nivel astral, semnificând dorința ei de a-și cere iertare pentru ceea ce a făcut (care poate apărea chiar și după mult timp). Mai există o posibilitate, cea în care un bărbat și o femeie, de comun acord, fac în așa fel încât umbra celui în cauză să fie preluată de bărbat, în realitate femeia face sex oral bărbatului ei, dar simte și cel vizat, în scopul de a fi manipulat în lumea reală prin intermediul umbrei lui.

Îmi pare rău dacă scandalizez sau jignesc pe cineva, dar enumăr practici reale și destul de frecvent întâlnite; chiar dacă formele de atac prin intermediul sexului astral sunt depășite net de numărul celor în care atacul se realizează prin sexul fizic.

Facultatea de Medicină din Târgu Mureș consideră sexul oral ca fiind normal. De aceeași opinie este și invitatul Mihaelei Tatu, Bebe, sexologul de serviciu - care, abordând tonul specific psihologilor pentru cazurile când vor să convingă că albul este negru (și invers), ne dă impresia că spune tabla înmulțirii, introducându-ne în capete ideea că în dragoste totul este permis! Dacă într-adevăr a făcut Yoga, de ce nu spune Bebe și de afectarea minții sau de energiile dereglate și inversate, astfel încât nu mai este nici una unde trebuie după astfel de act. Acestea survin în timp la cei care sunt mai sensibili (deoarece **a face sex oral presupune coborârea cu mintea direct în chakra rădăcinii, iar orgasmul produs astfel azvârle mintea în zona reziduurilor mentale, unde, dacă ești mai slab sau mai nepregătit, este foarte ușor să pierzi controlul și să o iei razna)**.

La un moment dat, iritat de naturalețea cu care vorbeau de cunilingus și de felație, m-am gândit să dau un telefon și sa le propun să-și procure câțiva băieți mai de „*culoare*” care să-i supună unui „*experiment*” pe cei doi amfitrioni amatori de varietăți sexuale, dacă tot consideră că este ceva normal. Dacă sexul oral este la fel de banal ca un pupic, de ce să nu-l facă public? Habar nu au că una este să faci ceva în intimitate și aceasta să-i privească doar pe cei doi (inclusiv consecințele) și alta să-i înveți pe alții, mai ales când le expui numai latura convenabilă, plăcută, și „*uiți*” să explici riscurile spirituale la care se expun. Iar toate acestea prezentate la ore la care este audiență destul de diversificată ca paliere de vârstă și la un post de televiziune care are răspândire națională!

Aș vrea să putem să ne creștem copiii fără ca ei să fie atinși de mizeriile acestei lumi. Neaveniții nu ar trebui lăsați să-și facă publice părerile, care intră cu valoare de adevăr în niște creiere neformate, care încă nu au capacitatea de a face distinct separația dintre bine și rău. Toți cei asemenea acestor specialiști se vor face vinovați pentru decăderea unora dintre tinerii și copiii care i-au luat în serios.

Nu au decât să ia gustări în genunchi cât vor, este dreptul și treaba lor ce fac în particular, dar, în ceea ce privește educarea unui popor, părerile lor aiurite și sprințare nu sunt dintre cele mai beneficei Am văzut în cazuistică suficiente efecte pe care le poate avea sexul oral, chiar dacă nu are asemenea efecte la toți.

În condițiile în care practicarea lui împiedică accesul la o altă terapie, cu adevărat viabilă, care este spovedania (canonul pentru acest păcat interzice împărtășirea, timp de cincisprezece ani), ducând implicit la imposibilitatea de a avea acces la energiile divine!

12. SOLDATUL MANCIURIAN

Ideea soldatului total nu este nouă; cred că toate organizațiile de tip militar din lume au încercat să creeze, sub un nume sau altul, acel luptător ideal care să îndeplinească ordinele cu maximum de randament și fără să crâcnească.

Pregătirea unui soldat universal este posibilă și cred că a și fost realizată. Mai multe informații conduc la această concluzie, iar cel mai elocvent exemplu este unul dintre cazurile pe care l-am avut în clinica domnului profesor Ionescu.

Era un pacient de aproape treizeci de ani (în ciuda aspectului său adolescentin), român de origine, emigrat în Statele Unite de mic, și care, fiind cetățean american, se înrolase și participase ca soldat combatant în războiul din Golf. Toate ar decurge bine, dacă în timpul unei operațiuni împotriva irakienilor nu i s-ar fi întâmplat ceva ciudat. La un moment dat, i-a venit ideea năstrușnică să se ducă spre liniile irakiene având asupra lui doar o sticlă cu Cola, convins fiind, că tocmai codul de bare de pe etichetă avea să-l protejeze împotriva gloanțelor și a morții! (Era, oare, supus unui test prin care se încerca să se demonstreze că în orice acțiune cel mai important factor este credința în ceva, orice, chiar și într-un obiect?) Cert

este că s-a dus. Nu i s-a întâmplat nimic, cine ar trage într-un inamic care înaintează cu o sticlă de suc în mână?

După incident, s-a întors acasă, a fost internat într-un spital de boli psihice și, ulterior, pensionat pe caz de boală. A revenit în România.

Ca să înțeleg ce i se întâmplase, am stat mult de vorbă cu el, ajungând în final la concluzia că tot ceea ce se petrecuse cu el și starea în care se găsea erau rodul unor experimente militare americane asupra propriilor lor soldați. În cazul pacientului nostru, faptul că el provenea din altă țară oferea specialiștilor americani și posibilitatea de a afla și ce știm noi, medicii români, despre psihicul uman, despre psihologia abisală și, nu în ultimul rând, despre tratament. Ca diagnostic s-ar fi putut spune că este un schizofrenic, deoarece avea trăiri care apar numai în stările modificate ale conștiinței; prefera să doarmă decât să stea treaz și, chiar dacă la insistențele profesorului se plimba în jurul mesei din salon, o făcea tot cu ochii închiși. Fuga de realitate poate apărea și în cazul unor experiențe spirituale deosebite, când se ajunge în anumite zone ale conștiinței și apar acele stări, impropriu numite alterate, care exprimă, de fapt, deschiderea acesteia către lumi neexplorate încă.

Facultățile mentale ale pacientului, memoria sau gândirea nu erau alterate, singurul aspect care poate avusese de suferit era respectul față de sine; devenise neglijent cu el însuși (în cazul în care excludem posibilitatea de a fi fost, de fapt, o reacție secundară a medicației). A refuzat să-i dea (prin semnătură) tatălui său dreptul de decizie asupra lui și, implicit, asupra pensiei pe care o avea din partea statului american. A acceptat însă îndemnul meu ca din banii primiți să-și cumpere o garsonieră, care i-a asigurat o oarecare independență și intimitate. Așa și-a continuat evadările spirituale.

Din păcate, cel care îl deranja cel mai mult era propriul său tată, care dorea să-l înregimenteze într-un șablon cotidian, pe care noi îl numim normal, sau poate că-i dorea doar banii.

În cele din urmă, tânărul pensionar și-a reasumat rolul de pacient, sau, cel puțin, aceasta este impresia pe care mi-a lăsat-o atunci când l-am întâlnit ultima dată. Era victima unei agresiuni psihice, indiferent că a fost vorba despre o încercare de antrenament psihic nereușit sau de un experiment. Cea mai interesantă trăire pe care o avusese fusese o deplasare inconștientă în spațiu (de tip intrare în transă), în urma căreia și-a revenit într-un șanț, de unde a fost luat de poliție și dus într-un ospiciu. Îmi spunea că făcuse un calcul privind distanța dintre cele două localități și timpul în care o parcursese și că, din punct de vedere fizic, ar fi fost

imposibil să parcurgă respectivul traseu. Uimitor la el era tocmai acel amestec de luciditate și nedumerire pe care-l încerca privitor la cele întâmplate.

Avea acces, nu știu cum și din ce motiv, la un nivel înalt al mentalului, care i-a permis să afle și să afirme, după simpla ascultare a unei melodii la radio {Desert Rose a lui Sting), că este inspirată din al cincilea cer. L-am întrebat atunci ce înseamnă respectiva afirmație și mi-a răspuns că am să înțeleg mai târziu. Există mai multe ceruri spirituale și, chiar dacă aparținem unei religii, la un moment dat, în cursul evoluției spirituale, se ajunge la un nivel superior tuturor religiilor, indiferent că este vorba despre creștinism, iudaism, mahomedanism, hinduism sau altele. O dată ajunse acolo, știu că religiile sunt doar căi de a ajunge la același unic Adevăr.

Pe parcursul internării lui, o doctoriță a avut intenția să îl prezinte studenților, iar el a refuzat (la noi deontologia medicală nu este respectată, deoarece nu li se precizează pacienților că au dreptul să refuze orice act medical, orice manevră sau prezentare). Nu îmi mai amintesc ce i-a mai spus ea, cert este că bolnavul s-a înfuriat, a sărit de pe scaun, schițând chiar gestul de a o lovi. Nu i-a făcut nimic, fusese mai mult o acțiune demonstrativă. Însă, cu această ocazie, i-am văzut așa-zisa umbră, acea parte neagră a fiecăruia dintre noi și care la el era destul de mare, lucru normal în cazul unui soldat antrenat să ucidă. Conflictul dintre un luptător și un medic ar fi asemănător cu o partidă de box dintre un boxer profesionist și un copil, nemaivorbind că ar fi absolut nedrept să lovești un medic, care ar trebui să se ocupe de suflete și spirite.

Mai târziu, l-am întrebat mental pe profesor de ce nu m-a lăsat să îl ajut. Mi-a replicat că pacientul fusese trimis special din străinătate, pentru ca specialiștii americani să afle dacă știm să vindecăm urmările unui atac psihic și în ce măsură putem să ne protejăm în aceste cazuri. Evident, psihiatria nu știe. Cunoștințele superioare din punct de vedere spiritual se dezvăluie chiar și în medicina românească, dar doar unui grup restrâns de medici care, după ce devin specialiști, rămân adesea plafonați în teoriile psihiatriei clasice, îndopați cu tot soiul de baliverne. Să mă ierte Dumnezeu, dar aveam o colegă care, după ce consulta un pacient, se ducea repede să se uite în **volumul Kaplan**, ca să-i găsească diagnosticul! Acum este medic specialist, dar ea tot nu are clar în minte o delimitare a normalului în ceea ce privește psihicul uman, nu mai vorbesc de integrarea paranormalului. Cum poți lăsa oamenii pe mâna unui asemenea om? Nu știu!

Ceea ce ne dăunează și ne distruge (și prin această afirmație fac trimitere la întreaga medicină) este lipsa practicii și a celor experimentați

care să-i învețe pe cei care vor să știe, tocmai pentru că și-au ales din suflet această profesie. Numărul „*nativilor*” și al celor care au „*ochii deschiși*” este mic și, desigur, insuficient. Ceea ce îi împiedică să evolueze nu este absența cunoștințelor esoterice, ci mai ales lipsa sau dificultatea accesului la cele fizice, la ultimele descoperiri din domeniul biochimiei și biofizicii. Nu e admisibil ca psihoterapeutul să nu înțeleagă că transferul afectiv este de natură energetică, de asemenea, că iubirea ca proiecție este tot o energie (care are adesea la bază compatibilitatea energetică pe chakra inimii, creștinii din vechime îi spuneau „*demonul care mi-a rănit inima*”), iar atracția sexuală așijderi.

Nu poți opera cu ceea ce nu cunoști și, dacă o faci, nu ești cu nimic superior babei de la marginea satului, care ascultă, în ghioc mesaje de la răposați. Ba chiar, cel puțin în practica actuală, s-ar putea spune despre ea că este mai avansată în cunoaștere decât psihiatria și psihologia.

Nu m-ar mira ca amintitul caz să fi fost rezultatul unui test. Americanii au avut întotdeauna ceva de testat, găsind adesea și justificări pentru a testa ceva. Bomba atomică nu era necesară și, totuși, au lansat-o. În Vietnam au folosit toate tipurile de arme, de la napalm, la arme chimice, iar în războiul din Golf nimic nu i-a împiedicat să folosească droguri chiar pe soldații proprii.

După distrugerea blocurilor turn din New York și celelalte evenimente dramatice din 11 septembrie 2001, am regretat și eu viețile atâtor oameni curmate brusc, dar nu știu câți au înțeles că s-a împlinit justiția divină. Am simțit bucuria poporului arab, care și-a mai potolit setea de răzbunare și și-a mai alinat sufletul ars de durerea pricinuită de moartea celor dragi în crâncena luptă cu evreii. Am trăit în cămine printre arabi, au și ei defectele lor, dar, uneori, mai au și dreptate. Ceea ce nu știe și nici nu realizează poporul american este că totul se plătește, atât la nivel de individ, cât și de neam. Este o Lege a Universului și nu poate fi oprită, nici interpretată după bunul plac al fiecăruia.

În ultima vreme, sub pretextul dreptății, SUA au comis cele mai mari orori! Ei au bombardat Belgrad-ul în sfânta zi de Paști și au scris zeflemitor pe bombe: Paște fericit! Cum aș putea comenta acest fapt eu, care m-am născut la Belgrad! Câte victime nevinovate și câte distrugeri doar pentru susținerea unor vanități mascate de principii democratice. Mai au de plătit și pentru victimele din Panama, Coreea, Vietnam și Afghanistan. Dacă adăugăm efectele bombelor de la Hiroshima și Nagasaki, constatăm că mai au mult de plătit istoriei! Lista poate continua chiar cu victimele din rândul efectivelor proprii ale forțelor SUA. Nu știu să-și fi cerut iertare de la cei care au murit și de la rudele lor.

Dacă fenomenul poltergeist este determinat de un singur spirit supărat, vă puteți imagina ce pot face mii de spirite neliniștite care cer RĂZBUNARE! Deocamdată asistăm la autodistrugerea unei națiuni, care avea șansa să fie într-adevăr un exemplu. Până la urmă, sinucigașii arabi din avioanele care au lovit clădirile sunt rodul politicii americane de acum douăzeci-treizeci de ani, fac parte din monștrii creați de ei. **Când unui copil îi pui o armă în mână și îl crești cu ideea că libertatea se poate câștiga numai așa, te poți aștepta ca într-o zi să o folosească împotriva ta**. Așa au pățit ei și, deși poate părea cinic, o merită.

Este însă de admirat la poporul american că a înțeles ce înseamnă cu adevărat credința în divinitate și că, mai nou, importă credincioși sub o formă subtilă. Viza pe care o acordă, aparent prin tragere la sorți, este o altă minciună în fața oamenilor. Printre actele care se cer la înscriere sunt și pozele care trebuie să fie mai recente de șase luni. Puțini oameni știu însă că pozele păstrează caracteristicile câmpului respectivei persoane și este cu atât mai fidelă cu cât este mai recentă. Radiestezic, cu un simplu pendul și întrebări de tip „*da-nu*” se poate afla tot ceea ce se dorește despre cel din poză, de la florile preferate la pozițiile care-l excită! Criteriile de alegere sunt de natură spirituală (preferă oamenii cu adevărat credincioși, pentru că reprezintă o metodă de protecție psihică pentru țara lor), genetică (poporul român nu are defecte genetice pentru că a fost ferit oarecum de anumite păcate care duc la modificări ale genomului și chiar de alimentația proastă specifică vestului) și, bineînțeles, vârsta și profesia.

Se poate spune că soldații sunt un tip special de oameni. Pe lângă atracția nativă pe care o au spre militărie (despre care cred că datează dinainte de facerea lumii), ei își creează prin antrenament o sub-personalitate care, în anumite condiții, intervine șuntând conștientul și acționează conform „*programului*”.

La spital ne este adus un băiat care făcuse un stil de luptă chinezesc. Se afla într-un „*episod psihotic*”. **Se enervase la serviciu dintr-un motiv oarecare și spărsese totul înjur**. Fusese legat de colegi și adus la spital. Profesorul îl trecuse pe medicație, dar, în ciuda acesteia, nu se putea liniști. Am stat de vorbă cu el și, în timp ce-i vorbeam, **i-am închis chakra plexului solar care se deschisese prea brusc.** Minune! **În câteva minute a început să se simtă mai bine.** I-am sugerat să se ducă la o sală de luptă și să-și găsească un profesor chinez care să-i predea, explicându-i, totodată, că antrenamentul de unul singur îl poți face când știi cu ce lucrezi, dar până atunci ai nevoie de un antrenor, care să te supravegheze. Se deschisese,

fără să o fi făcut conștient către întuneric, dar nu era la stadiul la care l-ar fi putut controla, astfel încât întunericul îl stăpânea pe el.

Am avut ocazia să cunosc îndeaproape bărbați angajați în diverse servicii care necesitau o pregătire specială. M-am antrenat chiar cu unii dintre ei, încercând să-mi explic ce se urmărește, de fapt, prin exercițiile care li se impuneau. Am urmărit emisiunile care prezentau diferitele metode de antrenament ale soldaților din străinătate (trupele SEALS, scafandrii australieni, englezi sau mercenarii din Legiunea Străină franceză), căutând punctul comun. Acesta este epuizarea fizică și psihică, limită la care sunt aduși prin frig, foame, sete și nesomn, consumându-se astfel toate rezervele energetice din organism, mai exact toate câmpurile, asemenea unor foi de ceapă care se topesc. Este una dintre modalitățile prin care se ajunge în cel mai adânc loc al psihicului uman, acolo unde suntem noi de fapt (Șarpele Kundalini), și se pot afla care sunt caracteristicile lui. Fiind fondul interior al omului, el este cel care va acționa în situațiile de criză. Este o metodă de a afla ce fel de om este cel supus respectivului antrenament. În momentul maximei epuizări, ies la suprafață cele mai negre caracteristici: egoismul, cruzimea, lașitatea, agresivitatea sau sensibilitatea la durere. Nu înseamnă că sunt defecte, între anumiți parametri sunt chiar indicate pentru un militar. Cei care se dovedesc buni merg mai departe, restul vor renunța singuri. Orice individ posedă, în diferite procentaje, toate însușirile, calități sau defecte, fiecare găsindu-se între niște limite acceptabile, în funcție de scopul pentru care este pregătit, munca de echipă sau cea individuală. Epuizarea determină incapacitatea de a raționa, de a analiza mental corect și atunci orice exercițiu se va condiționa energetic direct în subconștient, stocându-se la nivelul tendoanelor și mușchilor, practica fiind cunoscută sub denumirea de memorie kinestezică.

Încă din 1929, **Karl Lashleey a publicat rezultatele cercetărilor lui asupra creierului uman**, care demonstrau că memoria specifică nu este localizată într-un spațiu anume al creierului. El a descoperit că, distrugând o parte a creierului, nu se pierde memoria localizată acolo. Memoria este de fapt stocată ca energie în câmpul omului, creierul doar accesează informațiile de acolo, atunci când este nevoie de ele. Informațiile accesate sunt conduse cu viteza luminii prin canalele energetice. Blocajele care apar pe aceste trasee conduc la așa-numitele lapsusuri. Memoria kinestezică este ca o persoană, o sub-personalitate, un alter-ego de un intelect rudimentar, care știe doar un singur lucru: să se lupte sau să ucidă. În cazul supra-antrenamentului, Mike Tyson este un exemplu, există șansa ca individul însuși să nu mai poată stăpâni „*fiara*” din subconștient (care se

poate vedea în ochii celor care fac arte marțiale sau box și în cei ai pacienților psihotici!), iar aceasta să „*explodeze*” asemenea celui mai grav bolnav psihic, așa cum s-a întâmplat cu celebrul boxer, atunci când l-a mușcat de ureche pe unul dintre adversari (Evander Holyfield).

Puțini știu că privarea de sex determină ca forma gândită, creată astfel, să nu fie pierdută prin intermediul acestei plăceri milenare. Mohamed Aii, alias Casius Clay, nu făcea sex timp de un an înaintea unui meci important, stocând toată energia negativă în câmpul lui. Boala sa este urmarea firească a unei supraîncărcări energetice, care i-a afectat într-adevăr câmpul și, implicit, sistemul nervos. Diferența dintre un om normal și o mare parte dintre psihotici constă în capacitatea de a stăpâni „*umbra*” proprie, pe care poate chiar el și-a dezvoltat-o! Această sub-personalitate creată stă la baza psihozei boxerilor. Creșterea în dimensiune a „*umbrei*” depășește puterea de stăpânire a individului.

Acea sclipire răutăcioasă în ochi este dominată de practicantul de arte marțiale, pentru că el știe să-și stăpânească răul. Am cunoscut un antrenor de arte marțiale care acumulase atât de mult, încât nu mai era nevoie să mai lupte sau s-o dovedească, pur și simplu îl arăta. Spunea, privindu-și galeș în ochi adversarul: „*Vrei să-ți arăt moartea?*” Și este adevărat că, om normal fiind, simți răceala acelei priviri de fiară care te îngheață. A ști să o folosești este o calitate, a folosi-o în bine, o virtute.

Un bun prieten de-al meu, practicant de kickbox, m-a întrebat de ce i se întâmplă să „*i se pună pata*” și să nu mai vadă nimic în fața ochilor. Unul dintre motive este tocmai cel prezentat mai sus, la care se adaugă pumnii primiți în cap (sau în oricare altă parte a corpului) și care mențin energia adversarului, aceasta distrugând precum o carie, din interior. Aceleași lovituri perturbă și chakre-le, câmpurile, astfel încât nimic nu mai rămâne „*normal*”, alterându-le totodată și funcția. Una dintre concluzii ar fi că un boxer sau un luptător și-ar reveni, s-ar „*recupera*” mult mai rapid dacă i s-ar reface câmpul după un meci dur și nu ar ajunge niciodată la psihoză. „*Umbra*” lui poate fi mărită doar înaintea meciurilor, pentru ca viața lui particulară și socială să nu aibă de suferit. Astfel, nu s-ar mai ajunge la situații sau fapte neplăcute și necugetate, precum celebrul viol de care s-a făcut vinovat Mike! Sunt însă puțini antrenori care văd lumina și umbrele dincolo de planul fizic.

Este posibil ca ideea soldatului manciurian să fi pornit de la aplicațiile electroșocului în tratamentul bolilor psihice. Electricitatea este folosită în medicină încă din Antichitate, când grecii se foloseau în tratarea bolilor de proprietățile electrice ale unui pește. Aplicarea curenților la pacienții

psihiatrici a descoperit faptul că are efect asupra gândurilor. Cei supuși acestei metode de tratament își reveneau mai repede, mai mult, relaxarea ce urma ședinței de electroșocuri inducea somnul, motiv pentru care acest tip de tratament era chiar cerut de către unii pacienți. S-a renunțat la el, considerându-se retrograd și traumatizant pentru pacient. Realitatea este că era prea puțin costisitor și că medicamentele înlocuiesc „*eficient*" cele câteva ședințe de electroșocuri, la un preț cu mult mai mare!

De fapt, se pare că aspectul material este o caracteristică a medicinei clasice, parcă mai dezvoltată la noi!

Nu am putut să devin reprezentant al vreunei firme de medicamente, pe de-o parte, fiindcă nu m-am lăsat înșelat de iluzia numită medicament (chiar dacă, în același timp, le recunosc necesitatea în faze acute!), iar pe de altă parte, pentru că nu eram nici atât de materialist încât să mă fac că nu văd sau că nu știu, doar pentru bani. Relatez ceva strict autentic.

Am făcut un semestru de stomatologie. Profesorul nostru, un om extraordinar, ne povestea, printre multe alte lucruri interesante, faptul că sunt foarte rare cazurile de carii în străinătate, iar stomatologii își câștigă banii îndeosebi curățând dinții. La întrebarea noastră legitimă, „*De ce?*", ne-a răspuns că este consecința îmbunătățirii apei cu fluor. Ideea a apărut în urma descoperirii unui trib în care toți aveau dinții perfect sănătoși, dar care aveau o limită superioară de vârstă cam mică, din cauza frecvenței foarte ridicate a cancerului de colon. Căutându-se cauza, s-a depistat că sursa lor de apă era foarte bogată în fluor și, studiind-o, au ajuns la concluzia că fluorul previne cariile, dar că, peste o anumită limită a concentrației, determină apariția cancerului. Au fluorurat apa potabilă în proporția optimă evitării problemelor de colon, și au reușit, în timp, scăderea numărului de carii. De ce nu s-a făcut același lucru la noi? Pentru că a refuzat Asociația Stomatologilor din România, de teamă că vor rămâne fără clientelă! Altfel spus: nu are importanță sănătatea omului, bunăstarea lui, fizică sau psihică, ci BANUL. Două „*afaceri*" nu dau faliment, oricât ar fi de scumpe produsele lor: farmaciile și cabinetele particulare de stomatologie. Durerea și boala fac și pe cel mai amărât să scoată ultimii bani din buzunar. Iar exemplele pot continua, din păcate!

Un prieten a avut neșansa să facă o tumoare pineală. S-a dus la doctor pentru că avea dureri de cap în timpul actului sexual. Pentru că se simțea rău, m-a chemat și pe mine să îl consult. I-am căutat chakrele cu un pendul. Erau închise aproape toate, mai puțin cea a inimii și cea a plexului solar. Le-am deschis și a început să se simtă mai bine. A doua zi a plecat la pescuit (era vara, caniculă). Mă cheamă din nou, ce să îl mai cert pentru

inconștiență, când mai avea puțin și intra în comă! L-am dus direct la camera de gardă, la neurologie. I s-a făcut puncție (LCR clar, în jet), care i-a scăzut tensiunea intracraniană. Și-a revenit.

Din analizele ulterioare a reieșit că avea glanda pineală mărită. Profesorul de neurologie îi recomandă abordarea chirurgicală. M-am uitat lung la el, fără să vreau, întrebându-mă pe unde s-ar face acordul și dacă ar fi să tai, ce tai?

Îmi amintesc că văzusem o emisiune de medicină în care prezentau **aparatul de iradiere stereostatică gama-knife**, prezentat la un post de televiziune german și care, pentru a evita traumatizarea țesutului sănătos, are peste două sute de puncte de iradiere convergente. Paradoxal, deși aparatul se găsea de mult și la unul din spitalele bucureștene, nu putea fi folosit pentru bolnavi, deoarece nu se primiseră aprobările pentru el. Motivul este că, dacă ar fi funcționat, și-ar fi pierdut pâinea chirurgii de la Spitalul Oncologic! Ce să mai vorbim de recuperarea bolnavului, dacă acestuia nu i se acordă măcar șansa de a alege un tratament pentru el însuși.

Singura opțiune care îi fusese făcută de profesorul de neurologie (nici măcar nu are importanță numele său, deși se învață pentru rezidențiat după lucrările lui) era intervenția chirurgicală. Am zis că sunt eu nebun și m-am dus, ca țiganul cu cortul, pe la alți medici pe care îi cunoșteam. Toți au zis același lucru ca și mine, fie că erau endocrinologi sau neurologi, dar cum se putea contrazice un profesor! Că ei sunt infailibili nu pot greși! Însă cel puțin am avut ocazia să văd cum stă neurologia.

Tratamentul ca tratamentul, uneori este exact ca în clinicile de afară, dar recuperarea este vai de mama ei, nu există specialiști în acupunctura sau practicanți Reiki, un preot ca vindecător de suflete și nici măcar un psiholog! Chiar dacă neurologia are din punct de vedere științific același nivel ca în străinătate, în ceea ce privește tratamentul este departe de ceea ce s-ar putea face.

Cândva, m-a întrebat un profesor de ce sunt atât de supărat pe ei, profesorii. Cred că am motive suficiente. Medicina, învățământul în general sunt rezultatele celor situați în vârful ierarhiei, a profesorilor și, dacă metodele de terapie care și-au dovedit eficacitatea în practică nu sunt folosite și în clinicile noastre, o mare parte din vină le aparține. Dacă medicii tineri nu sunt trimiși la specializări pe criterii de competență, este tot vina lor! „*Cum e turcu' și pistolu'!*" Dacă un profesor cere pentru o operație pe cord 5000 de euro sau 1500 - 2000 de dolari pentru o intervenție la nivelul creierului, la ce ne-am putea aștepta de la elevii lui? Ar trebui ca fiecare act medical să fie corect cuantificat din punct de vedere material și plătit de

asigurări în limita sumei de care se dispune, abia diferența să fie acoperită fie de pacientul asupra căruia i se face, fie din alte surse. Altfel, suma plătită pentru o operație îi revine aproape integral profesorului (deși câteodată nici nu operează el!), mai ia ceva anestezistul și... cam atât, în timp ce personalul medical mediu trăiește din salariu și din ceea ce primește de la bolnavi.

Și cum să nu fii supărat!... Grija față de om? Mulți dintre colegii mei au uitat de Jurământul lui Hipocrat. Unii dintre ei sunt atât de rupți de realitate și lipsiți de omenie încât, pentru bani sau din orgoliu profesional, lasă oameni infirmi, făcând transplanturi de organe (după cărțile pe care le scriu, copiind după specialiști din străinătate). Nu are importanță că respectivul pacient mai trăiește cel mult șase luni, atât timp cât au un nou caz rezolvat (!?) care le sporește experiența și prestigiul. Sunt de-a dreptul patetici acei profesori care apar în fața camerelor de luat vederi ca niște adevărați învingători ai morții și bolilor trupului, în timp ce ei, sărmanii, sunt mai ignoranți decât Moș Gerilă, niște orbi care, la rândul lor, ajung să pregătească o alta generație de orbi.

În cărțile de medicină clasică, **tratamentul pentru cancer de rect** este clar, chirurgical, anusul contra naturii. Nimic despre așa-numitele „*tratamente alternative*”: **naturism, apa distilată a lui Valeriu Popa, post, extractele de ficat de rechin *etc.*** Dacă recomanzi altceva decât metodele clasice, explicându-i pacientului alternativele și posibilele consecințe, dându-i astfel posibilitatea de a alege ce consideră că este mai bine pentru el, ai mari șanse ca dreptul de practică să-ți fie ridicat de către Colegiul Medicilor! Mai cred încă în jurământul meu, acela de a urmări, cât îmi stă în putere, doar binele pacienților mei.

Am fost chemat să văd o pacientă de treizeci și șapte de ani, care avea deja anus contra naturii urmarea unui cancer genital metastazat. Când am văzut-o, avea câmpul spart, deși arăta bine. Nu ai fi zis că mai avea doar două săptămâni de trăit. Cel mult! I-am spus și a început să plângă. Am considerat că este corect față de ea și ai ei (avea trei copii!). Și, într-adevăr, a mai trăit câteva săptămâni, dar cel puțin a avut răgazul să-și pună în ordine treburile pe-aici. I-am promis că nu va fi singură și că, cineva care o cunoaște, o va aștepta la pragul dintre lumi. Oricum plătise (mulțumită medicilor) pentru tot ceea ce greșise pe acest pământ.

Continuând în acest mod, iadul își va pierde atribuțiile, medicii (în loc să îi ajute) chinuie îndeajuns pe oameni pe pământ. Cel mai jenant a fost momentul în care mama ei mi-a spus, plângând, că a vândut o garsonieră ca să o salveze. N-am înțeles niciodată cum poți să iei banii unui om pentru

care știi că nu mai poți face nimic! Ce fel de om ești? Și ei sunt frații mei de profesie, părinții mei? Îi reneg nu doar acum, ci și în viața cealaltă! Dar, din punctul meu de vedere, nu au decât să plătească prin aceleași suferințe ca și cele pe care le-au provocat, poate așa vor învăța să zică: „*Nu știu!*” sau „*Nu pot!*” și să-i trimită pe bolnavi la alții, care știu sau pot să descopere că există, într-adevăr, și altceva decât medicina clasică.

Adesea îmi este rușine că sunt medic, deși evit să o spun în public. Mi-e rușine de dreptul meu de practică, luat cu nota cinci și ceva la licență, și aceasta nu pentru că nu mi-a plăcut medicina, ci pentru că învățam numai prostii și este greu să reții ceva în care nu crezi. **Peste tot în lume se utilizează extractele de ficat de rechin pentru cancer, se folosește apă vie, extractul de venin de albină sau chiar înțepăturile de albină în punctele de acupunctura pentru scleroza multiplă, viermi în tratamentul cangrenelor**. La noi, dacă încerci ceva cu utilitate demonstrată de practică, ești considerat nebun.

Majoritatea nu este interesată (și acesta este poate cel mai grav lucru ce i se poate imputa) de ceea ce se întâmplă „*afară*”, unde sunt folosiți câini în terapia psihică a copiilor abuzați sau în resocializarea criminalilor, pentru diagnosticarea tumorilor maligne sau pentru ajutorul orbilor; delfinii pentru terapia cancerelor sau a altor boli considerate incurabile. Doar atunci când ei (sau cei dragi lor) sunt atinși de boală, încep să caute și alte remedii. Am cunoscut un profesor care își sfătuia studenții să-și trateze pacienții la fel cum ar face și pentru mamele lor! Așa este corect! Puneți-vă o clipă în această situație și veți vedea că ați încerca totul: de la medicina clasică, la homeopatie, acupunctura, masaj osteopat, bioterapie sau rugăciuni de dezlegare.

La noi, ca să fii considerat un medic bun și apreciat de colegii tăi, trebuie să ai prețuri mari, o mașină trăsnet, să nu ai scrupule și să poți să demonstrezi că, dacă pacientul moare tot el este de vină! Mai trist este instinctul de turmă, cu care medicii își acceptă soarta impusă de profesori. Învățam în facultate după lucrările unor autori care au pretenția să le cumperi cărțile, pentru ca la examene să le citām întocmai din ele. Apoi, acei autori sunt înlocuiți (o dată cu politicul) de alți iluștri necunoscuți, de care posteritatea se va bucura să scape, când vor pleca. Îi urmează alți profesori avizi și înfometați, care-și formează rapid un colectiv din apropiații aleși pe criterii personale, nicidecum profesionale. Și ei consideră că au printre îndatoririle de bază pe aceea de a face rezumate din mai multe cărți și, astfel, apare mândră o nouă ediție medicală, menită în principal nu să

ajute sau să învețe medicii mai tineri (măcar dacă ar fi mai clare și mai bine structurate!), ci să le ia banii și să-i încurce, pentru a-și promova ei pilele.

Febra rezidențialului este doar o tensiune creată artificial, un test fără nici o valoare de adevăr. Valoarea Facultății de Psihologie mi-a fost demonstrată de o colegă de-a mea, mai „*nonconformistă*”, medic psihiatru.

Venise o doamnă psiholog nouă în secție, bineînțeles, „*cu nasul pe sus*” (acesta este primul lucru care se întâmplă după ce se obține diploma, cel puțin până te lovești de practică). Exasperată de aerele ei, prietena mea i-a pus în brațe dosarul unei paciente. După ce a stat cu pacienta o jumătate de oră, a reușit să o enerveze atât de tare pe bolnavă, încât aceasta era chiar să o bată! Cam ăsta este stadiul psihologiei, psihiatriei și medicinei românești! Înveți o groază de lucruri, ca să ai ce uita mai târziu. Nu-i de mirare că medicii au aflat primii despre aplicațiile negative ale electroșocului! Nu știu dacă se mai practică undeva ca metodă de tratament, dar renunțarea la el este, în unele cazuri, o pierdere pentru pacient. Atât timp cât nu este nociv, ar putea fi aplicat (cu acordul familiei) la pacienții cronici. Nu cred că este mai traumatizant ca moliftele Sfântului Vasile cel Mare (în țările nordice sunt interzise exorcizările!). Este însă sigur că liniștea mentală, golirea de gânduri după ședințele de electroșocuri a născut ideea spălării creierului. Prin aceasta se înțelege ștergerea memoriei într-o primă fază și apoi implantarea în subconștient a unei sub-personalități, fie ea o formă gândită, fie un spirit.

De exemplu, eu sunt sensibil psihic, adică îmi este relativ ușor să percep gândurile și sentimentele altora. Nu întotdeauna, ci în funcție de starea mea sufletească și de cea a persoanei respective. O prietenă, care a fost la un curs de hipnoză (cu aplicații televizate de tipul anesteziei pentru dureri dentare), îmi povestește că, în timpul acestuia, o doctoriță face afirmația că ea nu crede în „*prostii de-astea*”. Profesorul o invită în față, o hipnotizează, iar doctorița începe să se comporte ca un copil de grădiniță, să danseze și să facă piruete pe scenă, după care iese din sală, spunând că ea este prea mică pentru niște lucruri atât de complicate. Drăguț a fost că, fără să vreau, vizualizasem scena și, la plecare, în mijlocul holului, mă surprind făcând o piruetă spre stupoarea doctoriței și a pacienților! Am redat această întâmplare pentru a demonstra faptul că, un mesaj adresat subconștientului (nivelului subliminal) poate afecta pe oricine este sensibil (nici eu nu aș fi crezut) și că, în funcție de ceea ce gândim, îi ridicăm sau coborâm pe ceilalți. **Oricine poate învăța însă să își protejeze subconștientul, adică să-și creeze un mecanism de apărare, un gardian permanent de pază**

și, așa cum spun japonezii, orice slăbiciune se poate transforma în armă! Și există, oare, armă mai puternică decât cea psihică?

Încercând să-mi explic ceea ce mi s-a întâmplat mie, am ajuns la concluzia că profesorul făcuse o regresie hipnotică la vârsta copilăriei doctoriței respective și că îi sugerase să se joace și să danseze. Sugestia fusese atât de puternică, încât rămăsese la nivel subliminal și în subconștientul prietenei mele. Cum era și normal, demonstrația o uimise și rămăsese atât de vie în memoria ei încât, fără să vrea, m-a sugestionat și pe mine. Nu cred că o făcuse conștient, fusese prea uimită să mă vadă executând piruetа în hol! Regret doar că nu m-am văzut și eu!

De ce sunt preferați soldații pentru experimentele psihice? Pentru că este mai simplu să justifici că nu a rezistat presiunii psihice determinate de privațiunile vieții de militar. Dar este doar o jumătate de adevăr. În realitate, sunt folosiți tocmai pentru că sunt deja trecuți printr-un filtru medical, prin care sunt (sau ar trebui) selectați doar cei psihic și clinic sănătoși. Dacă aș vrea să-mi demonstrez că pot ucide un om prin concentrare pe chakra inimii, aș alege un om care să fie sigur sănătos, ca să nu existe nici o îndoială.

Prin încercarea de a fi loviți și de a lovi pe cineva trece majoritatea celor care învață să se folosească de energii. Sincer, mi-a trebuit mult timp să înțeleg că **este mult mai ușor de lovit, decât de vindecat!** Iar acest adevăr este cel mai simplu de constatat și verificat într-o clinică, unde sunt oameni care suferă de ani și care au zeci de internări. De aceea, cui vrea să experimenteze sau se consideră îndreptățit să lovească psihic pe cineva, îi dau sfatul să încerce mai întâi să vindece și, când va vedea că nu poate, va renunța singur!

Revenind, fie că este vorba despre comenzile telepatice de la distanță, fie despre programele implantate în subconștient, calitățile cerute soldatului manciurian sunt: sensibilitatea telepatică, golirea de gânduri, sentimente și instincte proprii, lipsa unei personalități puternice. În ceea ce privește acest ultim aspect, el este îndeplinit în general în următoarele condiții:

- fie Sinele său este foarte slab (se află la începutul reîncarnărilor);
- fie este „*închis*” și nu poate avea acces la propriul său sistem de comandă, și deci nu face ceea ce vrea el, ci ceea ce i se induce mental;
- fie este convins că face ceva îndreptățit, spre binele lui sau al unei cauze; fără a face o distincție clară între bine și rău, sunt convinși că totul este posibil și permis.

Realitatea este că astfel oricine poate fi făcut „*legumă*”, diferența constă în numărul de șocuri electrice sau de cel care-l poate „*închide*” spiritual, mai precis de puterea celui care-i leagă șarpele Kundalini. M-am referit strict la

cei care sunt folosiți drept roboți biologici, fiind lipsiți de voință și capacitate de decizie proprie. Mai există categoria celor care sunt folosiți în „*orb*”, adică un fel de măgari cărăuși, care fac voința altora convinși fiind că este a lor, ducând și transmițând energii pe care ei nici măcar nu le conștientizează, destinate altor scopuri.

Eu, personal, am învățat „*pe viu*” magia, fiind lovit și legat la toate nivelurile și în mai toate modurile posibile. Am mers mai departe, încercând de fiecare dată să aflu cum se proceda, dar și cum se putea dezlega și deci vindeca.

Privit de la un anumit nivel, principiile pe care le folosește și pe care se bazează preotul sunt aceleași cu cele ale vrăjitorilor, singura diferență fiind tipul de cunoaștere și modul prin care au ajuns la ea, calea pe care au urmat-o. Dar ce diferență este între un demon legat de un popă ortodox sau de un vraci hawai-ian? Pentru mine nici una!

Un element important al antrenamentului soldaților, piloților, sportivilor, dar și al altor indivizi angrenați în activități ce necesită reacții rapide, care șuntează conștientul, este MEMORIA KTNESTEZICĂ. Se numește astfel tocmai pentru că este o memorie care se referă la mișcare, dar și pentru că este stocată la nivelul tendoanelor și mușchilor. Pentru a învăța corect o mișcare, ea trebuie repetată de un număr suficient de ori (de ordinul miilor!). Informațiile sunt stocate în câmp, iar câmpul și trupul fiind interdependente acestea se vor acumula în mușchi și tendoane. Același lucru stă și la **baza masajului osteopat**, când, **prin răsucirea și forțarea încheieturilor, prin durerea provocată, se eliberează tensiunile acumulate în tendoane și ligamente, simultan cu rememorarea unor episoade din viață.** Într-un singur tratament, de circa o oră, îți amintești întreaga viață. În zece îți rezolvi și conflictele interioare. Psihanaliza sau psihoterapia are nevoie uneori de ani, până să ajungă la adevărata cauză și să o rezolve.

Am întâlnit un maseur, pasionat de psihologie, care mi-a relatat următorul fenomen, întrebându-mă totodată de ce atunci când masează pe cineva (făcea ceea ce se numește masaj cu lumină) și ajunge într-un punct tensionat, respectivul începe să povestească despre un episod din viață, iar dacă trece în altă zonă, redă alt episod, ca și cum l-ar comuta de pe un post pe altul... Dacă însă se întoarce la vechiul punct, revine și pacientul la primul subiect. I-am explicat faptul că gândurile noastre rămân, este adevărat, în jurul nostru, dar că o parte se stochează la nivelul mușchilor, pielii, iar prin terapia cu lumină ele sunt deblocate și conduse prin intermediul canalelor energetice la creier sub formă de amintiri, ce apar precum niște flashuri.

Aveam o cățelușă, un Rottweiler, cu care ieșeam la plimbare, într-o zi ne-am întâlnit cu un prieten, care avea un pui de Pitbull. Câinii au început să se hârjonească. Ne uitam la ei cum se joacă. Tara, cățelușa mea, se apăra atunci când Pitbull-ul încerca să o muște de gât, intrând cu dosul în el și lovindu-l peste bot. Apoi îl întorcea în lateralul ei, făcându-l să-și expună carotida, de unde îl mușca în joacă. Îl întreb pe amicul meu de ce se comportă așa; îmi explică faptul că este o tactică specifică raselor de câini de luptă și că este nativă. Bun, ar însemna că există o informație moștenită genetic (de la părinți), dar și cea specifică Sinelui (șarpelui Kundalini) acelui animal și care ar depinde de viața lui anterioară. Pitbull-ul a schimbat tactica și a început să o atace pe Tara, mușcându-i labele din față. Stăpânul lui îmi spune că nu el l-a învățat, ci că puiul a moștenit tactica respectivă de la bunicul lui, care lupta așa: mai întâi rupea cu dinții labele din față ale adversarilor și apoi îi omora.

Am uitat să precizez că domnul dresează câini pentru luptă. Multora, îndeosebi necunoscătorilor, le-ar putea părea o oroare! Fiind însă o rasă special creată pentru luptă, câinii din rasa Pitbull se luptă cu plăcere, nu simt durerea, ba chiar mor dând din coadă. În timp ce noi suntem oripilați de moarte, pentru ei nu există frustrări sau resentimente. Sunt testați și aleși încă de la vârsta de câteva săptămâni. Atunci sunt ridicați de-o ureche, iar cei care nu chelălăie (ba mai mult, chiar încearcă să muște mâna care-l ține) vor fi viitorii luptători. Pentru aceștia lupta este o joacă, o plăcere exact cum este pentru unii oameni ringul de box sau podiumul de karate. Dorința de a-și bucura stăpânii îi face să lupte până la epuizare. Dacă genul acesta de lupte ar fi acceptat legal (ele oricum există), cel puțin câinii răniți ar putea fi mai bine îngrijiți, iar fenomenul ar putea fi ținut sub control!

Măsura guvernului de a interzice câinii de luptă este doar populism ieftin. Doar că posesorii trebuie să fie conștienți de ceea ce au în ogradă și să-și asume responsabilitățile aferente deținerii unor asemenea rase de câini! Marca majoritate a oamenilor nu cunoaște faptul că lupta este ca un drog, în adevăratul sens al cuvântului, fapt demonstrat chiar și științific, deoarece o dată cu durerea și oboseala (date de acumularea de acid lactic în mușchi) se stimulează și secreția de endorfine (substanțe asemănătoare morfinei, drogurilor) care dau „*o stare de bine*”. Este o caracteristică specifică tuturor sporturilor, care determină depășirea anumitor limite fizice și implică automat apariția durerii (să amintesc doar alpinismul, atletismul, decatlonul, chiar fitness-ul etc). O dată cu epuizarea rezervelor energetice proprii, se produce și conectarea la sursele universale și la cele telurice de energie,

ceea ce este benefic pentru organism. Din cauza aceasta, alpinismul devine din pasiune aproape un viciu.

Revenind la joaca pașnică a celor doi câini de luptă, pe care îi urmăream cu prietenul meu, mi-am amintit de genă ca suport material pentru codificarea informației în material și la capacitatea ei de a se transmite la generații de urmași aceste informații. **Un general american scria într-o carte despre memoria kinestezică** și repercusiunile acesteia asupra genomului: „*Nu-i mai învățați pe copii să ucidă!*” Atrăgea atenția asupra faptului că a învăța pe cineva să ucidă (mai ales dacă o și face) înseamnă, de fapt, asumarea unei foarte mari răspunderi! Consecințele urmărite în timp, peste ani și chiar veacuri, ar demonstra că, deși un fapt aparent banal, învățarea pornirilor asasine are un efect similar cu perturbarea indusă de un „*genetician*” iresponsabil. Acționând la nivelul cel mai subtil al ființei umane, ea se și transmite copiilor și, fără să știm, putem crea un monstru care să acționeze precum criminalii în serie.

În **Vindecarea arborelui genealogic**, carte publicată de un **psihiatru american**, afirmațiile de mai sus sunt sprijinite cu exemple concrete de cazuri (care nu și-au găsit rezolvarea până ce nu au fost reconsiderate, revizuite și „*reparate*” diferitele acțiuni ale rudelor, oricât de îndepărtate ar fi fost).

Genomul poate fi afectat de acele lucruri pe care chiar noi le numim „*rele*” (crime, avorturi, magie neagră, blesteme, sinucideri), iar nerezolvarea conflictelor cu natura, a greșelilor față de Univers, Viață și Legile ei duce foarte frecvent la modificări genetice greu reversibile. Repararea lor este însă posibilă, dar numai după dobândirea iertării divine.

13. DEOCHI ȘI DESCÂNTEC

Nu știam că este numit deochi simplul fapt de a privi pe cineva, într-un anume mod, după care acelei persoane i se face rău. Se spune că se pot deochea mai ușor cei „*întorși de la țâță*”, adică cei care, încă sugari fiind, după întreruperea alimentației naturale la sân (înțărcare), au reușit să-și înduplece mamele să le mai dea să sugă. Explicația constă în faptul că ei sunt suficient de puternici psihic (în Sinele lor) pentru a trece peste voința unui om matur. Nu știu foarte exact ce se întâmplă, ce procese au loc în

subconștientul copilului, dar este cert faptul că triumful de a obține mult râvnitul sân (fructul oprit) nu poate rămâne fără consecințe în adâncul psihicului său. Ceva, poate ideea că reușește să obțină orice dacă își dorește, sigur persistă undeva în subconștient, alimentând, poate, motorul voinței și tenacității lui ulterioare.

Când un preot, tânăr de altfel, mi-a spus că din deochi se poate chiar muri, l-am privit circumspect (ca să nu zic ca pe un nebun). Căutând, după o vreme, am **găsit în cărțile preoților ortodocși „*Rugăciunea de dezlegare de deochi*” (în molitfelnic), în care se vorbește despre „*privirea cea rea, nesățioasă și pizmașă a ochilor celor făcători de rele a oamenilor pizmași*”.** Concluzia logică este că preoții ortodocși (și nu numai ei) au știut cândva că deochiul este o realitate fizică, indiferent de modul cum este numit, iar ochii sunt poarta prin care se produce transferul de energie.

Am avut ocazia să văd multe cazuri de femei (colege de facultate, cunoștințe, paciente) cărora „*le-a venit rău*” după ce au fost privite mai lung, mai ales dacă era vorba de un țigan sau arab. Se scurgeau din picioare, ca și cum ar fi fost scoase din priză, și î**și reveneau după ce le descânta cineva, fie spunându-le rugăciunea „*Tatăl nostru*”, fie prin stingerea de cărbuni sau chibrituri în apă (în popor fiind cunoscute o multitudine de leacuri și descântece anti-deochi)!** Interesant este că **atunci când se sting chibrituri în apă sfințită, ele plutesc până ce se numește persoana (bărbat sau femeie, copil sau tânăr, român sau alt neam) sau locul de unde a venit acea energie negativă, moment când bețele se duc la fundul paharului.** Desigur, mie, care am devenit destul de sensibil (nu sunt un nativ, ci am învățat) ca să simt dacă un om are sau nu un dezechilibru energetic, mi-a fost relativ ușor să urmăresc diferite ritualuri, pentru a sesiza dacă există într-adevăr un schimb energetic.

Am fost interesat, inclusiv din punct de vedere medical, ca pe cei pe care eu nu-i pot ajuta (fiindcă nu cunosc soluțiile de rezolvare pentru toate cazurile), să-i îndrum spre cei care le-ar fi de folos în mod real. Din punct de vedere spiritual este un păcat (am amintit despre originile magiei) pe care mi-l asum și eu când trimit un bolnav la un descântător, dar nu uit nici că „*un câine viu valorează mai mult decât un leu mort*”! Astfel că, prefer ca un om să se vindece, folosind chiar mijloace „*interzise*” și să plătesc eu acest păcat, decât să-l văd cum se topește precum o lumânare.

Când va fi să răspund la întrebarea de ce am ales această cale, voi spune că nu este vina mea, unii dintre preoții ortodocși sunt cei care au

pierdut tainele și nu mai știu să dezlege o oaie de gard, cu atât mai puțin o boală!

Am avut o colegă de facultate, actualmente doctoriță, care descânta de deochi, având ceea ce se cheamă har. Când începea să spună ce avea de spus, căscam toți în jurul ei. Ce se întâmplă în realitate?

„*Răul*", acea energie care produce leșinul, durerea de cap sau de ochi, este silit prin descântec sau rugăciune să plece și se elimină prin căscat. Nu aș putea spune de ce astfel; poate pentru că gura reprezintă o poartă spre suflet (prin ea are loc schimbul de energie, o dată cu aerul pe care îl respirăm, prin ceea ce mâncăm sau bem, ceea ce spunem. Mântuitorul spunea că tot ceea ce spui rău, din suflet o spui). Cert este că, prin căscat, se elimină șerpii sau ceea ce în India sunt numiți djini, spiritele neîntrupate. La noi poartă denumirea de gărgăuni (semnificând orice gând rău) sau gurgui și ele reprezintă cel mai mic grad în ierarhia demonilor. Este un gând rău, un neadevăr și atât!

Ca exemplu, am avut cândva o pacientă care era convinsă că aplicarea spermei (la propriu!), în strat superficial, pe față îi face bine la ten! Nu a fost un caz unic, am reîntâlnit aceeași idee la mai multe persoane, de la care se putea avea pretenția că gândesc. Au încercat să dea și o explicație științifică! Am citit altă „*informație*" în suplimentul TV al unui ziar de mare tiraj în care se vorbește despre sex fără perdea! Acolo se afirma că sperma este un foarte bun nutritiv! Nu știu ce nutriționist consultă autoarea respectivă cum de își permite să facă publice asemenea afirmații? Mi-a fost destul de greu să scot acest gurgui din capul celor care și l-au însușit, pentru că le era greu să înțeleagă că există o diferență de vibrație energetică între cap și organele sexuale și că este bine ca fiecare să stea la nivelul ei.

În metoda de eliminare a energiilor negative prin „*stingerea cositorului*", cel care se ocupă de acest tip de magie preia aceste energii în timpul discuțiilor premergătoare, care pot fi dintre cele mai banale, prin care se conectează energetic la interlocutor (prin bio-transfer) și apoi proiectează această energie pe bucata de cositor, pe care-o topește în foc (el are capacitatea de a distruge energiile negative). Cu cât cantitatea de energie negativă acumulată este mai mare, cu atât timpul necesar încălzirii cositorului, deci distrugerii ei, este mai mare. Se poate vedea cum diferă, de la un om la altul. Când acesta se stinge în apă sfințită, el ia forme influențate chiar de energiile care i-au fost induse de vraci, după preluarea lor de la pacient. În funcție de modul cum au fost făcute farmecele, se pot chiar

vizualiza, fie sfărâmicioase (cele făcute cu pământ sau apă de mort), fie mai negre (cele mai vechi), fie semănând cu două inele înnodate (cununiile celor care nu se pot căsători).

Se vorbește mult despre legarea cununiilor, dar nu se știe faptul că a te căsători este un dat divin și că nu poți ajunge în fața altarului, decât dacă a existat acest plan încă dinainte de a te naște. Are mai multe rațiuni. Deși întâlnirile ne pot părea aleatorii în realitate există un număr finit de oameni pe care îi cunoaștem într-o viață și cu care interacționăm la nivel energetic. De aceea, responsabilitatea celor care au vieți publice, care devin modele sau care scriu este covârșitoare, pentru ca ei afectează un număr mult mai mare de oameni. Fiecare schimb de acest gen determină o direcție de evoluție, dar și „modelarea" unei anumite configurații a câmpului unei persoane, necesare și unei viitoare întrupări.

Iisus Hristos, de exemplu, nu se putea naște decât din Fecioara Maria, o altă femeie ar fi însemnat o altă vibrație, improprie dezvoltării unui spirit superior. **Principiul enunțat de Fiul lui Dumnezeu: „*Nu se poate turna vin nou în burdufuri vechi*" se aplică și în acest caz, diferența de vibrație ducând în oricare alt caz la o sarcină toxică. Femeia respectivă nu ar putea mânca, deci ar posti involuntar, astfel crescându-și vibrația, și s-ar vedea nevoită să preia energia (chi-ul, lumina) din aer, apă sau natură, adică sub alte forme decât prin mâncare.**

În anumite cazuri, familia este asemenea unei porți, care se deschide pentru un anumit spirit. În cazul a doi genitori, numărul de permutări genetice este mic comparativ cu ceea ce le este necesar anumitor spirite, de aceea, în timp, familia ar putea dispărea ca structură a societății. De ce?

Presupunem că un spirit nenăscut, aflat în lumea veșnică după o viață în care și-a îndeplinit menirea și deci găsindu-se pe un nivel superior, își dorește o anumită conformație a corpului, care îi este strict necesară îndeplinirii noii misiuni în lume. Își găsește părinții care pot oferi educația potrivită, sprijinul material și spiritual. Dacă aceștia ar fi căsătoriți deja cu alte persoane, ar trebui despărțiți, iar apoi aduși împreună. O treabă extrem de complicată, ținând cont și de faptul că proiectul presupune ca ei să se întâlnească, să apară dragostea și atracția sexuală. În căsniciile lor pre-existente apar neînțelegeri, certuri care-i uimesc pe toți cei implicați, deoarece, deodată, viața pare că a luat-o razna, de parcă ar fi căzut în ea o bombă, totul fiind produs de un spirit care ar vrea să-l aibă ca părinte pe acel individ (de exemplu, pentru a avea ochii albaștri și profesia de medic).

Legarea unei familii pe viață seamănă adesea cu o condamnare la galeră. Sigur, totul este bine și frumos cât există iubirea și înțelegerea, dar

la primele greutăți poți vedea dacă și cum te ajută cel de lângă tine și, firește, cum îl ajuți tu pe el. Doi oameni pot evolua foarte diferit în timp, unul cu înclinație spre spiritualitate, celălalt ancorat în cel mai adânc materialism. Or, sexul nu se prea potrivește cu ideea de spiritualitate și nu pentru că dogma ar fi împotrivă, ci din cauza diferenței de energie, de vibrație. Să uităm distincția dintre credință și evoluție spirituală. Vă va mira: credința cea mai mare o are demonul! El știe adevărul, are și posibilitatea de a-l denatura, dar nu respectă Legile (deși le cunoaște foarte bine). Deci oricine poate crede în existența divinității, să știe care sunt Legile (numai că, nerespectându-le, devine un proscris), dar nu înseamnă că și este parte din ea.

Revenind la deochi, mai târziu am găsit termenul de antero-proiecție oculară, folosit de medicul psihiatru Krohalev, care a surprins pe filme fotosensibile imaginile halucinatorii ale bolnavilor psihici. Am arătat în capitolul despre chakre că, de fapt, ochii sunt două chakre secundare, prin care primim și emitem lumină (care are frecvența și lungimea de undă conform personalității proprii). A fost mai ușor să se surprindă acest aspect la bolnavii psihici, tocmai datorită încărcăturii (negative) foarte mari din subconștientul acestora care a impresionat pelicula fotografică. La fel se explică, fără a fi nici o minune, posibilitatea de a se filma în condiții de insuficienta iluminare, așa cum s-a întâmplat și în prezența Maicii Tereza, când și-au făcut apariția pe peliculă și unele persoane care nu au fost prezente „*în realitate*”, fără ca filmul să mai fie expus vreodată.

Pelicula fotografică este formată din substanțe chimice care „*nu știu*” dacă am folosit sau nu un aparat de fotografiat, dacă am apăsat butonul de declanșare sau dacă diafragma obiectivului s-a deschis. El este impresionat de lumină, de variațiile ei, indiferent că vin printr-un obiectiv sau prin concentrarea și proiecția acesteia prin ochi, pe o peliculă neexpusă. Că omul preia și transmite lumină este ușor de demonstrat. Să nu uităm că lumina albă este formată din combinarea celor șapte culori (ROGVAIV) ale spectrului, care sunt în funcție de lungimile lor de undă, absorbite sau reflectate de corpul omenesc, astfel făcându-se și schimbul de lumină (și deci de energie) cu mediul înconjurător. Importanța ochilor în acest schimb energetic este dovedită și de incidența crescută a depresiei în țările nordice, tocmai din cauza numărului mai scăzut de zile cu soare.

Marea problemă a cazurilor de atac psihic prin magie este că nu există un „*model*”, un singur fel de a induce gânduri, sau de a „*lovi*”. Atunci când încerci să ajuți un om cu acest tip de probleme, aproape inevitabil că vei fi la

rândul tău atacat în toate modurile pe care le cunoaște cel care inițiază atacul.

Pentru cei care știu ce este și simt un transfer (să iei un drac în limbaj călugăresc), amintesc de un caz pe care l-am întâlnit tot în clinica profesorului Ionescu. Era vorba de E.Ș., o doamnă profesoară de franceză, care avea mai multe internări la activ și care mi-a îngăduit să vorbesc despre cazul dumneaei. Fiind o femeie credincioasă, care din punct de vedere spiritual depășește pe mulți dintre preoți, nu mai vorbesc de medici, problema ei poate părea paradoxală. **În momentul în care mergi prea repede pe calea cunoașterii și credinței există riscul să te confrunți cu necunoscutul, mai ales dacă îți place să citești rugăciuni. „*Voi cei care v-ați hotărât să-i slujiți lui Dumnezeu prin rugăciune, pregătiți-vă de ispită!*”, spunea un sfânt.**

De ce dau în această carte aceste informații și astfel de cazuri? Pentru că, indiferent dacă știm sau nu, vrem sau nu, se alocă fonduri și pentru cercetări în parapsihologie, care presupun și cunoașterea spiritelor fie superioare, fie inferioare, și folosirea ajutorului lor în diverse domenii de la cercetarea științifică la alegerile electorale.

Întâmplarea face ca, la un moment dat, să fie prezentat medicilor un caz interesant: o femeie credincioasă care și-a expus singură problema, doar că mai trebuia să fie cineva destul de descuiat la minte încât să o înțeleagă. Povestea că era o ferventă vizitatoare a mănăstirii Cernica și a părintelui Argatu și care ținuse un post mai dur, numai cu pâine și apă. În acea perioadă de timp, femeia a început să „*vadă*” diferite lucruri, dar mai ales pe cel Rău, care venea și o necăjea în diferite moduri. Doctorița care a primit cazul a venit cu soluția optimă: să nu mai țină post. Dar cauza problemelor pacientei era de fapt deschiderea celui de-al treilea ochi și, implicit, faptul că demonilor nu le place postul și rugăciunea. Or ea le făcea pe amândouă! Părintele Argatu nu mai trăia și deci un sprijin spiritual de nădejde nu mai avea, iar motivul real pentru care venise la spital era doar ca să se odihnească! Surprinzător ar putea părea faptul că Mântuitorul spusese ucenicilor, când nu reușiseră să scoată un demon dintr-un epileptic, că respectivul „*soi de demon numai prin rugăciune și post iese!*”

Pacienta avea însă obiceiul să descânte (am aflat acest lucru mai târziu). Știam că profesorul Ionescu, departe de a apela la serviciile medicilor lui, avea câțiva pacienți pe care „*îi folosea*” ca să îi vindece pe ceilalți. Pacienta E. se număra printre aceștia. Am aflat despre faptul că descânta după moartea profesorului, când, internată fiind, în nemulțumirea ei față de viață și de Dumnezeu, se plângea că de ce nu o ajută și pe ea cineva, așa cum și

ea o face pentru ceilalți... Hopa! Atunci mi s-a aprins beculețul! Am întrebat-o cum îi ajută și mi-a spus că descântă, fiindcă fiecare are câte o problemă. Îi dădeam numele unei persoane și, după o zi, îmi spunea pe o scală de la unu la zece cât de gravă era suferința acelei persoane. Interesant este că le *„nimerea*”! Știind la rândul meu *„să descarc*” pe cineva energetic, de fiecare dată când o întâlneam, îi curățăm câmpul. A doua zi o găseam cu unul și mai negru! Încercând să aflu ce se întâmpla între timp, îmi spunea că i-a fost milă de ceilalți pacienți și ca a încercat să-i ajute.

Întruna din zile, venind de la un alt pacient, m-am hotărât să aștept să văd ce se întâmplă (fără să mă ***„descarc”*** **- citeam de obicei psalmii lui David, trei catisme**). Nu a întârziat să îmi vină în minte pacienta E., descântând. Când a terminat, câmpul meu era deja curat! (Se conecta mental la câmpul meu și prelua toată energia negativă din el!) M-am întors în spital. Eram supărat, pentru că îi explicasem deja că atunci când te rogi pentru cineva îi preiei problema, și că acesta este rolul călugărilor și preoților, iar în medicină al psihiatrilor și psihoterapeuților. Dacă ea dorea să o facă, mai întâi ar trebui să știe clar despre ce este vorba și ce se întâmplă cu ea însăși, apoi să-i ajute pe alții. Pe mine nu mă înțelegea! În plus, din punctul de vedere al ortodoxiei descântecul este un păcat. Nu m-a crezut. Am întrebat un preot, fost ucenic al părintelui Argatu (despre care ea afirma că ar fi învățat-o descântecul!?), și el nu doar că a tăgăduit, dar chiar s-a arătat împotrivă.

Când i-am relatat femeii discuția și i-am spus părerea preotului de altar, s-a hotărât să mă asculte. Mi-a mărturisit apoi ca a avut o rugăciune de la părintele Argatu, încă de pe vremea când era studentă, dar că a pierdut-o. Găsind descântecul acela într-o culegere din folclorul românesc, a văzut că are efect și, la început, l-a folosit pentru dureri de cap (deochi), după care, chiar și în spital. Sigur, trebuia să primească altceva în locul acestuia, pentru a face ceea ce își dorea, să ajute oamenii...

Aveam de gând să prezint descântecul ca pe o relicvă literară, atrăgând încă o dată atenția cititorilor să îl ia doar ca atare. Dar, fiindcă nu recomand folosirea lui, mai ales că sunt alte metode de apărare mai bune și care nu contravin legilor divine, prefer să nu o fac. Din el ați fi putut vedea că nu există milă, nici pentru vrăjitori, nici pentru demoni. Și dacă ar fi să judecăm prin prisma zicalei *„ce ție nu-ți place, altuia nu-i face*”, nu știu câți dintre noi am rezista unui asemenea blestem!

Dar, dacă tot am amintit de Profesorul Ionescu și de faptul că se folosea de unii pacienți pentru a-i vindeca pe ceilalți, trebuie să scriu și despre Beniamin, un pacient internat cu diagnosticul de schizofrenie.

Spre disperarea unora dintre colegii mei, care spuneau că voi intra în delirul pacientului, am început să vorbesc cu el. Grijuliu le-am replicat că așa, cel puțin, aveam să descopăr unde era greșeala din raționamentul lui. Este cam greu să înțelegi pe cineva care îți relatează cum a inventat o farfurie zburătoare, fără să-ți mai amintești cele mai elementare noțiuni de fizică! Și nici atunci! Puțini știu că un inventator (la fel ca și scriitorii sau compozitori) atunci când au o idee, aceasta devine adevărată obsesie, până ce o rezolvă sau o pun pe hârtie, timp în care se și comportă asemenea unui obsedat. Limita dintre nebunie și geniu este foarte subțire, ceea ce facilitează greșeala în încercarea de a-l aduce pe pacient la normalitate, existând riscul de a distruge ceea ce este mai bun. Așa că am început să discut cu el pe teme biblice.

Am avut ca învățători mari duhovnici ortodocși, deci nu-mi era teamă. Sunt recunoscuți în ortodoxie așa-numiții demoni teologi, spirite rele care răstălmăcesc cuvintele biblice, dându-le alte înțelesuri, ei fiind și cauza apariției schismelor. Interesant este faptul că toate schismele au pornit din catolicism și nu din ortodoxie. Același lucru este valabil pentru toate religiile, nu numai pentru creștinism, din toate desprinzându-se sub-ramuri (între care au apărut mai apoi certuri, crime și chiar războaie). Nu sunt un lucru rău prin ele însele, toate ducând la evoluția spiritului omenesc spre înțelegerea cuvântului, toleranță față de ceilalți și chiar față de tine însuți. Pacientul meu era baptist și nu am găsit diferențe mari în abordarea religioasă, doar cele care țineau de dogme. O colegă doctoriță fusese chiar de părere că ar avea tendințe pedofile, pentru că îl văzuse mângâind un copil pe cap! (în timp ce el mi-a mărturisit că practica abstinența, pentru că voia să se căsătorească cu o fată de aceeași credință).

S-a întâmplat să ies de la interviurile mele zilnice cu pacienții simțind energia negativă, rezultată din transfer, stându-mi ca un sac pe ceafa și să îl întâlnesc pe Beniamin. Mi-a propus să mergem la o țigară afară. Am ieșit și, după câteva minute, am observat că se tot uita în spatele meu. Apoi, deodată, am simțit că mă eliberez de povara pe care o preluasem de la ceilalți pacienți!

- *„Tu vezi energiile!*” i-am spus. A început să râdă.

- *„Ce cauți atunci aici?*” l-am întrebat.

- *„M-am pensionat, vând apartamentul de la tata și mă mut la țară să am și eu o văcuță, un cal, puțin pământ. Vreau să plec din nebunia aceasta de București!*”

- *„Și până atunci îl ajuți pe profu' și treci de comisii...*” m-am luminat brusc.

- *„Da!*” mi-a confirmat.

I-am propus să-mi spună pe numele mic spre disperarea asistentelor și medicilor, cărora nu le-am explicat de ce: din punct de vedere spiritual, ca și cunoaștere, eram egali și ceea ce era cel mai important. Nu poți explica întotdeauna și fiecăruia în parte toate deciziile tale, chiar dacă unora ele pot părea de domeniul fantasticului sau nebuniei.

Sunt folosite în bine, dar, din păcate, și în rău. Inițierile în tainele arhanghelilor (una dintre ele am și prezentat-o în cartea mea anterioară) se fac în mai multe moduri și în mai multe sisteme. **Nu există numai arhangheli ortodocși, deși și eu am fost convins de acest lucru mult timp, ci și ai mahomedanilor și poate și ai altor religii. Cert este că sunt două posibilități de a avea acces la această armă spirituală: fiindu-ți îngăduit drept ajutor un spirit care are sabie (sau suliță), fie prin inițiere în duh, ceea ce presupune un anume nivel energetic și de cunoaștere. Ceea ce este mai important este însă accesul la lumină.**

Cu ajutorul luminii este posibil orice: a lovi sau vindeca, a discerne adevărul de minciună, a accesa dimensiunile superioare sau inferioare.

La lumină se poate ajunge prin botez, hirotonisire, sau alt tip de inițiere, atunci când sunt deschise chakrele superioare, permițând luminii să treacă prin diferite canale energetice și prin mâini, persoana respectivă fiind cea care dă luminii forma și întrebuințarea pe care o dorește. Este utilă pentru tăierea *„corzilor*” trimise de alții sau a unui atac psihic, fie venit în punct, fie în val ca produs de un *„tsunami*”. O lovitură (în cruce) cu sabia oprește orice val negru, cu singurul amendament: ca sabia să fie de culoare albă. Dacă energia persoanei respective a scăzut, la fel s-a întâmplat și cu cea a sabiei, aceasta luând culoarea lui. Astfel culoarea ei de la nivel astral poate varia de la alb-galben cu reflexe de albăstrui la roșu. Dacă are culoarea roșie, este recomandată fuga (sic!), deoarece, neavând suficientă putere să-l înfrunți, nu reușești decât să iriți răul, care nu uită niciodată și se răzbună. Or, o rană la nivel astral capătă și exprimare organică. Avantajul sabiei este că, oricât de mare ar fi demonul, chiar și cel din fundul pământului, se va da la o parte, ne îndrăznind să se apropie, pentru că el știe durerea pe care o produce o lovitură cu lumină.

Dezavantajul este acela că, o dată intrat în lupta directă cu răul, mai ai doar două alternative: lupta sau moartea. Nu mai poți fi nebun și să ajungi la ospiciu, pentru că știi deja adevărul. Dominând răul, vei domina pe toți cei răi, singura ta limită fiind cea a răului celui mai mare pe care îl poți domina. Cel mai puternic om ține „*coarnele lumii*”, el fiind cel care domină răul cel mai mare de pe pământ. Ca exemplu au

fost Solomon, Ilie, Moise și Iisus, și toți cei care au ținut postul de patruzeci de zile când, inevitabil, au intrat în luptă cu balaurul pământului. Această limită poate fi crescută în timp, prin cunoaștere, prin învățare de noi strategii în abordarea celor mai diverse probleme, a vindecării și luptei.

Voi descrie ce poate simți cineva când primește o sabie în cap de la arhangheli. Nu este deloc vesel! Senzația este că îți dă cineva cu satârul în cap și perceperea ei poate fi atât de vie, încât în urma loviturii poți cădea din picioare. În istoria ortodoxiei există acel episod de la Adormirea Maicii Domnului, la care Arhanghelul Mihail taie mâinile evreului care avusese intenția să dărâme trupul neînsuflețit al Maicii. Mâinile retezate i-au fost „*lipite*” la loc, după ce s-a rugat Sfintei Născătoare de Dumnezeu să îl ierte, după care evreul s-a și creștinat.

Sigur, există mult mai multe întâmplări printre așa-numitele legende care, dincolo de valoarea lor istorică, mai conțin și un adevăr. Acela, fiind atât de des povestit de către persoane care nu aveau nimic comun cu lumea spirituală, s-a banalizat. Iar omul, în general, nu crede decât atunci când i se întâmplă ceva lui însuși și, eventual, numai dacă este sub forma unui atac psihic. Cu alte cuvinte, dacă îl doare.

Săbiile de foc

Ca muritor de rând, nu prea ai cum să lupți. Medical, se poate manifesta ca o paralizie de hemicorp, depinzând de partea afectată. Singurul mod de a preveni instalarea problemei în organic este susținerea energetică, de obicei făcută de altcineva, care să închidă câmpul și să refacă nivelul energetic. Personal, am avut noroc când am primit prima dată o sabie în cap.

Mă aflam la serviciu și nimic nu anunța ceea ce avea să se întâmple. Eu unul aveam talentul de a supăra pe toată lumea, inclusiv pe preoți, deși știu că îmi voi primi plata și că modul meu de manifestare nu va rămâne fără urmări. Atunci am avut noroc cu părintele Argatu. În momentul acela l-am simțit efectiv lângă mine, ținându-mi capul în mâini și dându-mi Lumină. Pe atunci nici nu știam ce este, simțeam doar căldura blândă inundându-mi capul, închizându-mi totodată, câmpurile sparte. Nici nu conștientizăm cât de mult suntem protejați de aceste câmpuri! Când sunt tăiate, impresia este similară cu cea a mersului iarna prin vânt, descheiat la haină. Este adevărat, nu m-a învățat despre Lumină, nu mi-a vorbit despre ea, dar mi-a demonstrat că există și mi-a dat accesul la ea. Într-o noapte l-am visat pe părinte, stând cu mâna deasupra capului meu, spunând începutul Moliftelor

Sfântului Vasile cel Mare. Am reținut doar cuvintele: „*Ci acest pecetluit să ia puterea să calce peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului!*”

M-am trezit bine dispus și m-am dus la el. I-am povestit că am visat că mă făcea preot, îmbrăcat în haină albastră, cu patrafir auriu. A început să râdă. Nu mi-a zis nimic. Dacă ar fi fost un neadevăr, mi-ar fi spus că visul este de la demon. Tot el mi-a mai spus că „*în vremurile din urmă vor fi oameni care vor lua locul preoților și episcopilor și că demonul va predica din ușile altarului*”. Multă lume știe despre el că era, ceea ce în limbajul de lemn al ortodoxiei se numește „*văzător cu duhul*”, adică avea acces la acea zonă a mentalului care se deschide către lumea atemporală unde trecutul, prezentul și viitorul pot fi vizualizate ca pe o axă. În plus, avea și capacitatea de a se extra-corporaliza, sau, cum el însuși spunea: „*de a ieși cu sufletul din trup*”. (îi spuneam pe atunci că, dacă aș putea să ies din trup, aș citi toată biblioteca de la Vatican. Au ascuns acolo tot ce au furat din lume în numele Lui Hristos!)

Din nefericire, nu a putut să mă învețe prea multe despre Lumină, nu avea voie, fiind legat de jurământul tainei. Era și el bolnav, avea o arterită a membrelor inferioare. Fusese în Statele Unite, iar când a auzit că medicii de acolo voiau să-i taie picioarele pentru 10 000 de dolari, le-a spus că pentru mănăstirea care o construia, cu aceeași bani și le-ar tăia și singur. Îl operase un mahomedan. Arabul îi spusese că, dacă Dumnezeu îl ajută, se va face bine. Îi mai făceam masaj, din când în când.

Vibrația lui era mult mai înaltă decât a mea, din cauza molitvelor pe care le citea zilnic și a postului. Cu cât diferența de vibrație dintre sabia de lumină și cel care este lovit de ea este mai mare, cu atât lovitura este resimțită mai dureros și este mai periculoasă. Concluzia este că **ridicarea vibrației prin rugăciune, post, abstinență sau Reiki te face mai puțin vulnerabil la atacul prin orice armă de lumină**, fie ele bile sau bici de foc, lasere de lumină sau bombe. Puterea îngerilor de a folosi Lumina ca armă a distrus Sodoma și Gomora, efectul ei putând fi comparat cu cel al unei mici bombe atomice! **Accesul la Lumină și cunoaștere al oamenilor este însă limitat, tocmai pentru că avem tendința de a le utiliza în scopuri distructive, fără discernământ, conduși de conștiința proprie care, adesea, este îndoielnic că știe ceea ce face.**

Prima dată, eu am lovit-o chiar pe prietena mea de atunci. Era de Paști, sâmbăta, a venit de la serviciu încărcată de nervi. Nu erau ai ei, ci ai patronului ei grec. Mi-a reproșat că nu i-am demonstrat niciodată nimic și, deși vorbesc despre multe, concret nu știu nimic. Ne-am împăcat și-am

adormit. M-am trezit pe când se transmitea Slujba de înviere la televizor, pe care am urmărit-o până la sfârșit (energetic este echivalent cu a fi prezent cu excepția faptului că nu poți lua Lumina prin lumânare). M-am gândit la ea și că aș putea lovi demonul care o făcea să nu aibă încredere în mine. Am intrat mental prin ultima chakră pe canalul mare, înaintând până ce l-am întâlnit. L-am lovit cu sabia în coadă, apoi am adormit. Când ne-am trezit, eu uitasem, iar ea era nervoasă. Conducând-o spre casă, ne-am întâlnit cu o femeie care se întorcea de la slujbă, de la care am luat Lumină. Mai târziu m-a sunat să-mi spună că nu se mai poate mișca, nici măcar pentru a se da jos din pat. Îi lovisem șarpele Kundalini, fără să știu că, de fapt, o rănesc pe ea. Iată ce înseamnă ignoranța!

Mai mult, cei inițiați în tainele arhanghelilor au obiceiul ca mai întâi să lovească și după aceea întreabă de ce! Tot dintr-o neînțelegere am mai fost și eu lovit de călugări. După despărțirea de o fată cu care fusesem împreună mai mult de un an, aceasta s-a dus să se spovedească la un schit, unde chiar eu o trimisesem. Este adevărat că ea avea o problemă din adolescență, pe care nici nu voia să o accepte (o frigiditate, probabil secundară unui viol). Mai mult ca sigur fusese victima unei asemenea tentative și, în orice caz, exista un episod în viața ei despre care nu-și mai amintea (sau, în urma unui fenomen de negare, nu voia să rememoreze) ce i se întâmplase. Susținea că de acea tentativă a reușit să scape, numai că problema ei s-a instalat imediat după aceea, existând în derularea vieții ei o pată albă, în urma căreia a fost găsită mergând singură prin ploaie, la câțiva kilometri depărtare de oraș. Cu ceea ce știam pe atunci nu putusem s-o ajut, chiar fusese unul dintre motivele pentru care mă hotărâsem să studiez psihanaliza, în speranța că-i voi fi de folos. N-am reușit. **Nu ne naștem învățați** și, inclusiv în ceea ce mă privește, multe din ceea ce știu acum m-ar fi ferit de o parte din greșelile din trecut.

Spovedindu-se la schitul respectiv, i-a spus preotului că am un carnețel cu rugăciuni pe care le citesc și că ele mi-ar fi fost date de părintele Argatu. Ghinionul meu a fost că au crezut că sunt niște rugăciuni speciale și, în ziua următoare, am simțit cum un preot îmi „*vine*” în chakra inimii. Preoții au deschisă chakra inimii, cea a iubirii, așa că, la acest nivel se și racordează energetic. Voia să știe despre ce anume rugăciuni era vorba. Mergând pe urma corzii (orice atac psihic lasă o urmă numită coardă), m-am dus direct la schit.

Preotul spovedea, iar ceea ce elibera din subconștientul persoanelor respective folosea ca energie pentru a se racorda la mine. Nu știam despre el decât că era un preot nou-venit, tânăr, care spovedea. La intrare era un

călugăr blond, cu ochi albaștri, pe care l-am întrebat cine este preotul cel nou care spovedește. Am fost întrebat la rândul meu de ce mă interesează. I-am spus că m-a lovit în inimă și că nu are acest drept. Nu era surprins, m-a întrebat doar cum mi-am dat seama. I-am răspuns că orice atac lasă o urmă, o energie care m-a condus în acel loc (este un principiu pe care îl folosește și radiestezia). Am spus cine sunt, ce caut și că am voie să citesc moliftele, pentru că mi s-a dat acest drept prin cunoaștere, drept pentru care nu dau socoteală nimănui și singurul care mi l-ar putea lua este Sinodul. Nici măcar vreun episcop nu are acest drept, nici patriarhul, singura cu valoare spirituală, certă ca decizie divină, este hotărârea Sinodului. În ceea ce-l privește pe cel care m-a lovit, am spus, am să cer judecată divină când voi citi rugăciunile, să plătească la fel, prin aceeași durere. Mi-am făcut rugăciunile și m-am proiectat spre schit. Era slujba miezonopticii și toți călugării erau într-un loc, iar în mijloc era preotul meu. Sincer, dulce este gustul răzbunării! Dar când mă pregăteam să-l lovesc la rândul meu, de undeva de-acolo de sus, ceva din mine m-a oprit. M-am „*plimbat*” puțin prin altar, pentru a mă face simțit.

A doua zi a fost liniște. Era sâmbătă. Duminică dimineața însă, când m-am trezit, aveam o durere imensă de gât și nu-mi mai puteam mișca trupul. Am început să râd, situația era chiar simpatică. Am știut că tocmai primisem, drept „*cadou*”, o sabie peste gât. Noroc că prietena mea, tot medic, are o intuiție nativă, nu ca a mea dezvoltată în timp și prin exercițiu, mi-a pus ambele mâini pe gât, la ceafă și a stat așa până am început să-mi pot mișca mâinile. Am luat energie de la ea, până ce Șarpele meu și-a revenit. Atunci m-am întors cu gândul la călugări de data aceasta, țipându-le „*Voi sunteți proști? Mă omorâți degeaba! Veniți să vedeți!*” Unul dintre ei, cel blond, a venit în spirit în camera mea și deschizând carnețelul cu rugăciuni (la nivel astral se poate citi) i-am arătat prețiosul conținut: ***„Uite Moliftele Sfântului Vasile cel Mare, ale lui Ioan Gură de Aur, rugăciunile de dezlegare de farmece, cea a Sfântului Ciprian, toate sunt de găsit în cărțile ortodoxe.”*** S-a convins și a plecat. Acum îmi trimit pacienții acolo.

Toate armele de lumină presupun o încărcare prealabilă, realizabilă prin mai multe metode. Dintre acestea aș enumera doar pe cel japonez Reiki, și pe cele chinezești Chi Kung, Falun Gong sau Tai Chi. Fiecare om își alege ce anume i se potrivește mai bine. Există exerciții de concentrare a luminii în câmp, pur mentale, și exerciții care se desfășoară în natură, care se pot practica chiar și iarna, prin care se încearcă armonizarea omului cu ea. Din păcate, sunt sisteme care se bazează pe înmagazinarea, acumularea și folosirea energiei din mediul înconjurător și, în timp, zona respectivă se

usucă. Preluarea energiei de la plante și pomi se practică de mii de ani, însă cred că am luat destul de la natură și este timpul să-i dăm înapoi, străduindu-ne să ne conectăm noi înșine la sursa primordială de lumină. În orice caz, exercițiile chinezești au avantajul de a învăța concentrarea Luminii.

Sferele de lumină

Având acces la Lumină și învățând să o poți concentra, este o joacă să faci „*sfere de Lumină*".

Odată, fiind la spital, vorbeam cu un pacient aflat la izolator. Un altul a venit la mine, zicându-mi să-i dau și lui puțină lumină. Pacienții psihiatrici simt ce i-ar putea vindeca și, cum au probleme cu ființele întunericului, ce i-ar putea ajuta mai bine decât lumina! Doar că nu are cine să le dea, când cei care îi tratează sunt, la rândul lor, în întunericul ignoranței! În ceea ce mă privește, am folosit foarte rar bilele de lumină, poate tocmai pentru că îmi sunt cunoscute din viețile mele anterioare. Pe când eram student, am aflat că o colegă de-a noastră a intrat în comă la spitalul unde învățam. Prietena mea de atunci, care se ocupa de magie, mi-a reproșat pasivitatea: „*Decât să stai degeaba, mai bine ai face ceva!*". Aflându-mă în acel moment pe holul spitalului, neavând nici acces la energii, moliftele nu puteam să le citesc stând pe holul care era precum o sală de așteptare, mi-a venit în minte o fetiță, o copilă de cinci anișori. Am vizualizat-o în lumină:

- „*Ce faci?*" o întreb.

- „*Mă joc!*" vine răspunsul ei în timp ce râdea cu gura până la urechi.

Spre deosebire de prietena mea, care în fiecare seară făcea un fel de ritual prin care deschidea poarta spre Lumină, puștoaica se juca acolo! Normal, copiii sunt mult mai curați decât noi.

- „*Dă-mi și mie puțină lumină!*" îi spun.

Ies din astral și mă trezesc că, într-adevăr, aveam în palme o energie care mă ardea. Simțeam ceva în palme, ca un balon cald, dar destul de consistent. Acum, ce să fac cu el? Am oroare de demonstrații pentru că oamenii, înclinați spre misticism, vor numai astfel de dovezi, pierzând adesea esența și în loc să învețe să aplice, preferă să bată mătănii. Așa că m-am gândit să i-o trimit colegei noastre. În momentul în care mi-am amintit chipul ei și mi-am dorit să se ducă acolo, a și plecat. O bilă de Lumină plutind prin aer! Cert este că pacienta noastră și-a revenit și, când m-am reîntâlnit cu ea, mi-a spus că, de fapt, încă nu se știe ce s-a întâmplat. Medicii suspectaseră o meningită virală. Fusese? Cine știe? Mai târziu am învățat să folosesc Lumina și să o concentrez sub diferite forme.

Ca arme, bilele de lumină sunt dintre cele mai periculoase. Am fost trimis să cunosc un domn, sub pretextul unei posibile recomandări pentru un colectiv de cercetare a creierului. Mi-a plăcut ideea acestui gen de studiu (și pentru țara noastră) și, având încredere în cel care m-a îndrumat, m-am dus cu sufletul curat. Am stat de vorbă cu domnul respectiv, am văzut reciproc cam ce știe și poate fiecare. Toate bune și frumoase! Mai trebuia să fac demonstrația a ceea ce știu și am fost de acord. Bazându-mă pe telepatie, trebuia să mă duc în ziua și ora fixată de el, să simt în timp ce-mi transmitea energie în diferite puncte ale corpului și, evident, să mă apăr. A început balamucul! Energii trimise pe chakre și în puncte de acupunctura, până a început să devină foarte agresiv, depășind mecanismele mele de apărare obișnuite. „*Am anunțat mental că nu mă mai, joc*”. Totul se transformase în luptă și cunosc foarte bine acel moment în care, dacă se continuă, cineva este rănit. Este o intuiție dezvoltată în ani de arte marțiale, în luptă, fără să vrei, ajungi la acea încrâncenare, ca și cum ai descătușa un câine de luptă din tine, fără a mai putea controla situația sau a mai ști ce se întâmplă. Respectivul domn a vrut să mă împingă dincolo de această limită. Și a continuat. L-am avertizat că trec pe molitve și nu numai, dar nu s-a oprit. Unii au rămas la proiecții ca atac psihic, dar atunci când te poți folosi de arhangheli este cu totul altceva. După ce am contra-atacat, respectivului i s-a făcut rău, foarte rău. Și a „*țipat*” la mine să mă opresc, că moare. Chiar eram vinovat? Cine seamănă vânt culege furtună!

O altă ocazie mi-a confirmat acest lucru. Mi-am zis: „*Bine, am trecut proba, mă duc la el să discutăm!*” De fapt, îmi doream și mă interesa un loc de muncă, în care să aplic ceea ce știu pentru binele medical și spiritual al omului. Nu are importanță ce s-a discutat, cert este că, la plecare, mi-am lăsat acolo, fără s-o fi dorit, câmpul mental, acel câmp care păstrează cunoștințele elementare. Nu-mi mai aminteam nici numerele de telefon utilizate cel mai des! Mi-au trebuit trei zile să-mi revin! Orgolios, m-am dus din nou. El nu era acolo. În schimb, m-am întâlnit cu asistenta lui, care avea acei ochi specifici descântătorilor și care s-a uitat lung în ochii mei. S-a conectat pe chakra celui de-al treilea ochi și a început să descânte. Am stat cuminte, încercând să-i explic ce s-a întâmplat, că amantul ei începuse totul, nu eu, și că nu făcusem decât să mă apăr. Nu a vrut să asculte! Atunci am lovit. O singură bilă de Lumină, trimisă exact pe racordul pe care ea îl făcuse! I s-a făcut rău și am simțit acest lucru. O lovisem în cel mai profund loc, Sinele ei. Domnul respectiv m-a chemat mental, întrebându-mă ce i-am făcut secretarei. I-am spus. Când am revăzut-o, am dezlegat-o. Suferise destul și se vedea. De Lumină nu te poți apăra decât cu Lumină, numai că

ei nu aveau acces la Lumină. Până la urmă, nu el fusese vinovat de toată tărășenia, ci tocmai cel care mă trimisese să-l cunosc. Nu știu ce-i spusese acela despre mine, dar îl montase împotriva mea. Faptul mi-a fost confirmat de un maestru Reiki, care mi-a spus, atunci când m-a cunoscut, că respectivul îi sugerase că îmi place să îmi încerc puterile spirituale. Norocul meu că respectivul m-a întrebat mai întâi dacă este adevărat, altfel aș fi avut de furcă și cu unii dintre maeștrii Reiki. De fapt, de la ce plecase totul?

Persoana cu care discutasem inițial, hai să-i spunem domnul H, este ceea ce se cheamă „*paranormal de curte*”, adică servește interesele unui partid foarte sus situat. Cum nu dorește ca oamenii pe care îi formează să ajungă să interfere intereselor proprii, îi asmute pe unii împotriva altora, iar el își vede frumos de treabă. La grade superioare de Reiki se învață transmiterea la distanță a energiei și cei mai mulți se gândesc atunci la guvernanți. Îmi dau seama că ipotetic ar fi greu să-i aperi, dar nici să faci rău altora nu este corect. Dacă ei au ajuns la nivelul să folosească lumina aceasta, înseamnă că undeva sus li s-a îngăduit și în nici un caz nu poate decide aceasta un Maestru, indiferent că este de Reiki sau nu. Este darul fiecăruia și ei răspund de deciziile lor.

14. GRILELE DE CRISTALE ȘI LUMINA INFORMATĂ

La ora actuală, se folosește pentru manipularea subconștientului colectiv, lumina informată transmisă prin satelit. Energia, indiferent de frecvența pe care este emisă și care transmite mesaje subliminale, implementează subconștientul fiecărui individ pentru ca rezultanta lor, să servească intereselor celor care se folosesc de acest mod de manipulare. **Există, o metodă de contracarare a luminii informate prin accesul personal la sursa de lumină universală (hirotonisirea, Reiki, radiestezie) care permite descoperirea oricărui program situat în subconștient și anihilarea lui.** Din păcate, există maeștri care se folosesc de grilele de cristal în manipularea oamenilor. Orice grilă, are capacitatea de a stoca, amplifica și transmite la distanță energie și implicit să afecteze un individ sau un grup de indivizi. Asta face însă, să calce Liberul Arbitru al omului, prin faptul ca șuntează conștientul.

Lumina informată afectează în general chakra coroanei, și se poate simți ca o durere surdă în cap, sau prin capacitatea de concentrare ori impunere a voinței proprii.

Singura metodă, pe care o cunosc, de contracarare a luminii informate, transmisă prin grilă, este distrugerea programului din grila respectivă, prin focalizarea sursei universale pe grilă. Am încercat și folosirea formelor-gând cu chakre sub forma de cruce situate între persoană și grilă, dar au doar efect pentru scurt timp.

15. HOȚII DE GÂNDURI

Am încercat în capitolele precedente să explic principiile care stau la baza tuturor formelor de magie, arătând că, în realitate, ea reprezintă cunoașterea și folosirea energiilor.

Din punct de vedere al principiului de funcționare, „*Vederea în duh*” a preoților nu diferă de clarviziunea vrăjitoarelor, ci doar tipul de energie folosită (lumina sau întunericul), calea fiecăruia de dobândire a cunoașterii (care se poate vedea foarte bine în astral). **Este important de precizat că, nici măcar tipul energiei la care are acces o persoană nu o definește ca fiind bună sau rea! Se poate lovi cu lumină și vindeca folosind întuneric! Suntem caracterizați și judecați după roadele acțiunilor noastre, grija față de ceilalți și dorința de cunoaștere.**

Cei care s-au revoltat cel mai tare atunci când am pus problema dezvăluirii anumitor „*taine*”, aspecte ale ființei, ale existenței noastre pământene și în veșnicie, au fost tocmai cei care le știau. De ce? Pentru că descoperirea lor sperie pe cunoscătorii care se identifică cu ele și cu puterea tainelor, care își bazează viața și traiul pe folosirea lor, terorizându-i pe restul, cei ținuți în ignoranță, cu frica de necunoscut și de puterile psihice. O dată descoperite altora, ei ar rămâne goi și slabi, așa cum sunt de fapt.

Într-o discuție, un maestru Reiki încerca să mă convingă că nu se poate sonda subconștientul unui om fără ca acesta să fie de acord. El însă o făcea frecvent. Afirma că nu se poate lucra cu lumină informată, dar el lucra! Cam greu „*să vinzi castraveți la grădinar*”. Îi doresc să vadă și el cum este (dacă nu știe) să fii sondat, mai ales dacă era rău intenționat și urmărea intrarea în subconștientul ucenicilor lui pentru a afla mai multe decât îi este îngăduit, trecând peste voința și cunoașterea lor.

Sunt mulți printre așa-ziși maeștri, care au ajuns la limita cunoașterii lor, și nemaiavând informații pe care să le vândă, se conectează (printr-o coardă) la un discipol venit la ei pentru a învăța, în scopul de a scoate informații direct din Sinele lui. Învățăcelul, care poate din punct de vedere spiritual poate fi superior maestrului, nici măcar nu este conștient de ceea ce i se face, pentru că, fiind la început, nu are încă bine conturată conștiința de sine. Dacă te-ai duce la un consult psihiatric spunând că subconștientul îți este sondat fără voia ta, ai mari „*șanse*" să fii sedat și chiar că nu vei mai ști pe ce lume te afli! Adevărul despre racordarea energetică la nivelul subconștientului este că ea este posibilă. Eu însumi am făcut-o, dar mi-am prezentat pacientei motivul, intențiile și apoi i-am explicat ce am făcut. Am procedat așa când aveam imediată nevoie de cunoștințe elementare de dramaturgie, pentru a transpune pe hârtie o piesă de teatru.

Întâmplarea făcea să am o pacientă, cu diagnostic de depresie, care fusese tratată de un maestru al psihanalizei și căreia îi fusesem recomandat. Fusese violată (era prima ei problemă), se îndrăgostea cu ușurință mai ales de cine nu trebuia (a doua), iar mama ei se ocupa de vindecări energetice (cea de-a treia). Acum nu doresc să prezint cazul în sine (generat cumva și de faptul că mama ei uita sau nu știa să-și protejeze copiii, ceea ce făcea ca ambele ei fete să aibă aproximativ același gen de probleme), ci faptul că nu puteam învăța în câteva ore ceea ce acumulase ea în ani! Scrisesem piesa de teatru, i-o arătasem și îi plăcuse, dar îmi spusese ce „*nu merge*" și unde greșesc. Există niște principii la baza scrierii oricărei piese de teatru care, nerespectate, dau senzația de neterminat. Când am revăzut piesa pentru a o corecta, m-am gândit simultan și la ea și „*am simțit*" unde sunt neregulile, corectându-le. Despre corectură i-am spus ulterior viitoarei regizoare, cerându-i scuze că mă folosisem astfel de cunoștințele ei. Este adevărat că nu prea i-a plăcut, dar sper să mă fi înțeles și iertat. Nu pot spune că am făcut ceva rău, întrucât eu avusesem nevoie de fapt de acel duh al meseriilor, dar este la fel de adevărat că era al ei. Puteam cere accesul oricărui dramaturg mort, dar aceasta a fost soluția care mi-a trecut prin gând atunci.

Pe vremea când lucram în clinica de psihiatrie, o femeie a fost adusă la spital de către familia ei, pentru că a sunat și înjurase la telefon pe o alta. Pacienta susținea că femeia aceea, aliată cu un bărbat, îi făcea probleme. Era greu de crezut ceea ce spunea ea, și anume că respectivii sunt racordați la ea printr-o coardă energetică, legată lângă urechea ei dreaptă, și că ea încearcă să se apere de ei făcând „*bile de Lumină*", pe care respectivii i le luau. Nu o lăsau să doarmă, le auzea discuțiile și gândurile. În

momentul în care m-a văzut, s-a uitat lung la mine și mi-a zis că și eu *„știu”* și că am acces la energie. Atunci aveam deschise doar câteva chakre, în timp ce ea era deschisă toată, emanând lumină la nivel astral prin tot corpul! Avea un câmp atât de puternic, încât îl cuprinsese și pe al meu în al ei. Am simțit și eu durerea în ureche și mi-am dat seama că exista la nivel spiritual ceva care merita cercetat. I-am vorbit de cilindri, de scut, de clopot, de sabie, de bile de lumină, dar și că nu-i pot explica în jumătate de oră tot ce am învățat într-o experiență de ani de zile. I-am dat câteva repere și am plecat. Ajuns acasă, m-am întors mental la pacientă. Se afla într-o lumină puternică (ar fi fost o vindecătoare excelentă) și într-adevăr avea racordată o coardă energetică la nivelul urechii, care mergea până la o doamnă celebră ca bio-energo-terapeut, care a avut și câteva apariții pe la câteva emisiuni televizate.

- *„Ce faci?”* am întrebat-o pe aceea.

- *„O învăț!”*

- *„Cum, băgând-o la balamuc?”*

N-a mai avut replică. M-a mirat faptul că ea, deși ar fi trebuit să știe că va plăti exact la fel, prin ea sau prin familia ei, tot răul care-l făcea, recurgea la această metodă de susținere a energiei proprii, care era, totuși, un soi de vampirism energetic. Își pierduse puterea dată în Reiki prin inițiere, nici nu are importanță motivul și, pentru că nu mai avea acces ea însăși la Lumină, lua de la alții, fără a mai ține seama de consecințe. Făcea totul din vanitate și orgoliu, doar pentru a-și păstra numele și faima datorate cărților și tratamentelor din trecut. Spus mai direct: fura energie și informație de la alții. Ar fi putut să meargă la un alt maestru pentru a-și reface acordajele, nu se întâmpla nimic, dar pentru aceasta ar fi fost necesar să se spovedească. Am cunoscut *„maeștri”* care nu știu decât tehnici de racordare la alții sau care-și folosesc copiii pe post de medium, ei înșiși fiind mai săraci cu duhul decât un sac gol și cu tot atâta cunoaștere cât o babă senilă. Pentru ei și cei dispuși să le calce pe urme, precizez că în cer se știe totul, inclusiv valoarea reală a fiecăruia și că un asemenea fapt este considerat chiar și acolo furt intelectual, ca să nu mai amintim că se plătește la fel de scump ca orice alt furt.

Câteodată chiar este indicat să intri în delirul pacientului, să devii una cu el. În acest mod apare ocazia de a descoperi unde este cu adevărat problema și să-l ajuți să-și găsească drumul. Am avut un pacient cu care mă plimbam prin parc. (Depresivii merg alene, storși, iar eu obișnuiam să le măresc ritmul de mers, fără ca ei să conștientizeze. Ei nu au energie, lipsa fiind cauzată de un deficit sau de un consum mental exagerat. În schimb,

psihoticii te „*aleargă*” dacă nu au o medicație „*de liniștire*”. Și pe ei îi poți tempera prin mers, scăzând ritmul. Modificarea acestuia atrage adaptarea la el a tuturor funcțiilor: ritm cardiac, respirație, chiar și a mentalului, respectiv a ideației; mișcările lente din Tai-chi și Chi-kung au darul de a liniști psihicul. Îmi povestea că a intrat într-o lume fantastică, în care vede diverse lucruri, dar în care gândurile i-au luat-o razna, nemaiputând să și le stăpânească. Cum mergeam noi, la un moment dat, ajungem în fața unui suport înalt, pe care creșteau trandafiri formând o boltă și delimitând un spațiu asemănător unei porți. Atunci i-am zis:

- „*Închipuiește-ți că această poartă este cea spre lumea reală și, o dată trecut dincolo, vei lăsa în urmă toate gândurile și tot ceea ce ți s-a întâmplat până acum!*”

- „*Ce mi-ai făcut?*” m-a întrebat el imediat după ce am trecut împreună.

- „*De ce?*” i-am răspuns eu cu o întrebare precum evreul.

- „*Pentru că nu mai am ceața de pe creier și văd lumea ca înainte!*”

- „*Eu, nimic! Tu ai făcut aceasta; mintea este un instrument cu care poți face multe, fie să distrugi, fie să vindeci, pe tine sau pe alții.*”

Furtul de energie și informație la nivel mental se practică pe scară largă, chiar dacă acest lucru poate părea neverosimil. Imaginați-vă că aveți un meci de box cu un adversar redutabil și că cineva vă „*ajuta*” cu o mică ghidușie, transferând energia și tehnica celuilalt în dumneavoastră. Cine câștigă?

Revenind la Taine! Noi existăm dincolo de ele, buni sau răi, cu micismele noastre, independenți și totuși trăind în și conform cu Tainele Universului, ale Credinței și ale lui Dumnezeu. Nu avem nici meritul, nici vina de a exista și de abia atunci când vor fi descoperite toate aceste Taine, vom putea spune că trăim cu adevărat și în Adevăr. Atunci nu vor mai exista diferențe impuse prin false inițieri și hirotonisiri! O dată cu revelarea întregului Adevăr, va deveni reală și certă o ierarhie a valorilor. Ne aflăm încă în situația unei mase de oameni deasupra căreia strălucește o rază de Lumină, care se avântă din întuneric, căzând doar pe câțiva, din motive necunoscute nouă. Numai atunci când va răsări întreg „*Soarele*” ne vom vedea în adevărata Lumină, așa cum suntem, „*albi*” sau „*negri*” în suflete.

Până atunci însă mai este ceva vreme, iar descoperirea unora dintre Taine nu va face rău, întrucât oricum „*orbii*” nu vor putea să zărească „*Soarele*”. Eliphas Levi spunea că „*sunt Adevăruri care rămân mistere în fața celor slabi și a celor proști*”. Eu sper că și a celor răi.

Cum se poate diferenția un atac psihic de o boală, karmică, de exemplu, sau pur și simplu de un deficit energetic? Greu, deoarece un atac psihic

poate îmbrăca orice formă de boală, iar în ceea ce privește simptomele acestea se pot manifesta fie acut, fie insidios. Îmi voi explica afirmațiile.

Un atac psihic concentrat la nivelul capului poate apărea ca durere în punct (*„simt că mă înțeapă ceva ca un ac, andrea, cuțit, aici*” spune pacientul în asemenea cazuri). Acest lucru se poate întâmpla și în cazul în care cineva cu un câmp puternic se gândește intens la noi, fără a fi un atac psihic propriu-zis, adică fără intenția de a ne lovi energetic. Dar ceea ce se poate remarca după un atac psihic este spargerea câmpului. Pentru cei care au o sensibilitate tactilă crescută, afirm că vor putea simți cum li se trage mâna înăuntrul acestuia și că vor percepe chiar marginile spărturii.

Îmi amintesc că m-a sunat o prietenă, acuzând o durere puternică de cap. Avea o voce stinsă, care m-a îngrijorat. M-am dus să o văd. Am găsit-o cu un prosop înfășurat în jurul capului, în plus, se vedea clar că era în deficit energetic. Am așezat-o în dreapta mea (pentru a avea și ajutorul îngerului meu) și am început să-i spun diverse povestioare, întâmplări, istorioare... pentru a-i distrage atenția. **Prin cuvânt se produce un transfer de energie** și de acest lucru avea nevoie în primul rând. În acest timp, am avut răgazul să privesc în astral, să văd ce se întâmpla de fapt. Avea o săgeată de Lumină, ca o andrea albă, înfiptă în cap! Intra din spate și îi ieșea prin dreptul ochiului. Am întrebat-o cum o doare. Mi-a confirmat că o doare partea respectivă a capului, cu tot cu ochi. Am tăiat „*andreaua*”, închipuindu-mi o sabie de Lumină. A început să se simtă mai bine și, cum pe atunci nu aveam un acces suficient de mare la Lumină, am dus-o la un ergoterapeutic care a tratat-o energetic.

Aceeași **energie, concentrată în punct, poate produce la nivelul inimii o durere asemănătoare celei din infarct, la nivel renal poate simula o colică renală, în regiunea capului, o nevralgie de trigemen.** Ca o paralelă la ultimul dintre exemple, am cunoscut o doamnă care avea această simptomatologie, fusese consultată și tratată de mai mulți profesori de neurologie, ORL, îi fuseseră scoși toți dinții de pe acea parte, unul dintre ei îi făcuse chiar și instilații cu alcool! Ce mai, o chinuiseră ca pe hoții de cai, dar nimeni nu se gândise la magie și aceasta pentru că medicii o exclud a priori. După ora douăsprezece noaptea, pacientei respective i se modifica fizionomia și tot atunci începeau și cumplitele crize de durere de dinți. Din câte știu, a ajuns la cineva care a ajutat-o, rezolvându-i problema de magie. Pe atunci, în afara moliftelor nu știam să fac nimic altceva pentru un astfel de pacient și fiind medic, nu îndrăznisem să-i propun să i le citesc, dar am observat ce se întâmplă și i-am sugerat alte posibilități de vindecare.

Care ar fi remediul pentru o durere concentrată în punct? Depinde de intensitatea ei!

Am cunoscut un antrenor de arte marțiale, căruia îi este suficient să se gândească și străbate *„ca trenul*” prin câmpuri. Alții pot penetra câmpul asemenea unei înțepături de ac. Fiecare are un loc al lui de racordare, dat de propria sa energie sau vibrație, fiind un fel de *„amprentă”* energetică. Cel mai important lucru este promptitudinea ripostei, dacă se poate inițiată încă din primele secunde de la începutul atacului, imediat ce l-am perceput. Astfel se împiedică pătrunderea întregii energii trimise de agresor. Dacă sunt luate de la bun început, măsurile de apărare împiedică și instalarea leziunilor organice (deoarece inițial sunt sparte doar câmpurile). Energia de agresiune fiind concentrată într-un singur loc, se poate mai ușor vizualiza, dispersa și elimina.

Pentru orice om, acoperirea cu palmele a locului lovit este gestul instinctiv de apărare. Mai ales dacă persoana atacată are acces la energii, indiferent că este vorba despre preoți sau despre cei ce practică terapia cu Lumină, prin interpunerea intenționată sau involuntară a palmelor, aceasta își poate salva chiar viața! **Ca pași esențiali se pot folosi rugăciunile, simbolurile (Crucea sau cele din REIKI) și tăierea legăturilor (corzilor) agresorului la nivelul celui lovit, prin lovituri de sabie de lumină. Această „*manevră*” nu permite unei noi cantități de energie să mai lovească.** Dacă există un loc dureros, înseamnă că în câmp se află deja energie nocivă, care trebuie eliminată. De asemenea, apariția durerii este semn că energia străină a ajuns deja la nivelul creierului (s-a simțit, a fost conștientizată), de aceea, cel mai bine este să se înceapă cu apărarea minții. A deveni inconștient implică imposibilitatea de a gândi și, implicit, de a te apăra. Este importantă stăpânirea durerii, tocmai pentru că limita suportabilă variază de la un individ la altul, iar dacă victima leșină este greu să-și mai revină. Un profesor din facultate ne spunea că: „*Durerea omoară!*” **Dacă avem la îndemână, agheasmă sau mirul se pot folosi pentru ungerea locului de intrare în câmp.**

Este recomandată ieșirea în locuri publice, aglomerate, deoarece suprapunerea câmpurilor energetice cu ale celorlalți oameni diminuează intensitatea atacului. Sunt de preferat cele în care se mănâncă preparate din carne, pentru că din acea energie o parte se transferă și celor care mănâncă (mai ales dacă persoana „*lovită*” nu mănâncă). **Folosirea locurilor publice în care se servește masa se recomandă în ORICE boală. Dacă pacientul ține post și merge în asemenea spații, duhurile**

bolilor se duc pe cei care mănâncă carne, în acest fel, se poate scăpa de o gripă într-o singură seară!

Cândva m-am simțit „*chemat*” de profesorul Ionescu. Îmi termin rapid ce aveam de lucru și mă duc în cabinetul medicilor rezidenți, unde o colegă făcea anamneză unui pacient. Motivând că voiam să stau de vorbă cu ea, m-am așezat de-o parte și am rămas. Pacientul, un student în vârstă de douăzeci de ani, se plângea de dureri de cap în zona occipitală, care-l făceau să vadă lumea „*ca printr-un tunel*”. Era un atac psihic la nivel occipital, cu chi greu, având la origine supărarea unei țigănci bătrâne! Am lăsat pe colega mea să termine anamneza și am întrebat-o ce părere are. „*Este un debut de schizo!*” mi-a spus ea cu siguranță în glas. Am încercat să-i schimb părerea, dar văzând cât este de convinsă, am lăsat-o așa și m-am dus după băiatul respectiv, în rezervă. L-am sfătuit să plece repede din spital la o descântătoare, că altfel chiar orbește. Bineînțeles că m-a crezut abia în momentul în care a simțit că durerea i s-a atenuat, după ce i-am pus eu mâinile pe cap. A doua zi am aflat că au venit părinții să îl ia acasă. L-am întâlnit peste vreo lună de zile, când a venit la control la profesor. Era mai bine. Făcuse și un control oftalmologie și își pusese ochelari. Dăduse vina pe dioptrii. L-am lăsat să creadă așa. Era mai bine pentru el, din punct de vedere psihic, dar numai eu știu ce durere de cap am avut până ce m-am descărcat de ceea ce am luat de la el. Faptul că am vorbit cu acest pacient, ducându-mă la el în salon, a atras inevitabil nemulțumirea colegei mele doctorițe, care nu a mai vorbit cu mine de atunci. **Deontologia medicală ar trebui să se cedeze în fața interesului pacientului suferind.** Nu știu cum pot alții să se uite pasivi cum un om este distrus de un medic incompetent, fără să spună nimic, pentru că așa este, chipurile, deontologic. Eu nu pot. îmi trimit pacienții la cei despre care cred cu adevărat că pot să îi ajute, atunci când eu nu știu.

În ceea ce privește schizofrenia și modul cum este tratată de psihiatrie sincer, mi-ar fi jenă să predau așa ceva și am să explic de ce. Schizofrenia este o modalitate de manifestare a unei probleme interioare, este ceea ce se vede la „*exteriorul*” psihicului și nu cauza (lucru valabil pentru orice boală). Este, cumva, asemănătoare febrei, care se poate cuantifica, dar cauza ei este alta. Or, schizofrenia poate să fie cauzată de histologia psihică. Mai exact, dacă unui om i se deschide al treilea ochi și începe să vadă diferite lucruri nu înseamnă că este bolnav, ci că intră în altă etapă a vieții lui! Manifestări similare cu cele din schizofrenie pot fi semn de posesie demonică sau de atac psihic (proiecția concentrată în punct sau nu, controlată de la distanță). Ce este interesant că, ocupându-mă de cazuri de

magie, am ajuns la concluzia că metodele de terapie ale acesteia își păstrează valabilitatea și în celelalte cazuri. Tratamentele alternative au efect și în boli socotite genetice și incurabile.

În funcție de capacitatea celui care îl inițiază, un atac psihic neconcentrat asupra unei zone vine precum un val negru (așa se vizualizează la nivel astral), căruia eu îi spun „*Tsunami*". De ce așa? Pentru că, în momentul în care se „*sparge*", distruge tot în calea lui. E greu sa treci printr-o astfel de experiență, dar, după ce ai trecut, poate fi chiar amuzant!

Lucram ca paznic la o firmă particulară, ca să-mi completez sărmanul salariu de medic. Eram după program, împreună cu un prieten, la o pizzerie de lângă Unirea. Alesesem acel loc pentru că prietenului meu îi plăcea cum gătesc cei de acolo. Așteptând la masă, la o bere, eram nevoiți să-l ascultăm pe un bătrânel, îmbrăcat la patru ace, care vorbea cu voce tare la telefonul mobil. Deși se găsea în partea opusă a terasei, țipa atât de tare, încât se auzea până la noi. L-am rugat pe chelner să se ducă la el și să-l roage să vorbească mai încet. El ne-a spus că nu-și poate permite să-i atragă atenția, fiindcă până și patronul îl lasă în pace pe bătrânelul cu pricina, un evreu care are bani să-i cumpere cu tot cu local! Mi-am înghițit pizza cu noduri, după care, plin de „*draci*" la propriu, m-am apropiat tiptil pe la spatele lui, în timp ce vorbea în gura mare despre acțiuni și strategii financiare (cum o făcea de vreo patruzeci - patruzeci și cinci de minute, spre exasperarea tuturor). I-am țipat cât am putut de tare în ureche:

- „*Auzi, de ce trebuie toată lumea să te audă pe tine vorbind la telefon, dacă ești surd du-te în alta parte!*"

- „*Am optzeci de ani*", mi-a răspuns - deși era mai brunet decât mine (se vopsea omul)!

- „*Cu atât mai mult, du-te acasă, ce mai încurci lumea!?!*"

- „*Scuză-mă, te rog, scuză-mă!*"

Colegul meu mi-a reproșat comportamentul, mai ales că nu era obișnuit cu o asemenea manifestare din partea mea. În timp am observat că, paradoxal, dacă ești bun cu toată lumea, o parte dintre ei (sau chiar majoritatea) te consideră prost, te tratează ca atare sau profită de bunăvoința ta. De atunci am început să mă schimb, dând fiecăruia cam ceea ce merită.

Am uitat să precizez că în apropierea terasei se află o sinagogă. A doua zi am avut acea senzație de liniște dinaintea furtunii, dar mi-am zis că-i doar o părere! Numai că apoi l-am văzut venind: Tsunami-ul, valul negru! Și cine era pe coama lui (ca să nu zic făcând surfing pe el): Rabi de la sinagogă! Efectul a fost că, în urma impactului cu valul, atât eu cât și colegul meu ne-

am pierdut slujbele. Repet: este destul de greu de spus cu certitudine ce se întâmplă în lumea spirituală, așa că semnele ar trebui să fie destul de evidente ca să fi sigur de ceea ce afli. Deși la început ne-a fost greu amândurora, cel puțin ne-am desprins detașat de statutul de paznic, chiar dacă să fim medici este, din punct de vedere material, mai greu. Tot răul a fost spre bine. Dacă aș putea schimba trecutul, nu aș mai proceda la fel în privința bătrânelului cu pricina, dar nu pentru că „*Tsunami-ul*” mi-a afectat serviciul, familia sau relațiile de prietenie (în asemenea cazuri, dacă ai puterea, poți asista ca la un teatru interactiv la răsturnarea propriei tale vieți, ci pentru că, ținând cont de vârsta lui, bătrânelul ar fi putut chiar muri din cauza acelei sperieturi).

De fapt, cel mai mult mă enervase respectul aparent și resemnarea cu care ceilalți îl tolerau, doar pentru banii lui. **Nu ar trebui să judecăm niciodată un om după grosimea portofelului său, ci numai după ceea ce este el cu adevărat în interior. Sunt mulți care, dacă ar fi scuturați de ceea ce au în cont sau de funcții, ar rămâne fără nimic. Scările de valori sunt inversate și, probabil, va mai dura mult până când cea corectă se va impune**, în condițiile în care statul îi protejează tot pe cei cu bani, de parcă tocmai pentru aceasta a fost creat.

În ceea ce privește soluția pentru un Tsunami, ar fi cel mai bine ca, pur și simplu, să stai cuminte și să te uiți cum trece. S-ar putea ca, dacă încerci să faci ceva, să provoci mai mult rău. „*Semeni vânt, culegi furtună!*” Cam așa am făcut și eu cu bătrânelul. Cel puțin mi-a fost confirmat faptul că evreii, ca neam, nu mai au acces la Lumină, dar se folosesc foarte bine de întuneric. O altă metodă ar fi să intri rapid sub umbrela Bisericii: acatiste, molitve, masluri sau liturghii (referindu-mă doar la cea ortodoxă și la cea catolică, pe care le consider ca fiind singurele apostolice, indiferent de ceea ce fac prelații lor, care sunt și ei tot oameni, deci supuși greșelilor, mai ales în această însărcinare, care nu este deloc ușoară). Toate acestea nu vor opri valul, dar reduc efectele neplăcute la minim, transformându-le în cărămizi pentru lucruri bune din viitor.

Am analizat extremele: atacul în punct, concentrat, și cel dispersat, precum valul (Tsunami). Între acestea există o multitudine de forme, în funcție de intensitate și zona afectată.

Îmi amintesc ca odată ajunseseră în clinica profesorului Ionescu mai mulți pacienți din comuna unde se născuse, Buciumeni. Unul acuza dureri sciatice, un altul, dureri de cap care începeau o dată cu înserarea, cel de-al treilea, diagnosticat ca schizofrenic, era un vizitator frecvent al clinicii, iar

cea de-a patra era o profesoară de franceză, al cărei caz l-am prezentat deja în această carte.

Primii trei s-au externat oarecum echilibrați. La primul, se încercase obiectivarea prin radiografie a durerii de picior, fără a se confirma însă hernia de disc. Totuși prezența lor era o coincidență cam mare, astfel încât am acceptat atunci când mi s-a propus să fac o vizită la domiciliu unuia dintre ei. Eram poate curios să văd locurile unde se născuse și copilărise profesorul. Poate că și dumnealui ar fi vrut să ajung acolo, mai ales că era foarte ocupat și nu ar fi putut merge personal. Cert este că m-am dus.

În astfel de vizite poți afla mai multe despre pacienții respectivi. Priviți în contextul locului, modului și condițiilor în care trăiesc, pacienții pot fi mai bine cunoscuți, acestea furnizează informații importante cu privire la sănătatea lor mintală și, adesea, adevăratele cauze ce determină apariția bolii. Cineva crescut de lupi, care urlă și merge ca un patruped, nu înseamnă că este nebun! Așadar, eram curios să văd cine face farmece și de ce! Stând de vorbă cu oamenii din sat, am ajuns și la subiectul farmece, vrăji, ghicitoare. Soția unui pacient chiar îmi arata un bărbat care tocmai se urca la volanul unei Dacii, povestindu-mi că respectivul fusese internat și el în spital, pentru că într-o noapte îi paralizase jumătatea inferioară a corpului. La spital nu reușiseră să-l ajute cu nimic, l-au adus înapoi pe brațe acasă. Atunci apăruse în scenă ghicitoarea satului (parte nelipsită din pitorescul peisaj al satului românesc, în care parcă există câte una care să fie contrapondere preotului). Ea promise rudelor că îl face bine contra unei sume modice (!?) de numai zece milioane de lei. Așa s-a și întâmplat. L-a pus pe picioare, omul ajungând așa cum îl vedeam eu, complet refăcut. Găsisem sursa!

I-am sfătuit pe pacienții mei ce trebuie să facă pentru a se însănătoși și a nu mai avea probleme. Și, Slavă Domnului, le-a fost bine! **Cel bolnav de mai mult timp a fost la o dezlegare cu nouă preoţi în Vinerea Mare**, iar pe cel cu durerea de cap am reușit să-l dezleg eu. În seara dinaintea plecării mele, am mai fost o dată să-l văd. Îl durea din nou capul. În timpul zilei îi era foarte bine, cum se însera, începea și durerea pe care o simțea ca un cerc, strângându-i capul. Parcă îl și văd pe Pista în vârful patului, cu fularul legat în jurul capului. În mijlocul verii! Atunci am înțeles! Fusese „*legat*” să nu poată ieși seara să bea cu băieții. Nu știu a cui fusese ideea, a soției sau a soacrei. Motivul era nemulțumirea femeii care rămânea seară de seară singură și care vrusese să-și țină bărbatul acasă. Acum am înțeles că s-a rezolvat: el iese cu băieții, iar de ea „*are grijă*” un vecin!

În astfel de situații, pacientul se poate dezlega închipuind o sabie de lumină, care taie cercul din jurul frunții. Acest lucru se face când creierul intră în ritm alfa. În exemplul de mai sus, apărea, la nivel astral, un cerc întunecos care îi înconjura capul.

Sunt multe motivațiile pentru care oamenii apelează la cei care „*știu*”, fie pentru a se vindeca, fie pentru a-i determina pe alții să facă voia lor. Cineva apropiat mie avea probleme. Nu credea în farmece, magie și altele asemenea, însă cunoaște, întâmplător un bio-energo-terapeut care-i spune că are făcute farmece. A zis inițial că-i doar un nebun, dar peste un timp altcineva îi spune același lucru, „*făcându-l să se mai gândească*”. Prin urmare, se duce la un al treilea, care îi descrie și persoana care a plătit. Era cumnata lui, care considera că el își neglijează soția și decisese să-i facă un bine acesteia. Nu s-a supărat (chiar dacă avusese dureri) atunci când a aflat despre ce fusese vorba, fiind tipul de om care se mulțumește că descoperă, fie și într-un mod mai dur, adevărul. Poate ar fi o soluție chiar și pentru psihiatrii noștri, ca să simtă și să învețe pe pielea lor că există farmece, magie și descântece! Poate așa, atunci când ar auzi un bolnav spunând că are farmece, l-ar trimite la cineva care știe să dezlege, în loc să-l bage la izolator!

Am fost recomandat unui domn în vârstă de treizeci de ai care avusese multiple internări în ultimii opt ani. Stătuse în izolator (pentru cei care nu știu, acesta seamănă cu o închisoare unde frecvent sunt nevoiți să doarmă câte doi în pat, fără să poată fi descrisă în cuvinte atmosfera și tipologia umană adunată în acest loc) împreună cu drogați, alcoolici, fusese bătut pentru că divulgase persoanele care mai aduceau alcool în secție. Iar toată această suferință pentru că fie nimeni nu îl ascultase, fie, mai probabil, nu înțeleseseră, dincolo de cuvinte, ce i se întâmplase. El povestea cum s-a despărțit de Paști de prietena lui, cum s-au certat în Vinerea Mare, ea plecând cu un altul la mare, el rămânând și luând-o razna. Cine ar putea să-i redea anii pe care i-a petrecut în ospiciu, chiar dacă s-ar vindeca? **L-am trimis pentru dezlegări la mănăstire**; acum îmi pare rău că nu am încercat să mă ocup în continuare eu de el.

Când am ales secția psihiatrie ca stagiar, mă dusesem plin de entuziasm, hotărât să ajut oamenii, inclusiv cu ceea ce învățasem de-a lungul unor ani buni de căutări prin mănăstiri și nu numai. În prima lună am vorbit doar cu medicii rezidenți, în fiecare dimineață, fără să fi intrat în saloane. Apoi, am început să cunosc pacienții. Timp de o lună încercasem să stabilesc o punte de legătură între mine și medici, între cunoașterea lor și a mea. Nu reușisem. Poate pentru că pe atunci nu aveam destule dovezi

care să-mi confirme spusele, poate că ei nu erau pregătiți să înțeleagă, nu știu. Cert este că, atunci când am încercat să le vorbesc despre experiențele mele mistice, au reacționat foarte violent. Reacția a avut apoi un maxim, care s-a transformat într-un adevărat scandal, în urma căruia am decis să închid capitolul psihiatrie clasică din viața mea. În plus, mă îndoisem suficient timp de o lună de zile de propria-mi sănătate mintală. Ceea ce învățasem de la preoți, din experiență în mănăstiri, nu avea nici o legătură cu utopiile scrise (în tomuri întregi de cărți de psihiatrie) de către niște indivizi care, probabil, erau mai bolnavi decât bolnavii și mai orbi decât orbii. Reușiseră atât de bine să mutileze adevărul, încât nu mai era nimic de recunoscut din el. Încercasem să fac o analogie între cunoașterea mea și „*știința*” acumulată de ei, dar nu se potriveau deloc. Până când am mai întâlnit o doctoriță la fel de nemulțumită ca și mine, cu care m-am înțeles, începusem aproape să mă îndoiesc de tot ceea ce știam.

Că tot vorbeam de ea. Avea un tată care suferea de coxartroză și care aproape că nu mai putea să se miște de durere. Pentru cine nu știe, tratamentul medical recomandat de medicina clasică este înlocuirea articulației șoldului cu una din plastic, ceramică sau metal! Sincer l-aș pune pe cel care a inventato să-și pună lui una, să vadă cât de traumatizantă este. Am sfătuit-o pe colega mea să meargă la un chinez, care avea un cabinet de acupunctura. După doar zece ședințe, tatăl ei zburda prin București! Mă hotărâsem să-i spun profesorului Ionescu că plec de pe secție, că îmi pare rău că am fost pe acolo și că am pierdut timpul degeaba. Inițial nici nu mai doream să mă mai trezesc la timp dimineața. Apoi mi-am zis că este ultima zi, că merg pentru ultima oară. Nu putusem niciodată să-i vorbesc profesorului, care dispărea pur și simplu, făcându-se nevăzut.

În acea *„ultimă zi”* mi-am luat halatul, decis să plec. Imediat însă suntem anunțați că profesorul face vizita. De când eram acolo, nu venise niciodată la vizita de dimineață, în acea secție! Coincidență, deși nu mai cred în coincidențe. Eram patru medici la vizită, eu fiind cel mai mic în ierarhia medicală. A văzut toți pacienții, spunând fiecăruia în parte câte un cuvânt și dacă se poate externa sau nu.

„Tu pleci, tu nu încă, tu nu ești gata, tu poți să faci ce vrei (lui Beniamin, pacientul pe care îl folosea în vindecări)!”

Deciziile și aprecierile lui se potriveau perfect cu opiniile mele, cu ceea ce credeam și eu despre pacienții respectivi! Apoi ne-a povestit despre un student mahomedan, despre Coran și cum fusese acesta inspirat de Arhanghelul Gabriel. Am fost surprins să descopăr că era interesat și de aceste aspecte. Cel puțin părea că nu le respinge, fără a încerca să lase și

pe alții să înțeleagă această preocupare a lui. Și apoi, sincer, mi-a intrat în suflet. Toată frustrarea mea provenită din contactul cu medicii s-a spulberat și am rămas la secție. Nu înseamnă că am și uitat modul în care am fost privit și tratat de colegi. A fost și una dintre cauzele pentru care, mai târziu, când au început să apară rezultatele, nu am stat de vorbă cu pacienții în prezența lor. Au văzut efectul, dar niciodată calea care duce la el.

Primul meu caz, o femeie în vârstă de patruzeci de ani, cunoscută pentru desele ei internări, povestea cum într-o noapte, pe la ora unu, a simțit o durere ca o înțepătură în spate și că de atunci este bolnavă. Ea descria foarte clar și frumos **principiul magiei cu păpuși și ace. Păpușa este îmbrăcată cu lucruri ale viitoarei victime, păr, haine, fotografie în locul feței și este înțepată în locurile respective. Concentrarea se face, de fapt asupra câmpului astral (energetic), energia fiind transmisă telepatic prin ac.** Același lucru s-ar putea face și fără păpușă, dar este mai simplu cu păpușă. Aceasta ar fi tot!

În funcție de capacitatea (caracteristică persoanei care practică acest gen de magie) de a înmagazina energie și de a o transmite, lovitura poate fi recepționată (putând fi chiar și mortală!) sau nu. În momentul în care victima simte durerea, acea energie a intrat deja în câmp și trebuie cât mai rapid îndepărtată, altfel afectează fie organul cel mai apropiat, fie mentalul. Pacienta mea era de optsprezece ani prin spitale! Am preluat toată acea energie. Mi-au trebuit mai puțin de patruzeci și cinci de minute, iar ea a plecat bine acasă. Peste doar câteva zile, simt o dorință foarte puternică de a mă duce la spital și după-amiază. Era deja ora șase când am ajuns în secție și l-am întâlnit pe domnul profesor. Mi-a spus „*bună seara!*”. Nu era tocmai mirat să mă întâlnească. Am intrat în cabinet, curios să văd de ce mă „*chemase*”, când o văd pe cea pe care tocmai o ajutasem și care se întorsese. Intră și ea în cabinet, încearcă să-mi spună ceva, dar nu reușește. Deschidea gura, fără sa poată articula un sunet. A luat apoi o foaie de hârtie, pe care a scris cine este, ce face și de ce se găsea acolo, și că nu poate să vorbească. Am liniștit-o puțin și am plecat acasă. M-am așezat în întuneric și am încercat să o „*văd*”. Semăna cu o broască cu gura cusută. **Mă găseam în acea zonă a mentalului unde ceea ce-ți imaginezi prinde viață în lumea reală. Este zona unde se fac vindecările miraculoase, unde viața creează în lumea reală. Prin intermediul unei broaște, ea fusese „*legată*” la acest nivel. Sunt animale care pot prelua câmpul omului. Se folosește un asemenea animal, se pune într-un borcan cu obiectele omului respectiv și se numește cu numele lui. După câteva zile, câmpul respectivului animal va prelua caracteristicile câmpului**

omului vizat, iar restul depinde doar de puterea de sugestie telepatică a vrăjitorului. Nu am descris aici întregul procedeu, pentru a nu tenta pe cineva să încerce. În ceea ce o privește pe pacienta mea, mi-am închipuit în zona alfa (cum o numea **Dan Seracu)** un cuțit care taie cusăturile de pe buzele broaștei. A doua zi femeia putea să vorbească din nou. Așa am înțeles că este spre binele pacienților, nu atât să-i vindec eu (nu aș fi avut nevoie de mai mult de trei zile pentru fiecare), ci să-i învăț să se protejeze singuri. Broaștele se mai folosesc în vrăjitoria „*de la țară*", dar nici un mag veritabil nu se ocupă cu așa ceva.

De exemplu, ca ritual de unire a două persoane fără voia lor, este punerea împreună într-un recipient a două broaște, după impregnarea lor cu energiile celor doi. Lăsate în acel borcan indiferent că se ceartă, se bat, cele două persoane rămân împreună până sunt dezlegate. **Cele mai bune sunt dezlegările făcute de preoți, moliftele (care pot fi făcute nu doar de preoți), iar pentru omul simplu, rugăciunea Sf. Ciprian**. Vă închipuiți impresia pe care și-au format-o despre mine, când am început să împart cărticele de rugăciuni la bolnavii care aveau farmece! Cu toate că erau rugăciuni editate cu binecuvântarea prelaților Bisericii, care nu contravin credinței acestui neam.

Pacienții au început să mă caute îndeosebi după ce am soluționat un caz. Poate frustrat că nu fusesem luat în seamă de colegi (și mai mult de atât), mi-am propus să le fac o demonstrație, într-o sâmbătă, m-am dus la spital și am discutat cu pacientul, care era student. L-am întrebat dacă vrea să se facă bine și, fiindcă a spus da, l-am pus să-mi răspundă la întrebări. L-am spovedit după îndreptarul de spovedanie ortodox. Am stat cu el trei ore, timp în care am fumat un pachet de țigări. Așa am aflat că se prostituase, pentru câteva sute de mii fusese la patronul unei firme de protecție și pază, despre care scrisese și în presă, dar problema lui era mai veche. Prinsese în casă fata unei vecine și încercase să o violeze. Ea venise, chemată de el sub nu știu ce pretext. Fata scăpase, dar mama ei jurase să se răzbune. L-am întrebat dacă i-a oferit sau a primit ceva de la ele, dar mi-a răspuns că nu. Însă mama lui primise un ghiveci de flori. După ce am terminat, l-am trimis să se culce. Luni nu mai „*călca apa*" (este o mișcare specifică bolnavilor psihici). Am chemat-o pe mama lui și i-am spus ce trebuie să facă pentru a-l ajuta: **să dea Liturghii de iertare, să stropească cu urină acea floare (obiectul primit), să citească rugăciunea Sfântului Ciprian pentru el și să se ducă cu hainele lui la dezlegări.** A făcut tot ce i-am spus, iar vineri băiatul s-a externat. Aceasta ar fi cea mai bună și completă schemă de tratament al unui bolnav psihic:

1) medicația suportivă - până pacientul este echilibrat și devine conștient;

2) spovedania - taie legătura cu răul care nu mai are nici un drept să stea în omul respectiv, este obligat să plece

3) dezlegările - silesc răul să plece din om;

4) Reiki-ul - Lumina gonește întunericul din om.

Evident, ceilalți pacienți au observat schimbarea și au început să mă caute. Am încercat să le spun că nu făcusem nici o minune, dar unul dintre ei mi-a răspuns: *„Lăsați, domnule doctor, că l-am văzut cum era de două săptămâni și cum a ieșit după ce a vorbit cu dumneavoastră!*"

Între anumite limite este bună încrederea pacientului în medic, fiind unul din atuurile care favorizează vindecarea bolnavului psihic. Și nu mă refer la ameliorare! A fost ceva extraordinar pentru mine și, chiar dacă medicii nu m-au acceptat, măcar ei, pacienții, mă respectau, ceea ce m-a făcut să merg mai departe. Nici această carte nu o scriu pentru medici, sunt prea ancorați în niște idei de care peste zece ani se va râde (în alte părți ale lumii se râde deja), ci pentru cei de după gratii, cei cărora ei, în ignoranța lor, nu le dau nici o șansă. Mai sunt chiar și șefi de secție care nu dau voie preoților să stea de vorbă cu bolnavii. Unii nu mi-au mai permis nici mie, medic fiind, să stau de vorbă sau să vizitez anumiți pacienți, deși fusesem chemat chiar de aceștia

Dacă sunt împiedicat să iau legătura cu un pacient de la care am acordul, fie al lui, fie al rudelor, acel medic va prelua, el și familia lui, problemele psihice ale respectivului. Ceea ce mi se pare corect. Pot face tratamente și de la distanță și, fiindcă am procedat astfel, s-a crezut că medicația administrată pacientului respectiv fusese eficientă și au început să o recomande tuturor, astfel încât, dintr-o dată, toți pacienții au început să fie tratați cu olanzapină. De aceea, nu mai tratez decât pacienții pe care îi văd, ca să se știe cum, cine și de ce. Motivul pentru care un pacient cronic se vindecă mai greu este faptul că mentalul are o inerție! O dată perturbat, își recreează echilibrul cu greu. Uneori boala însăși este un fals echilibru și, pentru a-l aduce unde trebuia să fie, trebuie să produci un nou dezechilibru. Numai că optsprezece ani de *„plimbat*" prin spitale nu pot rămâne fără urmări pentru nimeni, chiar dacă trece pe acolo întâmplător!

Mulți nu știu sau uită că limitele normale ale psihicului uman nu le afli din cărți, ci din viață. TE TÂMPEȘTE ÎNVĂȚATUL MECANIC ȘI LIPSA PRACTICII (idee adăugată de prietena mea care este tot medic)!

16. CERCUL MAGIC

Este una dintre cele mai nenorocite proceduri care se practică la ora actuală în magie. Constă în unirea câmpurilor mai multor persoane pentru un același scop, din nefericire nu pozitiv. De obicei, cel mai mic cerc este format din cinci persoane, așezate în așa fel încât să alcătuiască o stea cu cinci colțuri. Această pentagramă este pozitivă (cu un vârf în sus), dar, în funcție de cum este privită, reprezintă și simbolul demonului (cu vârful în jos). De fapt, are loc unirea câmpurilor lor energetice, rezultând unul cu puterea sumei celor cinci. Adică se obține mai multă putere în Lumină (se știe că o rugăciune făcută de mai mulți preoți este mai puternică decât a unuia singur, este și unul din motivele pentru care harul unei mănăstiri este și el mai mare decât cel al unei biserici de mir). În realizarea cercului magic se strâng mai mulți indivizi într-o cameră, de obicei întunecoasă, intră în ritm alfa, iar liderul grupului (cel cu conștiința de sine cea mai dezvoltată) atacă folosind această forță reunită. Atacul poate fi concentrat în punct (în cap poate produce paralizie, în inimă infarctul de miocard, de obicei non Q, sau poate să lege persoana cu un cerc în jurul capului) sau difuz, pentru a transforma orice privește persoana respectivă în ceva negativ, dând naștere vestitului Tsunami, de care am vorbit.

În moartea de cauză magică nu apar semne organice de infarct sau hemoragie cerebrală, este acea *„Moarte albă*” studiată de profesorul Mina Minovici. Cercul trimis în jurul capului are, de obicei, drept scop înfrângerea voinței victimei și nu moartea, în scopul unei supuneri necondiționate.

Pentru toate, singura și cea mai bună soluție este folosirea sabiei de Lumină pentru tăierea legăturii (corzii) și, dacă apoi ripostezi, chiar folosindu-te de bilele de Lumină, cei care se ocupă de astfel de prostii nici nu știu ce i-a lovit. Lumina lovește răul din om. Dacă este destul de puternică, există șansa ca, o dată cu el, să ia și Șinele omului respectiv, șarpele lui Kundalini, și astfel acela să moară. Conștient de limita aceasta, nu am trecut-o.

Oricum, pe indivizii care lovesc așa, eu îi numesc limbrici. Sunt genul care nu ar putea face față niciodată unei lupte pe față lovind doar când adversarul este căzut la pământ. Ai răcit, ai greșit față de univers cu ceva și nu ai putere, prin alții ca ei află când îți este rău, iar atunci lovesc. Singuri nu ar însemna nimic, iar spiritual sunt puțin mai mult decât gunoaie descompuse. Oricum, finalul lor este tot un fel de groapă de la Glina !

17. DEMONOLOGIE

„Acum știu. Știu că orice ură, orice aversiune, orice ținere minte a răului, orice lipsă de milă, orice lipsă de înțelegere, bunăvoință, simpatie, orice purtare cu oamenii care nu e la nivelul grației și gingășiei unui menuet de Mozart... este un păcat și o spurcăciune. Nu numai omorul, rănirea, lovirea, jefuirea, înjurarea, alungarea, dar și orice vulgaritate, desconsiderare, orice căutătură rea, orice dispreț, orice rea dispoziție este de la diavol și strică totul. Acum știu, am aflat și eu...”

Nicolae Steinhardt

Am copiat acest citat dintr-o secție de psihiatrie. Era ca o lozincă, expusă într-un loc foarte vizibil, accesibil tuturor. Sincer, când am descoperit-o, m-a uimit. Am rămas uitându-mă la ea și nu-mi venea să cred. Apoi am văzut icoanele și mi-am adus aminte de profesorul Ionescu. În fiecare an, de Sfântul Gheorghe, cu toții sărbătoreau ziua sa la Clinic I. M-a chemat și pe mine, dar după întâlnirea cu rezidenții de la psihiatrie, nu mai simțeam nevoia să stau cu ei, cu atât mai puțin să mănânc cu ei la masă.

L-am condamnat cândva pe profesor, că nu spusese mai mult despre lumea spirituală de existența căreia știa, apoi am înțeles cât de greu era de schimbat un sistem care era prost din start. În acea zi, văzându-l așezat la masă cu doctorii, sub icoană, am realizat fără să vreau că imaginile erau, într-o oarecare măsură, asemănătoare. În centru era el, profesorul, lângă el, urmau în ordine doctoranzi, specialiști, rezidenți, asistente, infirmiere și bucătărese. Eu am rămas la intrare, deși, pe de-o parte, mi-aș fi dorit să stau lângă el. Consideram că aș fi meritat acest lucru, pentru tot ce învățasem despre spiritul uman și pentru tot chinul și suferința prin care am trecut pentru ca să îl înțeleg. Din alt punct de vedere, nu doream, pentru că nu mă vedeam alături de ceilalți, care respinseseră tot ceea ce vrusesem să le ofer, scutindu-i de duritatea învățării prin experiență. Doream doar să readuc componenta de spiritualitate în medicină.

Singurul căruia nu i se păruse o nebunie periplul meu prin mănăstiri fusese președintele unei cunoscute clinici particulare din București, care, ca fost director al unui spital de psihiatrie din SUA, mă întrebase doar dacă am publicat vreodată ceea ce studiasem. Nu, nu publicasem nimic științific, ci doar un roman care cuprindea și elemente esoterice. I-am explicat că mă dusesem în mănăstiri să învăț despre sufletul omenesc, îndeosebi al poporului român, și, atunci când am putut și am vrut să ajut oamenii, m-am lovit numai de ziduri. Era și motivul pentru care voiam să plec din țară. Îmi

propusese să-i trimit un Curriculum Vitae, și, pentru prima dată, mi-a fost rușine de notele mele și am simțit nevoia să justific motivul pentru care nu am avut niciodată note mari. Pe atunci umblam prin țară, pe la diverși duhovnici, înainte de examene făceam exorcizări și vomam argint viu preluat de la oameni bolnavi. Da, am învățat magia pe pielea mea și pe a alor mei. Nu am fost lăsat să practic ceea ce știam, așa ca voiam să plec, să învăț afară, să fac cercetare, pentru că aici mă simțeam ca un cal de curse pus la căruță.

Aceasta până am avut pacienți diagnosticați și tratați afară, care erau la fel de amărâți ca și cei de aici. Mi-am dat atunci seama că nici acolo nu se știe mai mult decât aici, că și ei se află la începutul studiului privind Lumina, chi-ul și aplicațiile lui în terapie. Am aflat cu acea ocazie că psihologii americani se duc să studieze obiceiurile triburilor și magia vracilor! Mi-a trecut dorința de plecare.

Era, oare, o coincidență acea aranjare în spațiu a medicilor, pe care am regăsit-o și cu ocazia altor întâlniri ale psihiatrilor? Era întâmplătoare prezența acelui citat atât de clar și de adevărat? Oare ei știu despre existența demonilor? Și dacă da, de ce nu acceptă ajutorul preoților, de ce nu se folosesc de credință (cel puțin pentru cei care sunt credincioși)? Sunt, oare, pur și simplu, împărțiți în două grupuri: cei care cunosc cauza bolii psihice și cei bine ancorați în psihiatria clasică?

Sunt foarte închiși în „*tainele*” lor și nu am acces la a ști cum stau exact lucrurile, tocmai pentru că nu m-am integrat în sistem. Îmi cunosc însă momentele de îndoială și „*transferul negativ*” care s-a produs citindu-le cărțile. Nu cred că un om poate învăța utopiile din cărțile de psihiatrie și, în paralel, să cunoască și Adevărul. Tot ceea ce este scris în medicina clasică este o denaturare îngrozitoare a realității spirituale (de care însă unii profesori și doctori sunt conștienți), care nu face decât să confirme celebra zicală: „*Cea mai mare izbândă a demonului împotriva Binelui a fost când a convins omul că Răul nu există!*”

Nu-i de mirare că rezultatele psihiatriei sunt, în general, atât de proaste! Din momentul în care scoți din calcul demonul, ca ființă spirituală de la care și prin care vin bolile psihice (și nu numai), ce șanse sunt să vindeci cu adevărat un om? Motivul pentru care se mai vindecă câte un pacient nu sunt medicamentele, care de altfel doar taie legătura dintre creier (ca o interfață a Sinelui cu lumea materială) și Sine. Adevăratul motiv pentru care se vindecă un om în psihiatria clasică este că demonul se satură (până și el!) să fie înțepat în fund, chinuit, într-o cameră în care bate sau este bătut de alții, mâncând o mâncare nu foarte gustoasă. Puneți-vă în locul lui, al

demonului care „*funcționează*” pe principiul lui Ivan Turbincă (acela care a refuzat raiul pentru că nu se găseau acolo distracții). Demonului îi plac sexul, mâncarea, băutura, chefurile, bătaia, cearta, poate manelele (!), să vorbească urât și să rănească pe cei din jur și deodată se trezește într-un azil. În plus, primește injecții, nu poate face nimic interesant în ciuda faptului că are acces la trupul pe care tocmai îl posedă, este închis și nu poate nici măcar fuma o țigară! Aceasta-i viață? Nu mai bine pleci?

Unui demon nu îi place să stea mult într-un loc, migrează de la un om la altul, tocmai pentru că se plictisește repede. Cei care nu pleacă înseamnă că au un motiv întemeiat să rămână. Fie este trimis de cineva, fie vine de undeva din neam, fie este acceptat de bunăvoie, de exemplu acceptarea relației cu o persoană căsătorită implică acceptarea unui demon, cel numit în creștinism al preacurviei. Nu-l poți îndepărta decât prin spovedanie, sau plătind prețul pentru păcatul făcut (boală, post, rugăciune, milostenie, mătănii). Este sigur că toți oamenii suntem, într-un fel sau altul, într-o măsură mai mare sau mai mică, niște posedați. Fiecare avem un ceva, nu tocmai frumos, în noi. Fumăm, luăm un demon, bem alcool îl adăugăm și pe-al doilea, dacă mai și furi ceva, iată un al treilea, mai „*călcăm pe lângă potecă*”, vine unul în plus... și tot așa se face o ceată întreagă! Nebunia poate apărea și atunci când persoana respectivă nu mai poate stăpâni răul din ea. Mai există acele cazuri care plătesc pentru neamul lor, pentru părinți sau, pur și simplu, au de învățat din această experiență (ca medici sau chiar ca pacienți).

Ce comică apare medicina când știi adevărul. Pretențiile ei că ar vindeca prin medicamente, când ele doar umplu cu bani buzunarele producătorilor și ce patetici suntem noi, medicii, învățând „*ad literam*”, crezând și încercând să aplicăm ceea ce vreun ilustru necunoscut a scris într-o carte, fără măcar să verificăm. Am trecut prin ambele tabere, cea a neștiutorilor și cea a cunoscătorilor, așa că știu cum este.

„Dacă nu-i gândesc diavolii, spiritele, entitățile de temut se dematerializează, sunt sortite nonexistenței! Toți sunt dezbrăcați de forma lor, nu există!” spune **Dr. Janine Fontaine** în **Cele trei corpuri, cele trei lumi**. Îmi vine să râd! Cea care susține această afirmație ar merita să primească un demon, care să o ia puțin pe sus! Citatul ilustrează principiul struțului, menit să mulțumească prin comoditatea lui pe mulți. Să spună același lucru și pacienților de la izolator, familiilor acestora și, de ce nu, lui Iisus Hristos. El, care a făcut exorcizări, te pomenești că o fi jucat puțin teatru... ca să se mai distreze, așa, de plictiseală.

Aș fi curios cum și câți pacienți psihiatrici a tratat autoarea și dacă nu cumva scuza pentru boala celor cărora nu le-a putut face nimic era tot biata genă. Acum să lăsăm deoparte poveștile și pe cele din ortodoxie, și pe cele de pe pereții bisericilor.

Demonul nu arată deloc așa. De când îi studiez și mă folosesc de ei, nu am întâlnit nici unul cu coarne sau cu coadă. Stupefacție, să te folosești de demon! Ce oroare!, ar spune un cuvios creștin. Și, totuși, nu este un păcat. Poți folosi demonii la construirea bisericilor sau să ucizi oameni. În care din cazuri este păcatul? Și Solomon a construit templul din Ierusalim folosind duhurile, doar nu vă imaginați că munceau îngerii cei buni!

Sunt ca niște unelte, pe care însă trebuie săști întâi să le domini și apoi să le folosești. Se plictisesc și au nevoie de mișcare. Totul este să le-o oferi. Folosirea demonilor se bazează pe un lucru simplu, dominarea plăcerilor.

Folosirea demonilor

„Răul nu are putere asupra noastră doar prin viciile noastre și prin frica pe care ne-o inspiră. Diavolul îi urmărește pe cei cărora le e frică de el și fuge din fața celor care îl disprețuiesc. Să faci bine și să nu-ți fie frică de nimic, aceasta este arta de a-l înlănțui pe diavol!”

Eliphas Levi

A-l înlănțui și a-l folosi. Există mai multe metode: cea creștină prin psalmi și molitve, cea a vrăjitoarelor prin descântece și magie și cea japoneză prin Reiki (lumină). Evident că mai sunt poate și altele, dar principiile sunt identice.

Psalmii lui David sunt aceia prin care erau temperate episoadele psihotice (nebunia lui Saul). Este curios că medicii, la 2000 de ani după Hristos, încă nu știu să-i folosească. **Evreii însă folosesc puterea psalmilor insuflați de Duhul Sfânt în orice, dar mai ales în afaceri. Psalmii se adresează în mod special umbrei lui Dumnezeu, îmblânzind mânia demonilor, fiind o bună protecție împotriva răului (de aceea mai sunt numiți sabia călugărului). Adică, prin rostirea lor dau săbiei Lumina necesară luptei cu ființele întunericului.**

Moliftele realizează blestemarea demonului, fiind rugăciuni periculoase pentru cel care le citește, dar nu numai. Deoarece este o soluție drastică, cu efect radical, exorcizarea unui demon mare poate duce la moartea bolnavului, pentru că el nu va pleca niciodată fără să ia un suflet, fără să moară cineva, de obicei cineva apropiat familiei

bolnavului sau al celui care face exorcizarea, om sau animal, în același timp, este traumatică pentru demon și pentru pacient. Mă declar de acord cu ceea ce părintele Galeriu numea „*mila față de dușmanul lui Dumnezeu*”. Exorcizarea nu este altceva decât o eliberare bruscă a subconștientului, ce are loc către lumea spirituală. „*Dezlegările*” prin descântece nu sunt la fel de traumatice, nici pentru demon, nici pentru bolnav, decât în măsura în care cel care descântă ține sau nu demonul legat. Eu prefer să-l dezleg de oriunde se afla, pentru că nu-mi place să îl văd legat. Nici mie nu mi-ar plăcea să mi se treacă peste voință și, slavă Domnului, am trecut și prin asta!

A treia modalitate ar fi Lumina. Mă refer la cea atribuită sfinților, Chi-ul ușor. Se găsește pretutindeni și diferențiază cerurile, fiecare având o altă luminozitate. Această Lumină are ca sursă Duhul Sfânt, despre care am amintit și în prima mea carte. Reiki-ul pare a avea și el o legătură cu această sursă, deși nu se știe în ce măsură este adevărat. Am încercat să aflu mai multe din și despre acest sistem, dar există o limită în cunoașterea Adevărului prezentă la maeștrii Reiki. Mituri există, dar nedemonstrabile. Pentru cercetare ar trebui să se meargă pe urmele lui Solomon, Moise, Ilie, Iisus, apoi Mikao Usui, pentru a vedea ce se întâmplă la limita celor patruzeci de zile de post, ce se întâmplă cu conștiința, cu gândirea, unde ajungi și ce vezi acolo. Am propus acest lucru sub forma unui experiment științific (pe care voiam chiar să mi-l asum), dar mi s-a răspuns că e o nebunie. Atunci s-ar lămuri poate „*misterele*” legate de Iisus, Reiki și multe alte întrebări ale lumii. Reiki-ul este o mare dilemă pentru creștinism, pentru Biserica Ortodoxă Română, o problemă care trebuie luată în considerare de autoritățile bisericești.

Vindecarea prin Lumină era un atribut al apostolilor și preoților creștini din primele veacuri. Faptul că mulți dintre slujitorii și prelații contemporani nu o mai pot face îi împinge să își ascundă neputința spirituală în spatele tainei, a scuzei că nu trebuie să știe nimeni cum și ce fac, ceea ce ar trebui să fie un avertisment pentru conducătorii bisericii.

Cineva, medic sau nu, poate vedea cauza bolii unui pacient, dar nu prea are unde să-l trimită să se vindece, în special dacă problema survine după o anumită oră, când toate bisericile sunt închise, ca alimentarele de stat. Dacă s-au inventat magazine cu program permanent pentru diverse necesități umane, ar fi utilă ici-colo și câte o *„la bisericuța non-stop”!* Omul are cu adevărat nevoie de asistență spirituală, la orice oră din zi și din noapte, și atunci când preoții ortodocși sunt de negăsit.

Una dintre problemele legate de Biserică este că a preluat ce este mai prost de la catolicism și, în loc să se ocupe de datul ei - salvarea sufletelor și ajutorarea oamenilor - s-a apucat de politică. Ultima inițiativă viza chiar implicarea ei și în bursă! Ar fi amuzant să transforme Biserica Ortodoxă Română în BOR SA!

Majoritatea atacurilor psihice și a problemelor legate de demoni are loc noaptea, după ora douăsprezece. Ca medic, unde găsesc un preot care să mă ajute sau să ajute un pacient? Eu am avut șansa părintelui Argatu, dar el nu mai este și în locul lui nu mai știu pe nimeni care să fie oricând disponibil pentru oameni.

În concluzie, dacă Reiki-ul este într-adevăr direct de la Duhul Sfânt, atunci Biserica a pierdut legătura cu divinitatea, ceea ce este extrem de grav. Dar, în același timp, poate fi și drept, ca răsplată pentru modul cum se comportă ca instituție, pentru șpăgile care unii preoți le iau pentru orice serviciu religios.

Dacă nu, iar este grav, pentru că tot mai mulți oameni chinuiți de boală și neputință apelează la această terapie care le alină durerile, poate drept cel mai frumos dar pe care Dumnezeu l-a dat oamenilor de la Iisus încoace! Deși există tot mai multe mărturii în sprijinul acestei variante, sper, pentru binele tuturor, sa nu fie vorba de o lumină reflectată - ar fi cea mai mare iluzie creată de demon, consfințită de știință și aplicabilă ca panaceu universal, pe și de oameni.

În ceea ce privește dimensiunea demonilor, ea variază în funcție de numărul lor. Paradoxal, dar așa este. Un demon mare este constituit din sute, mii, zeci de mii de demoni mai mici! Medicii care au citit **cartea doamnei doctor Podea**, cu privire la agorafobie, au putut observa pe copertă imaginea „*Capul Meduzei*”. Eu am văzut originalul la muzeul din Viena, pe când aveam opt ani. Recunosc, m-a impresionat, nu pentru că era urât, ci pentru că undeva, în sufletul meu, îmi părea cunoscut. Sigur, cineva ar putea spune că respectivul episod din copilărie m-a marcat profund și că ar putea sta la baza clasificării pe care o voi expune. Chiar dacă presupunerea ar fi adevărată, nu sunt singurul care am văzut demonul sub aceste înfățișări, iar dintre ceilalți (fără a avea pretenția de a mă număra printre ei), mulți sunt considerați sfinți ai poporului român!

Cel mai mic în ierarhia demonilor este șarpele care, la nivel spiritual, are forma acestui animal, cu doi ochi, limbă, exact la fel. Are o cunoaștere limitată, poate reține lucruri simple și este total subordonat centrului, demonului cel mai mare.

Următorul în grad este scorpia formată din mai multe mii de șerpi. Cam atât avea și posedatul din cimitir, despre care în Evanghelii se spunea că îl cheamă Legiune. Demonii din el au intrat în trei mii de porci pe care i-au omorât aruncându-se în mare!

Urmează căpeteniile și, cei mai mari, balaurii. O ierarhizare am găsit și la părintele Argatu, într-un interviu care a rămas înregistrat pe casetă video. Părintele împărțea demonii în funcție de zilele de post negru pe care trebuia să le ții pentru a-i învinge. Una pentru un șarpe, șaisprezece pentru scorpii, douăzeci pentru căpetenii, treizeci pentru alții mai mari și patruzeci pentru balaur. După mai toate legendele Reiki-ului, Mikao Usui a ținut postul de douăzeci și unu de zile pe muntele Kurama, după care asupra lui a coborât o lumină care l-a lovit în frunte. A căpătat astfel putere peste un mare demon. Căpetenii sunt cei care provoacă uraganele; pentru a-i birui pe aceștia, cei de la ambasada americană l-au plimbat pe părintele Argatu pentru a citi moliftele de-a lungul Coastei de Est a Statelor Unite!

Balaurul, ca entitate spirituală, este cel care determină cutremurele și cataclismele majore. Interesant, basmele românești păstrează în ele o mulțime de informații spirituale, în parte relatate de **Vasile Lovinescu** în **Interpretarea esoterică a unor basme și balade populare românești**. Când citeam Povești Nemuritoare îmi tot venea în minte întrebarea: „*Cum o fi să călătorești ca vântul sau ca gândul?!*" Când am descoperit că telepatia este o certitudine, am reluat lecturile basmelor, privindu-le din punct de vedere esoteric, constatând, încă o dată, că sunt superbe! Fiecare copil s-a visat un fel de Prâslea, luptând cu balaurul, ori înfruntând vrăjitoarea. Și, dacă în copilărie le credeam doar basme, mai târziu, când am descoperit întâmplător că vrăjitoria se practica și în satul în care îmi petreceam toate vacanțele, am constatat ca multe aveau cel puțin un dram de adevăr.

Cred că este mai puțin important de știut numărul demonilor, la prima cădere erau miliarde de miliarde. Îndatoririle avute înaintea căderii le-au determinat întrucâtva specializarea. Sunt prezenți în toate domeniile de activitate, fiecare având nume și atribute proprii, prin care se diferențiază de ceilalți. Ca medic, m-au interesat „*specializările*" în funcție de ispitele prin care ne împing pe noi oamenii să greșim și bolile pe care le produc. Terapia este mult mai ușoară atunci când îl recunoști și îl faci să știe acest lucru; atunci va pleca pentru că nu-i place să fie descoperit sau arătat în lumină. În îndreptarul de spovedanie ortodox apare majoritatea categoriilor de păcate, deși poate că între timp s-au mai modernizat și ei. Sigur, nu toate cele scrise sunt chiar așa (pot să vizitez orice catedrală sau moschee fără să fac vreun păcat), după cum nu toate care sunt păcate se regăsesc în el

(consumul drogurilor nu apare în acel îndreptar și nici păcatul de a folosi lumina în a lovi pe alții, deși ele trebuie ispășite). Doar o spovedanie „*la sânge*”, care răscolește cele mai adânci unghere ale subconștientului, duce la o vindecare psihică completă.

18. FORMELE GÂNDITE

Cred ca merită menționată și clasificarea din cartea **Pendulul Magic** a lui **Dan Seracu,** preluată la rândul ei din școala germană. Ea poate fi întâlnită și în cărți cu aplicabilitate practică. Nu sunt un inovator, demonologia este o știință, chiar dacă nu foarte popularizată, însă cum ar fi să fii conștient că nu poți avea erecție fără ajutorul demonilor, sau că foamea și setea tot de la ei sunt? Sigur, se poate spune că există doar principii și legi științifice, dar acestea sunt valabile până la intervenția spiritului, care le poate subordona atunci când e treaz.

Cele mai simple forme spirituale negative sunt ELEMENTALII, care au doar energia pe care noi înșine le-o atribuim, nu au conștiință proprie și nu învață. Au ceea ce se numește capacitate noesică minimă, nu acceptă decât un program simplu, un gând și pot fi determinați să facă orice, bine sau rău. Dacă un om, curat de orice gând sau informație negativă, gândește ceva prost sau emite o înjurătură, chiar fără adresant, acestea rămân stocate la nivelul câmpului lui.

În camere, elementalii se așează cu predilecție în unghiurile formate la intersecția tavanului cu pereții; ei pot face mobila să trosnească, ori provoacă mutarea obiectelor sau căderea lor. Inițiații, care îi recunosc, îi pot comanda mental și-i pot da afară. Elementalii sunt specifici acelor locuri sau spații unde lipsesc iubirea și dragostea (ospicii, închisori), unde oamenii se ceartă frecvent sau se bat (săli de box, arte marțiale) sau care sunt de joasă vibrație (cârciumi, baruri, discoteci). Mai pot fi îndepărtați prin sfințirea casei de către preot, stropirea cu apă sfințită, tămâiere, ori pot fi preluați și convertiți pozitiv de către pisici sau câini (ei posedă „*natural”* această capacitate).

Următoarea categorie în împărțirea propusă de Dan Seracu sunt LARVELE, acele forme-gând negative emise de cineva cu intenție, având incluse programul cuprinzând persoana căreia îi sunt adresate și ce anume ar trebui să producă sau să se întâmple. Aceste entități fac numai ceea ce li

s-a comandat și de aceea pentru a le „*dezamorsa*” trebuie să li se schimbe programul. Adesea acesta acționează la nivel de subconștient, prin urmare nu poate fi recunoscut și dezlegat decât de un maestru, ori de cineva destul de sensibil, care să-l modifice, dându-i o altă întrebuințare. De exemplu, larvele pot avea aplicabilitate deosebită în pază.

A fost o perioadă în care îmi câștigam pâinea într-un târg bucureștean. Multă lume nu prea înțelegea care era rolul meu în acel loc, dar, printre alte sarcini, trebuia și să apăr cumpărătorii de hoți. Am hotărât atunci să fac o formă gândită, care să producă eventualului hoț diaree dacă pune mâna pe ceva ce nu-i aparține, metodă prin care rezolvam două probleme - indirect aveam să aflu și cine fura din cei de la pază și nici hoții nu mai puteau veni dacă necesități imperioase îi constrângeau când intrau în târg. Zis și făcut. A doua zi au început să apară primele efecte, de parcă era epidemie de dizenterie. Pe lângă insuficiența grupurilor sanitare, mai tragic era că simptomul nu ceda la nici un medicament. Nu le-am spus de ce, voiam doar să știu care sunt hoții și dintre cei de la pază, și dintre vânzători.

La scurt timp, a venit momentul să plec. E drept, mai mult împins de la spate, mi-am dat demisia. M-am întors însă peste câteva luni, pentru cumpărături. L-am întâlnit pe unul dintre cei care lucrau acolo, la pază. Slăbise, devenind de nerecunoscut, și, când l-am întrebat de ce, mi-a spus că are „*dizenterie*”, și că, deși a fost prin spitale, nu se vindecă. Uitasem de programul meu! Abia atunci mi-am amintit de ceea ce introdusesem în câmpul târgului, la nivelul subconștientului colectiv. Fura de la chinezi, ce să-i fac! L-am dezlegat, oricum nu mai răspundeam eu de paza acelui obiectiv sau de prosperitatea lui. Iată ce se poate face când știi să te folosești de așa ceva!

În acest sens, era interesantă știrea despre contingentul englez din Afghanistan, care s-a îmbolnăvit de o formă de dizenterie căreia medicii nu-i găseau nici o soluție. Știu că preoții musulmani cunosc multe despre spirite. Am văzut, televizată, înregistrarea unei exorcizări cu ajutorul Coranului. Și era reală! Sunt chiar curios să văd dacă ai noștri vor scăpa cu bine, dar știu că unii dintre băieți sunt destul de bine pregătiți psihic. O dată cu intrarea în NATO vom călca pe coadă pe multă lume și pe mulți îi va durea capul, la propriu și la figurat.

SCHEMELE sunt forme gândite, complexe, de cele mai multe ori concepute prin metoda vizualizării realizării în timp, vizează o persoană sau mai multe dintr-un grup. Ele pot crea condițiile propice producerii oricărui eveniment. Nici nu trebuie ca persoana care provoacă evenimentul să cunoască amănunte, este suficient să emită ideea, iar faptele se derulează

pentru a împlini dorința emitentului. Cel mai interesant este că ele pot învăța, adaptându-se la condiții noi și opunându-se încercărilor de neutralizare. Sunt ceea ce se cheamă programe inteligente, create de acei oameni care știu și despre care părintele Argatu spunea: „*Nu mi-e teamă de demoni, ci de oamenii care se folosesc de ei!*”

Am întâlnit un singur caz de acest gen. Era într-un orășel de provincie o familie care a fost efectiv distrusă. De unde fuseseră proprietarii mai multor case și magazine, între care aveau și o cofetărie, ajunseseră la propriu în sapă de lemn. Și nu numai atât, îi pândea perspectiva de a li se lua totul și ca unul dintre copii să ajungă în închisoare, pentru deturnare de fonduri. Aveau datorii la cămătari și la banca, toate afacerile fiind aproape în procedură de lichidare. Nici lumină nu mai aveau în casă, pentru că nu plătiseră curentul electric! Întâi de toate, am întrebat-o pe patroană ce țigani are ca dușmani. Era plină de chi greu, întuneric, specific țiganilor, evreilor, chinezilor - în general, popoarelor necreștine. Mi-a spus că avea datorii la țigani cămătari, cărora nu le plătise și care juraseră să se răzbune. I-am măsurat cu pendulul pe cei din familie. Mai puțin nora, toți - mama, tatăl, unul din fii - aveau toate chakrele închise! Li se blocaseră toate drumurile. Toți cei cu care făcuseră afaceri îi ocoleau, la fel ca și clienții. Starea lor psihică era deplorabilă. Tatăl plângea tot timpul după fiul plecat, în ciuda faptului că, așa cum afirma, fusese un luptător și niciodată așa. Patroana avea probleme de concentrare, uita cu ușurință și-și schimba deciziile la fiecare cinci minute. De aceea, nici nu avea putere de muncă. Există o șansă la un milion să descoperi la trei oameni din aceeași familie toate chakrele închise, astfel că era exclus să fie ceva întâmplător.

Le-am citit în casă moliftele Sfântului Vasile cel Mare, i-am trimis la mai multe mănăstiri ca să dea acatiste de iertare și de protecție. Era însă foarte clar că legătura lor cu Lumina era întreruptă. Nu știu în ce măsură au făcut și au obținut rezultate din ceea ce le-am spus. O astfel de formă gândită este destul de rar întâlnită, pentru că nu sunt mulți cei care știu să se folosească de elementali la acest nivel: exorciști, magi sau vrăjitori. Mă intrigă însă necunoașterea sau prostia oamenilor, care iau bani cu împrumut de la cămătari. Aceștia plătesc cu bani grei vrăjitori, care folosesc magia tocmai ca datornicii să nu îi poată restitui, tocmai pentru că întotdeauna valoarea gajului o întrece pe cea a împrumutului!

Ultimele în clasificarea din cartea lui Dan Seracu sunt „*FANTOMELE*”. Nu sunt același lucru cu spiritele care au murit, sunt forme gândite create pentru distrugerea unui om, sub aparența unei posesiuni demonice. Tot exorciștii, magii și vrăjitorii știu să lucreze cu ele. Este mai puțin important

să descoperi cine și de ce a creat o formă gândită, important este să ajuți persoana respectivă să depășească momentul, apoi ar trebui ajuns la cel care îi vrea răul pentru a nu se mai repeta.

Ar trebui făcută în primul rând echilibrarea energetică prin deschiderea chakre-lor, prin Shiatsu și Reiki. Medicația anti-psihotică și antidepresivele nu rezolvă cauza, dar cel puțin sunt niște susținătoare în perioada critică. Acestea nu deschid omul către lumină și nici nu taie rădăcina răului. Mai exact, nu duc la împăcarea celui care a produs forma gândită și nici nu aduc iertarea din partea lui. Cum niciodată nu sunt întru totul de acord cu nimeni, evident că voi nemulțumi preoții ortodocși sau călugării.

Psalmii sunt buni și folositori, dar vin spre noi din vremea lui David, în care iubirea pentru vrăjmaș nu putea fi concepută. Era valabilă pe atunci legea talionului, iar Pacea și Adevărul lui Iisus nu erau cunoscute. O parte dintre psalmi sunt admirabili și acum, după mii de ani. Există însă și excepții pe care nu toți știu să le interpreteze sau să le vadă corect. În psalmul 108, spre exemplu, omul supărat se adresează lui Dumnezeu, cerând pentru aproapele său ceva mai grozav decât un blestem:

„*Pune peste dânsul pe cel păcătos și diavolul să stea de-a dreapta lui. Când se va judeca să iasă osândit, iar rugăciunea lui să se prefacă în păcat. Să fie zilele lui puține și dregătoria lui să o ia altul. Să ajungă copiii lui orfani și femeia lui văduvă.*”

Și se continuă tot așa, realizând o formă gândită cu următoarele atribute: în dreapta sa se vor așeza toți nebunii, orice ar zice și oricâtă dreptate ar avea, nu va câștiga, va avea probleme care atentează la viața sa și va rămâne fără slujbă. Blestemul continuă în termeni similari, deși este folosit de cei care ar trebui să îndrume oameni, să le vorbească despre dragoste și iubire divină!

L-am folosit și eu odată, crezând că este permis, fiindcă se găsește în cărțile bisericești. Preoții și biserica au uitat însă, din păcate, de Legea Iubirii care dă dreptul oricui la viață, chiar și unui vrăjitor. Dumnezeu nu l-a omorât pe Ciprian, l-a făcut Sfânt, lăsând deschisă poarta tuturor vrăjitorilor, dacă se întorc cu fața spre Lumină. De aceea eu unul nu-i mai lovesc (deși, câteodată tare îmi vine), ci le trimit lumină și iubire doar-doar vor înțelege.

Despre demoni ar fi mult de spus, fiecare are numele lui și operează într-un anume mod. Nu mi-am propus însă să fac o astfel de expunere, doar să **afirm că în magie ca și pentru terapie este bine de știut că există, că se poate trece peste ei și mai ales cum.** Nu are importanță că i se spune Forța a cincea sau demon, ori că numărul fiarei este 666.

Tot gândindu-mă la semnificația acestuia și de ce tocmai el a fost „*ales*" am realizat că, dincolo de numeroasele interpretări care i-au fost atribuite, există un adevăr și anume faptul că Universul este construit pe principii matematice. Poate este numărul de apariție din neant al îngerului căzut. Dar poate că nu este însuși Lucifer, ci un slujbaș al lui cu numărul 666, un balaur. Lucifer era printre primii îngeri creați, dacă nu chiar cel dintâi, dar a căzut apoi, cu miliardele de slujitori după el. Pământul găzduiește o mică parte din ei, restul sunt împrăștiați în Univers, în găurile negre sau pe alte galaxii.

Dacă ar fi să urmăm considerentele biblice, divinitatea ar fi două treimi, iar întunericul o treime sau cel puțin astfel era înaintea creării Universului. A nu-i vedea este o binecuvântare pentru că „*dacă ochiul omenesc ar fi în stare să le vadă, nimeni nu ar mai putea trăi din cauza duhurilor rele. Ele sunt mai numeroase decât noi și ne înconjoară la fel ca brazdele în jurul unui câmp. Fiecare are mii la stânga și miliade la dreapta sa. Lor li se datorează gloata ce se înghesuie să audă discursurile publice, din cauza lor obosesc genunchii...*" spune A. Cohen în Talmudul. Folosirea demonilor poate fi oricând o armă.

Eu, deși aș fi vrut să conduc (pentru că-mi place), am renunțat să-mi mai iau carnet. Știu că nu-ți trebuie mult să „*ajuți*" pe cineva să sară peste parapetul unui pod, să adoarmă la volan, ba chiar să i se defecteze mașina. Pot spune că este atât de simplu, încât nu e nevoie să fii sfânt precum părintele Paisie Olaru, duhovnicul Părintelui Cleopa. Când cei de la Securitate au venit să-l aresteze, l-au urcat în mașină, dar li s-a oprit motorul. După ce l-au dat jos, motorul a pornit. L-au urcat iarăși, motorul ioc. Au tot făcut așa până au renunțat să-l mai aresteze! Este de ajuns să știi cum.

Am observat la un moment dat că, dacă mă enervez, se defectează telefoanele de pe stradă, atunci când mă apropii de ele. Același principiu ar putea să stea la baza disfuncționalităților oricărui aparat. Atunci, ce simplu devine să dai jos un avion care este plin de aparatură electronică la bord sau să defectezi un calculator de la distanță! Cu cât este mai complex un aparat, cu atât este mai simplu de distrus, deoarece are mai multe componente electronice și deci mai multe puncte slabe! Și nu am luat în considerare faptul că, mai mult ca sigur, un câmp mental puternic afectează pilotul, iar la viteze supersonice o greșeală mică devine și ultima.

Îmi spunea cândva un militar de carieră că puterea actuală aparține avioanelor. I-am spus că sunt de acord, cu un amendament - cea de mâine este a spiritului. Banii necesari pentru construcția și dotarea unui avion

militar, milioane de dolari, ar putea fi folosiți la antrenarea de paranormali, care pot doborî oricând un avion, produce ploi, cutremure și orice fel de boli. E ușor! Mai greu este însă să tratezi o boală, decât să o produci.

Mi s-a propus să intru într-un cadru militarizat, în care să-mi pot folosi cunoașterea. Am răspuns glumind că nu au grad pentru mine în armată și că singurul care mi s-ar potrivi ar fi cel de mareșal în arma psihică.

Există un nivel al cunoașterii spirituale și științifice la care unele lucruri imaginate în filme ca Atingerea meduzei sau Războiul stelelor pot deveni realități. Am revăzut aceste filme după douăzeci de ani de la premieră și am fost uimit să constat că unele lucruri care atunci păreau de domeniul fanteziei, științifico-fantasticului au deja corespondent în „*adevărata*” realitate. Pe atunci, la prima vizionare, nu știam de partea întunecată a forței (de existența demonilor am aflat de la părintele Argatu), nici de lumină (chi-ul l-am descoperit prin lumina eristică, chi-kung și Reiki), nici nu știam că ambele fac parte din același Univers și, implicit, din Dumnezeu.

Concluzia ar fi că oricine ar vrea stăpânirea forței, cunoscând Legile ei, va putea stăpâni lumea. Toți aspirăm, într-un fel sau altul, fie că ne-o dorim sau nu, către cunoașterea Legilor spirituale, deoarece există doar două posibilități: ori ști să te aperi, ori nu. Și dacă nu, vei fi tot timpul o masă de manevră, un manipulat, nimic mai mult decât un ceva, parte dintr-un subconștient colectiv, care nici măcar nu conștientizează cine este.

19. APA DE MORT

Am avut un caz interesant, chiar din satul tatălui meu. Femeia fusese întâi la neurologie, apoi se internase și la psihiatrie. Avea torticolis spasmodic, adică mișca în permanență din cap. Au vrut să o oprească în secție ca material didactic, plătindu-i-se spitalizarea. Aceasta nu era singura problemă, ea scrâșnea din dinți tot timpul, fără a se putea controla. Pentru a nu-și mușca limba, era nevoită să mestece permanent scobitori și bețe de chibrit. Zi și noapte! Când a venit la casa noastră de la țară și am văzut-o cum arăta, mi-am dorit să-i fac un bine. Având molitfelnicul la mine, m-am dus la ea acasă să-i citesc rugăciunile de dezlegare. După trei rugăciuni a reușit să adoarmă. Era însă prea mult pentru mine la acea vreme. În mod normal erau necesare nouă molifte. Cred că boala provenea din blestemul surorii sale mai mari, care o crescuse (pentru că rămăseseră orfane de mici)

și cu care se certase pentru pământ (era pe timpul retrocedărilor). O cunoscusem și pe ea. Îmi spusese că îi pare rău că sora ei este bolnavă și că o visase pe o vrăjitoare din sat (moartă!), care îi spusese în acea joi, **după ora douăsprezece noaptea, să-i toarne apă sfințită în cap bolnavei și să o lase să se scurgă pe o pânză albă de bumbac, nouă, într-un lighean. Pânza și apa din lighean ar fi trebuit luate și aruncate imediat într-o apă curgătoare.**

Nu am făcut ritualul respectiv, pentru că pe atunci vedeam totul prin prisma creștinismului, din al cărui punct de vedere acest tip de dezlegări este un păcat. În schimb acum, dacă aș fi nevoit ca, pentru binele unui om, să fac un ritual magic, fără de care nu l-aș putea vindeca, l-aș face. Când pui aproapele tău mai presus de tine, de dogme, Cel de Sus nu se supără. Evident că lumea din sat m-a crezut nebun, iar tatăl meu nu a fost prea încântat de vâlva pe care o făcusem.

Auzind de un preot călugăr bun, de la o mănăstire din Oltenia, femeia bolnavă și soțul ei l-au rugat pe un mecanic auto (ateu convins și amic de-al tatălui meu) să-i ducă până acolo. Preotul a încercat și el să-i facă rugăciunile de exorcizare, dar demonul a început să țipe că, dacă vor continua, o va omorî pe bolnavă, pentru că era trimis pe dreptate. Șocat de cele văzute, cunoștința noastră comună i-a povestit tatălui meu, care a început să înțeleagă că nu eram chiar nebun. Nu era prea încântat de căutările mele prin mănăstiri și peregrinările pe la preoți. Nu cred că pe atunci a înțeles ce urmăream și, sincer, nici eu nu știam cum se vor concretiza căutările mele în domeniul psihicului și magiei. După una din rugăciuni, stând de vorbă cu o femeie venită în vizită la bolnavă, am întrebat-o cine se ocupă cu vrăjitoria în acel sat. Mi-a răspuns că nimeni. Am întrebat-o atunci cine spală morții. Mi-a spus mai multe nume. Am mai întrebat-o dacă a văzut pe vreuna dintre ele luând apa cu care spăla morții, legăturile de la mâinile sau picioarele morților. Atunci și-a adus aminte că una dintre acele femei lua păr din cap, de la axilă și din regiunea pubiană.

Nu-mi trebuia să știu mai mult. Atunci când un om moare, are loc un fenomen asemănător celui prin care apar fluturii: spiritul părăsește trupul, ducându-se pe drumul lui, iar pe pământ rămân, alături de trup, reziduurile energetice („*ca o haină murdară*”, cum îmi spunea părintele Dosoftei). Nu-mi plăceau înmormântările, le evitam pe cât posibil și, într-o bună zi, i-am mărturisit părintelui, care a început să râdă de mine: „*De-o haină murdară ți-e frică?*” Nu-mi era frică, simțeam o răceală în apropierea lor, lucru care avea să mă ajute mai târziu, în depistarea farmecelor făcute cu apă de mort.

Când se fac dezlegări de farmece, la care se folosesc obiecte de la cei

morți de curând, casa se umple de miros de cadavru și, fără să fie o halucinație olfactivă, acesta poate fi perceput de toți cei care sunt în acel moment în locul respectiv. Mai greu de înțeles și de acceptat este faptul că mirosul reprezintă tot o formă de energie, ca tot ceea ce se vede și se aude. **Dacă ai capacitatea de a prelua energie din natură, poți capta orice tip de energie care există în Univers și atunci și magia devine posibilă.** Trupul și toate câmpurile sparte rămân pe pământ, iar energia lor este într-adevăr folosită în magia neagră. Având la dispoziție toate nivelurile vibraționale, vrăjitorul poate închide orice chakră, în funcție de voința sa.

Din câte știu, în Statele Unite, Asociația bolnavilor de torticolis spasmodic numără peste optzeci de mii de membri. Ce de draci! Dacă îi mai socotim și pe cei care au sindromul picioarelor neliniștite sau al mâinii neliniștite (cu o mâna pacientul se îmbracă și cealaltă, independent de voința lui, îl dezbracă), ajungem la o cifră mai mare!

O prietenă mă roagă să consult o cunoștință de-a ei care avea o problemă. Starea ei psihică se deteriorase, apăruseră probleme la serviciu, unele financiare, se despărțise de soț, avea un copil și, în plus, în ultima vreme începuse să-i cadă părul (negru, lung și frumos de care era foarte mândră) astfel încât avea pe cap chiar zone în totalitate dezgolite de păr. M-am dus la ea acasă, m-am așezat în dreapta ei și am lăsat-o să-mi spună povestea ei. Răspunsul l-am primit dintr-o dată (de la îngerul ei, cel care știe întotdeauna cel mai bine ce boală are omul pe care îl veghează) și i l-am spus: „**Ești legată cu apă de mort**”. A început să plângă. Mai târziu am aflat și de ce. Avea douăzeci și opt de ani, era mamă și se cuplase cu un băiat de optsprezece ani, care locuia pe aceeași scară. Mama acestuia îi trimitea pe el și pe sora lui să-i aducă bani, iar dacă nu-i aduceau cel puțin o sută de mii de lei pe zi, nu le dădea drumul să doarmă în casă! Băiatul devenise hoț de buzunare, fura din autobuze, iar sora se prostitua. Neînțelegerea plecase de la faptul că mama băiatului o suspectase pe pacienta mea că, din cauza ei, fiul i-ar fi furat din casă niște aur și l-ar fi vândut. Ca urmare, își blestemase fiul cu: „*Mânca-te-ar pușcăria!*”, iar pe ea o „*aranjase*” plătind o femeie care se ocupa de magie și care locuia în același bloc. Nu voiau să o omoare, ci să o urâțească, să nu-i mai placă puștiului de ea. După primele dezlegări a început să-i crească părul. Stăteam și mă uitam la ea și la mama ei. Poate părea straniu: să ajungi să te bucuri că îți crește părul!

Apa de mort, cu energia impură pe care o poartă, poate fi „*dată*” pe orice (de la diverse obiecte, până la mâncare sau cafea), poate determina închiderea oricărei chakre și, dacă nu este descoperită la

timp, apariția oricărei boli. Vindecarea se poate face prin dezlegările bisericii, terapia chakre-lor cu Lumină sau prin Reiki. Ce ar mai fi interesant de adăugat la exemplul precedent este faptul că la respectiva vrăjitoare venea și un fost candidat la președinție, ajuns în turul final, căruia nu-i înțelegeam originea vehemenței cu care-i acuza pe ceilalți.

Vrăjitoarelor le convine faptul că se apelează la ele, pentru că le crește contul în bancă și renumele, dar este o prostie să recurgi la sprijinul lor. Aproape toate ghicesc prin od, șarpele minciunii, și păcălesc prin faptul că determină chiar ele răul sau ceea ce se întâmplă, lăsând impresia că sunt mari prezicători, în timp ce respectivul face voința lor. **Ghicitul prin od (sau prorocirea) vine de la Dumnezeu și doar El are dreptul să schimbe viitorul, și aceasta foarte rar.**

Eram stagiar și așteptam, alături de un pacient, pentru un consult de neurologie. Lângă mine se așază un copil de treisprezece-paisprezece ani care, văzând că sunt doctor, începe să mă întrebe de diverse. Avusese un accident atunci când era mai mic, căzuse printre scări de la etajul unu și se lovise cu capul de beton. Nu murise, dar făcuse un hematom de toată frumusețea, care avusese repercusiuni în timp. Era retardat, bradicardic și, cel mai important, avea, din când în când, crize de epilepsie. Din păcate pentru el, fusese îndopat cu medicamente în zadar, pentru că el descria foarte bine, cum înainte de criză vede demonul cum se apropie și îi ia trupul! Urma criza, după care se liniștea. Din cauza situației lui și pentru că nu găsise nici un medic care să-l îndrume undeva unde să poată fi ajutat într-adevăr, familia îl considera *„prostu' casei*”, dându-i numai sarcini care nu-i solicitau intelectul. Ce se întâmplase cu el? Din cauza căzăturii i se deranjaseră chakrele de la nivelul capului și i se deschisese cel de-al treilea ochi, spre lumea spirituală.

Nu știu de unde și de ce venea acel demon care-l chinuia. Cert este că, participând la cursurile de neurologie, am constatat că o mare parte din diferitele boli descrise și socotite genetice erau de fapt posesiuni demonice, vindecabile. Epilepsia, de exemplu, nu este în mod cert de natură organică, cel puțin, nu din punctul meu de vedere.

Singurul lucru care l-am putut face atunci a fost să-l trimit la un preot, pentru dezlegări, să-i spun să se roage și, mai ales, că inteligența nu este bătută în cuie, indiferent de ce se spune. Din păcate pentru el, nu aveam autoritatea să-i întrerup administrarea unor medicamente (care, folosite pe termen lung, afectau dezvoltarea creierului). Sunt însă mulți medici care, fie din neștiință, fie din neputință, acceptă procente din vânzări, din partea

firmelor de medicamente, pentru ciudățeniile pe care le prescriu pacienților și care își adorm conștiința cu aberații științifice.

20. MENSTRUAȚIA

Este folosită în magie tocmai pentru că sângele ajunge la toate nivelurile, în toate țesuturile și organele, deci posedă capacitatea de a afecta toate chakre-le și, implicit, toate câmpurile. Menstruația conține chi greu, fiind cea mai bună modalitate de descărcare a energiilor negative ale femeilor, considerându-se că, în respectiva perioadă, ele sunt în ceea ce limbajul arhaic ortodox numește „*necurăție*". Este o energie care poate fi „*numită*", căreia i se poate implanta un program pe care să-l ducă la îndeplinire. De obicei, se produce închiderea chakre-lor, iar dacă sunt închise cele de la nivelul capului, omul respectiv poate fi folosit ca un roboțel.

O femeie care mergea la părintele Argatu a avut neșansa ca bărbatul ei să mănânce de la o țigancă ce i-a pus așa ceva în mâncare. Obiectivele vizate: banii și casa. I-a stricat femeii familia, i-a ridicat pe copii împotriva ei, a îmbolnăvit-o mai întâi de Zona zoster. În acea perioadă s-a dus la farmacie să ia un unguent, farmacista i-a dat un tub pentru uz oftalmic de 2g, ea având o problemă pe sciatic și pe abdomen! Îi ajungea exact pentru o bubă! Las comentariul pe seama dumneavoastră! Ulterior, a avut un infarct și a paralizat. Cred că pentru unii ar fi putut fi un model de supraviețuire umană. Mai ales că are și recomandare să i se schimbe trei dintre valvele inimii, din cauza unei insuficiențe cardiace severe.

Apropierea de magie mi-a oferit posibilitatea să aflu cum poate fi indusă o boală, cum poate fi tratată și, mai ales, că toate pot fi abordate și altfel decât medical. A fost o perioadă în care am vrut să renunț la medicina clasică, mi se părea stupid să o practic atât timp cât nu mai credeam în ea și descoperisem alte metode de tratament. I-am spus părintelui Dosoftei că vreau să renunț, iar el mi-a replicat: „*Bine, Dragoș, dar dacă vine la tine un bolnav cu o criză de rinichi? Până îi faci tot ce trebuie, moare de durere! Nu mai bine îi faci un piafen?*" Și mi-o spunea un preot călugăr!

De atunci a trecut ceva timp și am ajuns să-i dau dreptate lui Valeriu Popa, care spunea că singura specialitate de folos este cea de urgență. Restul, adaug eu, este o gogoașă umflată, care se va sparge odată. Dacă aș fi un pacient care să fi suferit în urma unui atac psihic și aș fi fost ținut de

un medic psihiatru la izolator, cu medicație inutilă timp de opt ani, după care ar veni un nimeni și m-ar face bine în câteva zile, spunându-mi ce s-a întâmplat, l-aș da pe respectivul medic în judecată pentru *mal practice*. De asemenea, dacă aș avea cancer de rect și mi s-ar face anus contra naturii, după care aș afla de metode de terapie alternativă, de care nu mi s-a spus, așa, cu punga după mine, aș trage după mine, prin tribunale, echipa de doctori care mi-a făcut-o. Și ar fi corect.

Medicina trebuie revizuită de un colectiv de medici, care să aibă în echipă și preoți medici și bio-energo-terapeuți sau acupuncturiști, fitoterapeuți și naturiști. Un om nu se poate vindeca decât prin intermediul unei echipe, indiferent de boala de care suferă.

Revenind la doamna aceea care a trecut prin toate, a nu se înțelege că ea ar fi lipsită de orice vină; este tipul de femeie general, dominantă, pentru care toți ceilalți sunt un fel de supuși austrieci, care trebuie să-i satisfacă dorințele. Întotdeauna un act magic este îngăduit divin. Când conștientizezi adevărul că nimic din lumea materială nu se poate întâmpla, fără ca mai întâi să fie cunoscut în cea spirituală, înțelegi că tot ceea ce se întâmplă este inițial îngăduit și trebuie să te întrebi de ce și ce este de învățat din aceasta.

Într-o vreme mă antrenam din greu, cu un fost boxer. În fiecare zi, făceam timp de o oră exercițiile pe care le fac și boxerii de la lot. Mă simțeam bine, fizic și psihic, mai ales când am început să văd că pot crește numărul de repetări, greutățile, timpul cât exersam loviturile. Totul a mers excelent, până într-o seară. Atunci m-am simțit cam stors energetic și bănuiam că mă pândește o răceală, dar am neglijat un lucru simplu, să stau mai mult în cada cu apă caldă, să-mi pun niște sare și apoi să o las sa curgă mai mult. Hm, lenea, în plus, în timp ce mă uitam la televizor, am simțit o energie venind și intrând în câmpul meu, dar, părându-mi-se slabă, am neglijat-o și pe aceasta și m-am culcat. M-am trezit arzând de febră și cu câmpul spart, exact în zona unde am o cicatrice din copilărie. Cineva tocmai se juca cu mine! Orice semn particular de acest tip este un punct slab în câmp, pentru că se poate face mai ușor concentrarea pe el. Supărasem mai demult o doamnă, atunci când întâlnind-o la un maestru am gândit atât de clar că este vrăjitoare, încât, oricât de slabă telepatic ar fi fost (și nu era cazul ei), nu putea să nu-mi „*audă*” gândul. Mai era și amanta maestrului, care o învățase, în afară de telepatie, și alte chestii legate de magie. Se certaseră, iar ea se hotărâse să-i lovească pe toți cunoscuții lui. Pe pacienți sau pe cei care, dintr-un motiv sau altul, ajungeau la el.

Bun... o încasasem! Aveam câmpul spart, cât o farfurie. Am încercat să-l închid, dar energia pe care o primisem cu o seară înainte îl deschidea la loc. Era energie chiar din câmpul meu, condiționată să facă așa, deci nu puteam lupta cu ea pentru că nici măcar nu o percepeam ca străină! Cum ajunsese la ea? Mi-am dat seama că se racordase mental la imaginea din trecut, condiționase propria mea energie și îmi intrase în subconștient, folosindu-se de ea. Din această cauză nu o percepusem ca pericol! Era o strategie nouă pentru mine. Încet, încet, simțeam cum se scurge și ultimul strop de energie. Am luat un taxi până la mitropolie și m-am dus la miruit. Când mi s-a pus crucea de mir pe frunte, câmpul mi s-a închis.

Timp de câteva ore am încercat să scap de acea energie din mine, care mă împiedica să acționez din Sinele meu. Este asemănător hipnozei, când ți se introduce în cap că ai fi în deplină siguranță chiar dacă ai sări de pe bloc și, deși conștient că nu este adevărat, ai face-o.

M-am vizitat și pe cel de la care învățase, povestindu-i ce se întâmplase, poate nu foarte coerent, facultățile mele mintale lăsând în acel moment de dorit. Mi-a spus că nu este nici o magie și că probabil m-am otrăvit cu ceva. Cu ce? Nu mâncasem nimic deosebit, iar cafeaua pe care o băusem era aceeași cu cea din care se vânduse și altor oameni. Nu știu dacă el m-a dezlegat, imposibil sa nu fi „*văzut*” ce se întâmplase. Mi-a spus doar că „*ar fi bine să mai rămân pe pământ*”.

În orice atac psihic, există un moment în care este foarte ispititoare ideea de a ceda, te saturi să mai lupți, deși știi foarte clar ce se întâmplă. Renunțarea este cea mai periculoasă, dar mai trebuie să te lupți și cu tine, iar dacă nu de dragul celor ce te iubesc - de care de altfel îți pasă prea puțin atunci - măcar poate mai rămâne o fărâmiță din orgoliul care te îndeamnă să nu le dai satisfacție. Evident că nu m-au lăsat cei dragi. **Pentru că epuizasem toate celelalte posibilități de apărare, am revenit la psalmi, molitve, agheasmă și mir.** Slavă Domnului, am scăpat. Ori de câte ori mai apare cineva care ține câte un curs de magie, de folosirea energiilor sau câte un chinez, această doamnă este nelipsită. Mai nou a trecut la șamanism! Când am mai învățat ceva mai mult decât ea, am căutat-o mental. Am trecut peste toate mecanismele de apărare pe care le învățase și i-am intrat în chakra inimii. Voiam să-i arăt că se poate și că, dacă vrei, nimic nu te poate opri cu condiția să știi cum. M-a întrebat:

- „*De ce nu mă omori?*”

Am râs amar:

- „*Orice fraier poate ucide, dar nu cunosc pe nimeni care să poată da viață!*”

Și cred că adevărata provocare aceasta este: să vindeci!

Mai târziu, pe același principiu, și-a lovit propriul ei maestru și fost iubit. Era supărată pe el, considerându-l un escroc, probabil că el se folosise de cunoașterea lui pentru a fi împreună, trecând peste voința ei, iar acum își plătea polițele. Să nu-l fi ajutat atunci însemna că nu sunt cu nimic mai bun decât el. În fond, **nu era vinovat că-i învățase să se apere, era rău că nu-i convinsese că orice atac o dată inițiat se întoarce împotriva ta, indiferent dacă este pe bună dreptate sau nu. Singurul mod corect de a proceda este să ceri judecată dreaptă, dar trebuie să fii sigur pe ceea ce faci, pentru că nu mai poți da timpul înapoi și ceea ce este corect se întâmplă - arhanghelii o dată porniți, nu mai pot fi opriți, ei lovesc și atât! Concluzia este că mai bine înveți să te aperi, să-ți dezarmezi energetic agresorul și să mergi pe principiul: „*Binecuvântează pe dușmanii tăi și le vei aprinde cărbuni pe cap!*"**

Pentru că am amintit de binecuvântare. Eram la un botez și de-abia **învățasem ca metodă de apărare psaltirea.** Nașul copilului a venit cu o mașină căreia îi ziceam OZN-ul (era o marcă străină, nou-apărută și mai lată în față în comparație cu spatele, de unde și sugestia poreclei), care a atras ca un magnet toate țigăncile cerșetoare profesioniste din zonă. Le-am gonit. Una dintre ele a început să bolborosească ceva și am simțit ca un cuțit intrându-mi în spate. M-am îndoit de durere. Spre stupoarea preotului, am intrat în fuga în biserică, m-am dus direct la icoana Maicii Domnului, am luat pe deget puțin ulei din candelă și m-am uns în locul respectiv. Mi-a mai trecut, dar punctul dureros persista. Am ieșit afara și **ducându-mă la cea care mă blestemase i-am spus: „*Nu te blestem, te binecuvântez, pentru ca binecuvântarea mea să te ardă până la sfârșitul veacurilor!*"** (Nu mă refeream la ea, ci la cel care o pusese să o facă, dar fiindcă și el avea șansa să se întoarcă la Dumnezeu, nu i-o puteam refuza eu.) A făcut ochii mari, iar în următoarele zece secunde au dispărut toți țiganii!

Altă dată am fost chemat să consult un băiat de circa treisprezece ani, cu mai multe internări prin secțiile de psihiatrie infantilă, care, deși foarte inteligent, cu un IQ mai mare decât al marii majorități a oamenilor, avea un comportament ciudat. În momentul în care i se refuza împlinirea unei dorințe, amenința că „*îi va omorî pe toți în somn*", descriind cu lux de amănunte cum o va face. Nu știu dacă vorbea chiar serios sau povestea ce văzuse prin filme, dar tonul pe care o făcea te îndreptățea să crezi ca o poate face. Am stat mai mult de vorba cu el și am ajuns la cauza frustrării lui - faptul că nu putea face sex pentru că era prea mic! De fapt, mătușă-sa îl surprinsese masturbându-se, în timp ce se uita la vară-sa cum se dezbrăca... Era poate

mai precoce din punct de vedere sexual. Nimeni nu știe când și, mai rar, de ce se deschide mai mult una dintre chakre. Dacă este vorba de prima, cea a rădăcinii, ori de următoarea, se produce o mai mare deschidere spre energia sexuală. Drept consecință - sadismul în sfera masculină, iar în cea feminină masochismul.

El era sadic. O „*lucrătoare ecologică*” ar fi făcut din el un om, iar o viață sexuală echilibrată l-ar fi adus pe linia de plutire. Sigur, o altă soluție ar fi fost exorcizarea, care l-ar mai fi temperat. Nu era copilul meu să decid pentru el, fugise din spital la mătușa lui, iar părinții lui nu erau ortodocși. Un lucru simplu, aparent banal, m-a determinat însă ca în ceea ce-l privește să nu fac nimic din punct de vedere spiritual. Avea un mare talent la desen. Cât timp stăteam de vorbă, mi-a desenat Titanicul din memorie! Și a ieșit mai bine decât mi-l aduceam eu aminte. Nu toți pictorii au fost îngeri și poate că umbra acestui dar avea să-l ajute să-și depășească momentele dificile și să-i ofere soluția unei profesii viitoare. Furia pe care o avea putea sublima într-un lucru frumos, de ce să îl opresc atât timp cât nu făcuse nimic rău? Nu-i plăcea școala, dar nu eram cel mai indicat să-i fac morală pe această temă, pentru că nici mie nu mi-a plăcut (însă acum învăț mai mult decât în facultate). Îi plăceau femeile, nimic îngrijorător pentru un viitor bărbat, doar că se manifesta la o vârstă precoce.

Cred că unul dintre cele mai grele lucruri (și responsabilitatea crește direct proporțional cu gradul de cunoaștere) este momentul deciziei dacă și când să intervii. Nu mă refer la folosirea medicamentelor, deși se poate face mult rău cu ele (și mult bine), ci la cei care știu și pot să jongleze cu energiile. Sau, mai ales, cu subconștientul unui om.

Sunt multe întrebări care transcend deontologia medicală. Să ne imaginăm că este iarnă. Întâlnești un bătrân într-un căruț, adormit în ger. Primul gest, nu numai ca medic, dar și ca om, ar fi să-l ajuți, să-l trezești și să-l duci la căldură. Dar dacă ai avea acces la lumea spirituală și îngerul lui ți-ar spune că a pătimit destul, că și-a terminat treaba pe pământ și că este mai bine să-l lași în pace să se ducă? Aceasta ar fi, oare, un soi de eutanasie? Ori, dacă un om se chinuie, fiindcă medicii sau familia lui au hotărât ca el să trăiască, în timp ce doar aparatele îi mai mențin în viață trupul, care altfel ar fi cedat demult. Este drept să decidă niște aparate sau medicii, dacă pentru el s-a hotărât altfel? Iată ignoranța medicinei, care, necunoscând lumea spirituală, nu știe nici limita la care are dreptul să intervină. Se laudă cu faptul că au fost oameni care și-au revenit după ani întregi de comă. Sună precum cotcodăceala găinii care a făcut un ou! Nu sunt de acord cu eutanasierea, dar cred în dreptul unui om de a decide

dacă rămâne sau nu conectat la aparate, în cazul în care din punct de vedere divin i se îngăduie să plece. Dumnezeu a dat viața în această formă biologică, cea în care ne ajutăm de aparate este mai mult opțională.

21. ARGINTUL VIU

Am căutat mult să găsesc ceva scris despre argintul viu. Tot ceea ce știu am aflat din practică, iar mai târziu, când am început să lucrez la nivel energetic și implicit să le simt cât de cât, am dorit să le dau o explicație științifică. **Singura carte în care am găsit informații despre această formă de energie aparţine lui Eliphas Levi**. El susține că este o energie densă, care se găsește din punct de vedere spiritual în mijlocul Pământului, corespunzând ca element fizic mercurului. Practica nu îl contrazice, pentru că argintul viu o dată pătruns în câmpul cuiva se localizează de obicei în micul bazin (ca și cum acesta ar fi fundul unui vas) și de aici perturbă procesele fizice și psihice. La bărbați se „*depune*” la nivelul testiculelor, producând impotență sau „*împietrirea*” lor.

În aceeași clinică am întâlnit o măicuță de la Mănăstirea Clocociov, de lângă Slatina. Prezenta mai multe simptome: insomnii, gânduri stranii și, cum spunea ea, „*nu mai pot bea nimic, că trebuie să ies imediat afară*”. Sincer, nu știam ce se întâmpla. Mi-am propus să preiau energia pe care o acumulase în ea și să o analizez acasă. Zis și făcut. M-am dus acasă, am mâncat și am adormit. M-am visat descântând argint viu. Spuneam Tatăl nostru și, cu mâna dreaptă, strângeam argintul viu în mâna stângă, după care îl aruncam peste umăr. Când m-am trezit, aveam un întreg cortegiu de simptome: grețuri, vărsături, scaune moi. Noroc ca aveam la dispoziție două toalete - o jumătate de oră am pendulat, din cinci în cinci minute, între ele. După ce am reușit să mă liniștesc, am „*fugit*” la spital să văd ce face pacienta. Măicuța era pe hol și se vedea clar că îi este mai bine. I-am reproșat că nu fusese mai clară în descrierea simptomelor, motiv pentru care nu înțelesesem ce se întâmplă cu ea; mi-a replicat că nu putea, ca femeie și măicuță, să vorbească deschis despre asemenea lucruri. Ceea ce m-a contrariat era faptul că preotul de acolo, Părintele Visarion, pe care îl cunoșteam și știam cât de bun este, ar fi putut să o „*vindece*”, fără să o mai trimită la București. Măicuța mi-a confirmat că ar fi putut să o ajute, dar că nu o făcea mereu pentru ca să nu se spună despre el că ar fi sfânt!

Am mai avut ocazia să întâlnesc mai multe asemenea cazuri. Un fost practicant de radiestezie, grad trei sau patru, avea probleme digestive. Nu putea mânca nimic fără a-i provoca un foarte supărător meteorism abdominal (balonare). După consultul de gastrologie, care nu a evidențiat nimic patologic, l-au trimis la psihiatrie, unde i s-a prescris (comic!) Xanax. Până la urmă, a ajuns la un descântător de lângă Curtea de Argeș, unde, după câteva ședințe, i s-a rezolvat problema. A plecat și trăiește bine mersi în Canada.

Cel mai tragic caz a fost cel al unei fete, pe care am întâlnit-o la secția de adulți, care avea optsprezece ani și numeroase internări în diverse secții de psihiatrie. Povestea că, atunci când era copil, a ieșit în curtea casei și a văzut ceva asemănător unei gelatine, în care a și călcat. De atunci îi era frică să iasă din casă. Când i-am spus că o descântătoare ar fi rezolvat-o în cinci minute, a început să plângă. „*Și cum, umblu de zece ani de zile printre medici, degeaba?*” De ce nu am ajutat-o eu atunci? Sincer, nu știam prea multe despre argintul viu, nu eram sigur că „*turele dintre WC-uri*” ar fi fost soluția și nu aș mai fi vrut s-o testez curând. Acum știu că **sunt de ajuns câteva ședințe de terapie cu lumină și terapia chakre-lor pentru ca pacientul să se simtă mai bine.**

Am avut o discuție cu un profesor de psihiatrie. Când i-am spus despre cartea pe care vreau să o scriu, m-a întrebat cu ce drept judec eu psihiatria românească. I-am răspuns că atât timp cât un om trece timp de ani de zile prin mai multe secții de psihiatrie, în zadar, fără a-i găsi careva leacul, deși acel om s-ar fi putut vindeca în zece minute, cunoașterea îmi dă dreptul să îi judec, fie numai pentru lipsa de deschidere a unor medici, nemaivorbind despre profesionalism.

Prezența argintului viu se poate constata cel mai simplu cu un pendul. Acesta este atras puternic de mercur și rămâne nemișcat, de parcă ar fi fixat deasupra. Se poate afla sigur dacă este argint viu sau nu, prin întrebări simple cu răspuns „*da*” sau „*nu*” pentru mișcările dreapta-stânga ale pendulului. **Folosirea energiei Reiki face ca argintul viu să se scurgă în pământ**, bolnavul simțind efectiv cu uimire acest proces. **Se mai pot folosi rugăciunea Sfanțului Ciprian și Moliftele de dezlegare de farmece și vrăji ale bisericii ortodoxe, care au efect mai puternic dacă se face și stropirea cu apă sfințită la sfârșitul slujbei.** Psihoterapia, psihanaliza sau orice formă de terapie prin cuvânt nu prezintă valoare în aceste cazuri, pentru că, dacă nu este preluată energia malignă din câmpul pacientului, ea rămâne stocată la nivelul cel mai profund al subconștientului.

Ultimul caz pe care l-am avut era al unui bărbat, care a venit la cabinet tot cu probleme digestive, însoțite de grețuri și dureri abdominale. Colega mea, doctoriță, i-a făcut un examen clinic prin care nu se evidenția nimic patologic, după care am decis să fac, totuși o măsurătoare cu pendulul. Adevărul este că simțeam deja în stomac prezența argintului viu. Dar, ca să mă conving, l-am pus în decubit dorsal pe canapea și **am găsit toate chakrele închise. I le-am deschis, folosind sistemul shaolin de rotație din jurul chakre-lor, simbolurile Reiki (Cho Ku Rei, Sei He Ki) și Karuna Reiki (Rama pe chakre), restul le-am trasat doar pe câmp și apoi i-am aplicat un fel de beeming la nivelul capului, încercând să împing toată energia negativă în jos.** După doar douăzeci de minute era curat. Spunea, ca pentru el: „*Formidabil, am văzut la televizor la Teo, dar nu am crezut!*"

Oricum, față de perioada când încercam să scap eu însumi de argint viu și țineam posturi negre de trei zile consecutive, sprijinindu-mă de garduri și făcând turnee pe la moaștele sfinților, este un progres! Aceasta nu înseamnă că nu îi mai vizitez, din când în când, pe la raclele lor, oricum îi voi respecta toată viața aceasta și după. Argintul viu nu are inteligență proprie, dar poate fi condiționat, adică i se poate implementa un program care să dezorganizeze țesuturile în care se află. Are de asemenea, capacitatea de a trece de la o persoană la alta prin simpla apropiere. Dacă la o masă o persoană este plină de argint viu, după un timp toți vor avea cantități mai mici sau mai mari de argint viu în funcție de protecția divină personală.

El pare să se transfere de la un om la altul pe principiul vaselor comunicante, ocupând zonele joase ale organismului. **De multe ori este de ajuns să spui din suflet Tatăl Nostru, pentru ca toate chakrele să se deschidă și să permită argintului viu să se scurgă în pământ.**

Spuneam că argintul viu este o energie de tip teluric, stocat în centrul pământului, reprezintă partea spirituală a mercurului și că, fiind cea mai grea energie, se acumulează de obicei în bazinul mic. Însă când cantitatea este foarte mare, poate umple efectiv tot corpul spiritual, inclusiv capul.

Am avut mai multe cazuri de bolnavi cu argint viu, dar care s-au rezolvat relativ simplu. într-unui dintre cele mai recente, pacientul era chiar un medic, care a ajuns la mine după ce a petrecut mai mult timp prin cabinetele de psihoterapie. Încercasem deja, în repetate rânduri, să explic colegilor mei psihoterapeuți sau psihiatri că nu sunt minuni și că magia există, în ciuda faptului că mulți se încăpățânează să o nege. M-au considerat, în cel mai bun caz, un excentric. Am stat de vorbă cu medicul respectiv cinci ore, în tot acest timp aplicând intuitiv metode de terapie cunoscute. După aceea, am

realizat că am folosit doar metode japoneze de terapie alternativă: Reiki, Shiatsu și masaj osteopat. Îmi spusese că torul pornise din momentul despărțirii de fosta prietenă, dar nu o considera ca fiind cauza bolii lui - o depresie, care îl împiedica să gândească, să lucreze și să se bucure de viața pe care și-o construise cu greu.

Folosind un pendul, am descoperit că toate chakrele lui erau închise (pendulul stătea efectiv fixat deasupra chakre-i, ca și cum l-ar fi atras un magnet). Pacientul nu mai avea voință proprie, nu mai putea gândi, nu mai era capabil să ia decizii sau să acționeze în mod corect. O astfel de situație, mult prelungită în timp, transformă un om în legumă, pentru că el nu mai poate relaționa cu exteriorul (mai întâi din punct de vedere energetic, apoi la propriu). El afirma că vede lumea ca printr-o ceață. **Cel mai bun remediu împotriva argintului viu este Lumina, care îl obligă să se scurgă în pământ.** Mi-a mărturisit că își dăduse seama că nimic nu se potrivea întru totul cu ceea ce este scris în cărțile de medicină, așa ca se dusese la un vrăjitor care se folosea de magia neagră. Acesta îi spusese că femeia de care se despărțise îi făcuse necazurile și, deși încercase să se împace cu ea și să se ierte unul pe altul, răul revenise. Există acel tip de farmece care se înnoiesc singure, periodic. **Ca metodă de contracarare, cel mai bine este să-l îndrum pe pacient să învețe să se vindece singur (întâiul grad de Reiki este de multe ori suficient).** În cazul lui, nu acesta era cauza, ci faptul că o femeie (prietena sau mama ei) nu-l iertase. Acest lucru se poate descoperi prin masaj osteopat, la deblocarea articulațiilor umerilor. În ceea ce-l privește, la cel drept și l-a amintit pe vrăjitor, iar la cel stâng pe femeia respectivă. În magie, adevărata mare problemă este că, adesea, acela care a avut o dată de-a face cu magia are mari șanse să se reîntâlnească cu ea, fiind cel mai adesea un context de natură karmică.

Precizez că nu toate afecțiunile psihice sau neurologice sunt de natură magică! Am descoperit însă, în timp, că remediile magice ajută, chiar și în boli care nu sunt produse în acest mod.

21. MÂNCAREA ÎN MAGIE

Este una dintre cele mai neplăcute (din toate punctele de vedere) încercări prin care poate trece un om. De obicei, mâncarea se fixează la cel mai subtil nivel al organismului și, implicit, o informație transmisă prin

intermediul mâncării devine greu de depistat. Mai mult, după ce deja s-a manifestat, iese deja în conștient printr-o anumită acțiune sau decizie. De departe cea mai frumoasă scenă care poate exista și care se poate da ca exemplu pentru a descrie procesul energetic este Cina cea de Taină. Când Mântuitorul le întinde ucenicilor pâinea (zicând că este trupul Său) și vinul (afirmând că este sângele Său), El nu se referă la material, la obiectele în sine, ci este o metaforă, o paralelă între material, energetic și spiritual. Prin binecuvântarea Lui, prin prezența Lui, energetic și vibrațional ele deveniseră asemănătoare cu sângele și trupul Lui. Sângele este ca vibrație întotdeauna superior trupului pentru că, se spunea în vechime, era substanța sufletului. Din această cauză, Biserica Catolică a păstrat vinul doar pentru preoți, iar azima se oferă mirenilor. Ceea ce nu este nici corect și nici nu are corespondent în realitate, pentru că sunt oameni care spiritual sunt superiori preoților, indiferent că sunt catolici sau ortodocși.

La noi, cei care îl propovăduiesc pe Hristos uită că Iisus a ajutat oamenii și de pe cruce. Totul s-a transformat, a decăzut în ritualuri îndeplinite din minte și gură, nu din suflet. Nu pot crede că Iisus și-a dorit să ridice prin Petru o asemenea biserică. Ea, ca instituție nu se mai ocupă de bolnavi, copii sau de orfani, ci de politică, afaceri și intrigi. Ai noștri au învățat numai lucruri „*bune*” de la cea catolică. Oare o avea și un serviciu de spionaj asemănător?

Am urmărit la televizor Pastele catolic. A fost patetic! Fără pretenția de a vedea deschisă o poartă spre cer, ce să mai vorbim de Lumină sau îngeri, era o cloacă de draci în tot ritualul de acolo. Poate ajungem și noi în aceeași situație - oameni simpli să aibă acces la Lumină, dar printre ei să nu se numere și patriarhul! Atunci, spre dezamăgirea tuturor, de Paști nimeni nu va mai simți nimic în suflet, fiindcă lumina venită va fi doar cea a unei biete brichete, dintre cele folosite pentru aprins trabucuri! Dacă Biserica nu va lua măsuri în ceea ce privește luptele interne pentru putere, se va trezi în situația de a pierde definitiv încrederea pe care o mai are poporul în ea. Pe a mea nu o mai are de mult, pentru că știu că ea nu este Hristos. Nu cred că Mântuitorul ar fi vrut o șleahtă de neputincioși spiritual care să-i țipe numele și să facă măgării în numele Lui. Nu mă refer aici la cei, tot mai puțini, care fac excepție de la această etichetare.

Revenind la Hristos, la impresionantul eveniment al Cinei celei de Taină s-au întâmplat mai multe, dar cred ca momentul transferului este cel mai important aspect. În timpul unei mese se face o armonizare a energiilor, dar o dată cu aceasta ies la suprafață defectele. De fapt, cred că se face

polarizarea, fiecare mergând la locul lui, Apostolii de-o parte și Iuda de cealaltă!

Țin minte că și părintele Argatu păstra obiceiul de a împărți din farfuria lui mâncare, fapt care simboliza ideea de a-L urma pe Iisus în credință și în plan spiritual. Să mai amintesc că în timpul mesei se produce bio-transferul și că, din acest motiv, marii oameni de afaceri discută afacerile la prânz (de cele mai multe ori cea care nu permite echilibrul și ajungerea la un consens este fiara din noi, care se mai temperează când o hrănim). Țin minte că foloseam intuitiv aceste tertipuri la examenele unde aveam profesori mai exigenți. Le cumpăram ceva de mâncare, evident că le și condiționam cumva, pentru ca să ne lase să colaborăm între noi sau să ne inspirăm. Un sistem prost trebuia învins cumva! Să fim cinstiți, dacă s-ar pune accentul pe practică, cum se face la anatomie, nici n-ai mai avea nevoie să copiezi. La fel și în privința specialităților. În plus, doar în practică îți dai seama cu adevărat dacă îți place sau poți face o specialitate. Examenele de acum, ca modalitate de distribuire a medicilor în diverse specialități (sau pe diverse posturi), nu sunt cu nimic superioare sistemului pilelor.

Carnea este din punctul de vedere a capacității de înmagazinare a răului, a energiilor de joasă vibrație, cea mai periculoasă. Un exemplu și argument în același timp în sprijinul acestei afirmații sunt abatoarele cușer. Nu degeaba evreii folosesc abatoare proprii și restaurante proprii, tocmai pentru că știu că prin intermediul hranei este cel mai ușor de ajuns în interiorul unui om. Proverbul „*La inima unui bărbat se ajunge prin stomac!*” este real. Toate alimentele pot păstra, la un nivel energetic subtil, informații care să pătrundă în subconștientul celui care le consumă. în comparație cu restul alimentelor, cea mai greu de „*curățat*” (din punct de vedere energetic) este carnea, iar cantitatea de energie negativă pe care o poate înmagazina ea este cu mult mai mare. Una dintre soluții ar fi să nu mănânci de două ori din același loc. Există și modalități de a verifica dacă un aliment este sau nu condiționat energetic și, implicit, spiritual - anume expunând alimentele la Lumină necreată. Se poate ajunge la sensibilitatea de a simți prin palme cum este condiționată o porție de mâncare gătită. Prin post se poate ajunge la hiperosmie, moment în care unui aliment condiționat i se percepe un miros diferit de cel normal. Mâncarea este cea mai folosită în magia actuală, mai ales prin intermediul conferințelor acreditate cu ore pentru prezentări de medicamente.

Cu ceva timp în urmă, o prietenă de-a mea, doctoriță, se duce la o prezentare de acest gen, ținută la un hotel de cinci stele. Nu am însoțit-o din singurul motiv că nu aveam bani și, neavând invitație, ar fi trebuit să-mi

plătesc eu participarea. Ar fi fost culmea - să plătesc ca să aud aberații! A doua zi, când am întâlnit-o ca să aflu cum a fost, îmi spune că se simte rău, ca de fiecare dată după ce participă la asemenea prezentări. Oricine are deschis al treilea ochi putea aprecia că ea avea ochii prea tulburi. Am încercat să-i explic că, mai mult ca sigur, organizatorii condiționaseră mâncarea sau cafeaua, ca să-i facă pe participanți să prescrie medicamentul respectiv. Firmele de medicamente se numără printre cele mai bogate din lume. În general așa sunt *„industriile*" care sug bani de pe urma suferinței omului, medicina fiind una dintre ele. Astfel că își permit să angajeze indivizi care se pricep să se folosească de energii, pentru a-i ajuta să-și crească vânzările, chiar trecând peste liberul arbitru al omului. Pe scurt, îi băgaseră în subconștient ideea de a testa respectivul medicament, fiindcă este foarte bun. Am verificat ideea aceasta la mai mulți medici participanți și toți mi-au spus că, după un asemenea congres, au simțit nevoia ca să prescrie respectivele medicamente, ba *„chiar să caute cazuri la care să le dea!*"

Noi, medicii, suntem o bună masă de manevră, tocmai pentru că în majoritate nu credem că magia este posibilă, iar argumentele științifice conving cel mai bine pe unii ca noi să lase garda jos.

22. ANIMALELE ÎN MAGIE

„Câinii ne sunt loiali, pisicile ne disprețuiesc, porcii ne tratează de la egal la egal!"

Winston Churchill

Animalele au fost și sunt folosite în magie din cele mai vechi timpuri. Fie ca ne referim la jertfele evreilor de la templu, la citirea previziunilor în măruntaiele mieilor sau la ritualurile sataniștilor, atât de mediatizate într-o vreme, toate pleacă de la același unic adevăr, faptul că și ele au suflet, acea părticică din divinitate care este un dar al vieții, pentru ca demonul (șarpele Kundalini) să se nască și să învețe. Omorârea unui animal reprezenta, de fapt, oferirea sufletului său demonului pământului, în schimbul izbăvirii de boală, de păcat sau pentru aflarea viitorului.

Demonul, ca ființă spirituală veșnică, venit din atemporal și silit să trăiască în lumea materială, are nevoie și de hrană spirituală ca să trăiască, iar pentru el sufletul este hrana, în momentul păcatului, al greșelii față de

divinitate și al încălcării Legilor Universului, acceptăm demonii care produc boli. Acest adevăr stă la baza vindecărilor făcute de rabini.

Dumnezeu nu pedepsește, el îngăduie răului să pătrundă acolo unde omul însuși îi deschide poarta, adică în propria lui ființă, în subconștientul lui. Aici, pentru că vibrația demonului este joasă, produce alterarea matricei omului, inițial perfectă, lucru care se reflectă și la nivel genetic. Să nu uităm că gena conține toată informația omului respectiv și, implicit, a răului acumulat de el și de generațiile trecute. Alterarea matricii produce diverse simptome psihice și organice. Evreii știau că o epidemie este produsă de duhul acelei boli și de aceea formau un grup din cei mai curați din punct de vedere spiritual, care făceau diferite ritualuri și rugăciuni în cele patru puncte cardinale, de jur-împrejurul localității lor. Se crea astfel un baraj energetic, care nu permitea demonului să intre.

În ceea ce privește magia, animalele au diferite grade de sensibilitate. Cei mai sensibili sunt caii (ei mor primii în cazul farmecelor), apoi vacile, oile, păsările, câinii, iar ultimele sunt pisicile. Este adevărat că marea majoritate a vrăjitorilor are câini sau pisici, din două considerente. Câinii sunt sensibili la rău, devenind foarte nervoși în prezența lui, și, în funcție de rasă, pot fi folosiți pentru a păstra în ei demoni. Astfel, cel mai bine cotat, putând fi cu ușurință asemănat cu un rezervor pentru stocat demoni, este Rottweiler-ul. Nu degeaba i se spunea „*câinele diavolului*”. Sigur, cei mai buni sunt câinii de luptă și câinii natural agresivi. Recunosc, am experimentat fenomenul, dar, dacă ții un demon într-un animal, acesta din urmă se va îmbolnăvi într-un final. Merită?

Și apoi, pentru ce să ții demoni în preajmă? De multe ori, acela pe care îl hrănești te va apăra de ceea ce vine din afară. Te recunoaște ca stăpân, cel puțin până la un anumit nivel, și este bine, uneori, să te folosești de un demon pentru a te opune altuia. Până când reușești să ajungi acolo unde te apără Arhanghelii, trebuie să supraviețuiești cumva. Mai mult decât atât, câinii preiau prin hrană din gărgăunii noștri și de aceea, de multe ori, ei sunt mai bolnavi decât noi. Când îi hrănim, energia noastră reziduală (drăcușorii!) se scurge în ei. Din această cauză, după ce mănâncă, ei sunt mai energici, în timp ce omului i se face somn!

Sunt convins că psihologii străini cunosc acest lucru, pentru că îl folosesc în procesul de resocializare a criminalilor periculoși, cărora li se scade din pedeapsă dacă dresează și cresc un câine pentru orbi. Timp de nouă luni ei au în grijă un cățel, indiferent de rasă: labrador, golden, câine lup, de care se ocupă zi și noapte. Dorm, mănâncă, se joacă împreună. Până și la toaletă se duc amândoi! În acest timp se produce un transfer,

personalitatea deținutului se divide și se proiectează asupra câinelui. Apare evident și o legătură afectivă, dar schisma personalității este cea care micșorează cantitatea inițială de „*rău*” din personalitatea deținutului respectiv. Când vine momentul despărțirii, apare inevitabil și durerea (demonul mai mare plânge după cel pe care îl pierde), dar și eliberarea de energiile negative și tensiunile acumulate în subconștient. Pare destul de ciudat să vezi acele namile tatuate, criminali duri, autori de fapte oribile, plângând după un câine, care la rându-i este agitat și nu mai ascultă de comenzi, pentru că simte ruptura de stăpân.

Americanii au știut să folosească relația om-câine încă din războiul din Vietnam, când au trimis în recunoaștere astfel de echipe mixte. Se realiza o legătură mentală atât de puternică, încât omul putea percepe ceea ce simțea și câinele, putând repera inamicul în același moment în care câinele îi simțea urma, indiferent de organul prin care acesta primea informația. Noi nu înțelegem un fapt, pe care Kipling l-a intuit foarte bine și l-a redat în Cărțile junglei: „*Suntem de-un sânge tu și eu*” cuvinte cu care începea limbajul fiecărui animal, fie că era pasăre, urs, șarpe sau maimuță.

Dacă plecăm de la premisa, necombătută științific, că la baza coloanei fiecărui animal vertebrat, incluzând și omul în listă, se află șarpele (toți trecem prin stadiul de mormoloc în timpul vieții noastre intrauterine!), atunci limbajul lor, la cel mai profund nivel, este același cu al nostru. Probabil că a existat cândva un limbaj universal între om și animale. Faptul ar deveni și mai interesant dacă ne gândim că, poate, va veni și acel moment în care vom redescoperi acest limbaj! Oriunde ne-am afla în Univers, și orice ființă am întâlni, indiferent cât de fioroasă, simplul fapt că ea are în interior aceeași esență, ne va ajuta să putem comunica cu ea. Admițând presupunerea că ne-ar fi ostilă, același Dumnezeu ne va proteja. Este mai încurajator și liniștitor acest gând, inclusiv din perspectiva călătoriilor pe care omul le-ar putea face în spațiu, pentru a-l coloniza.

La ora actuală, în lume se fac mai multe studii cu privire la telepatia între om și animale, după ce existența ei între om și plante a fost deja dovedită. Unele exemplare de câini sunt folosite pentru diagnosticarea cancerelor de piele, în terapia copiilor care au suferit diverse abuzuri sau a celor retardați, tocmai pentru că pot face ceea ce omul rar poate: să ofere dragoste necondiționat!

Chiar mă gândeam, uitându-mă la copiii care se jucau împleticindu-se printre câini, de nu mai știam care-i cu care, când vom putea face același pas și noi, în medicina românească. La noi, încă se recomandă să nu crești câini dacă ai copii, pentru că ar favoriza apariția unor boli! Fiecare are

dreptul să aleagă din balanța riscuri-beneficii, dar despre acestea din urmă nu se prea vorbește, n-au fost mediatizate.

Paradoxal, unul dintre motivele pentru care totuși sănătatea românului se afla, cât de cât, între niște limite acceptabile era existența câinilor vagabonzi, care se aciuau pe lângă blocuri, întreprinderi, șantiere sau spitale și care preluau multe dintre energiile negative ale oamenilor. Priveam curtea spitalului de psihiatrie și, remarcând lipsa uneia dintre cățelușele care erau pe vremea când eram stagiar, nu am putut să nu mă gândesc la bieții oameni care, pe lângă faptul că aveau puțini medici care să știe cu adevărat ce să facă pentru ei, erau văduviți și de acest ultim ajutor. Câinii maidanezi din spitale, unii dintre ei mai buni psihoterapeuți decât medicii-oameni, au dispărut.

Găinile au fost cel mai des folosite în magie, poate și pentru faptul că sunt cel mai ușor de crescut, fără a da de bănuit asupra întrebuințării ulterioare. Este adevărat că sunt preferate cele negre, din considerentul că tot ceea ce este negru are și capacitate mai mare de stocare a chiului greu și, implicit, a demonilor. Chiar oamenii bruneți, negrii, devin mai greu luminoși față de cei blonzi, cu ochii albaștri. La fel este și în cazul animalelor. Este pur și simplu o constatare.

Magia cu păsări se bazează pe metoda jertfei sufletului și obținerea ajutorului unui demon de același grad. O femeie de la țară, care timp de patruzeci de ani taie sute de găini și alte păsări, obține puterea atâtor demoni câte găini a omorât destul cât să determine un om simplu să facă tot ceea ce vrea ea!

De aceea, femeile nu aveau voie, din punct de vedere divin, să taie animale tocmai pentru că au capacitatea de a stoca entități negative, ele fiind mai legate de pământ și preponderent Yin. Se spune că și Cantacuzino a studiat magia femeilor de la țară, îndeosebi un ritual care se folosea pentru vindecarea păsărilor bolnave. Ele luau o găină bolnavă, o puneau la fiert de vie, după care o tăiau bucățele. Pe acelea le dădeau celorlalte găini rămase în viața. Este de fapt povestea care a condus la descoperirea vaccinului anti-holeră. Trebuie să existe genii și pe la noi, ca medicina să meargă înainte!

Pisicile sunt folosite și ele pentru păstrarea demonilor, dar mai puțin, fiind utilizate mai ales pentru protecție. Ele au capacitatea de a converti energia negativă în pozitivă, mai ales când torc. Au obiceiul de a dormi pe nodurile Hartmann și alături de stăpânii lor, așezându-se în locul unde aceștia au acumulate energiile negative (unii dintre ei observă cu uimire „*intuiția*” felinelor lor de a alege zonele dureroase

sau suferinde și, mai mult decât atât, constată uneori dispariția durerii sau ameliorarea acesteia). Acum mă amuz la gândul că, odată, mă uitam la cei care plimbau câini prin parc și mă întrebam, ca mulți alții: „*De ce nu cresc ei mai degrabă un copil*”. Pe atunci, când mergeam în secția de psihiatrie, le ascultam pe unele dintre colegele mele povestind exasperant despre ce au mai făcut pisicuțele lor. Ei, acum am și câine și pisică! Mai întâi a apărut pisica. Apoi mi-am luat și câine.

Sunt utile animalele ca leac împotriva magiei? Da, mai mult în cazul celei trimise dispersat, pe o suprafață mai mare, care afectează cu predilecție câmpul, pentru că ea inevitabil interacționează și cu al lor. în aceste cazuri, o parte din energia trimisă li se transferă. în general, conviețuirea cu un animal sau cu o plantă presupune și interferența cu câmpurile acestora și ale tuturor ființelor vii, din locul respectiv. Ciudat, nu-i așa, un om ne lovește psihic, dar suntem salvați de o plantă sau un câine!

Statistic vorbind, bolnavii de inimă care au crescut un animal au trăit mai mult decât ceilalți. De obicei, cardiacii au probleme afective, care închid chakra inimii (boala însăși fiind efectul și nu cauza). Orice act de iubire exterior, indiferent asupra cui este îndreptat, floare, animal sau om, devine, în primul rând, un mod de auto-terapie psihică. „*Dăruind, vei dobândi*” cum ar spune Nicolae Steinhardt.

23. VIOLUL

M-am gândit destul de mult până să mă hotărăsc să abordez acest subiect delicat, deoarece are multiple implicații. Cred sincer că nimic nu poate fi mai mutilant psihic decât violul, probabil din cauza faptului că el face victima ca, în interiorul său, să se simtă neajutorată și părăsită de Dumnezeu. Întrebarea principală întâlnită frecvent: de ce îngăduie Cel care poate totul, așa ceva? Cel puțin până acum, Biserica s-a ferit să răspundă la această întrebare.

Preocuparea mea relativ la cei care suferă în urma unui viol sau a atacurilor psihice a avut ca motor un fapt real, petrecut în familia unui spion român aflat la post, în străinătate. Omul respectiv, cu vechime în meseria lui, cu toate controalele psihice periodice trecute cu brio, s-a ridicat într-o seară de la biroul unde lucra, s-a dus la seif, a luat documentele secrete și le-a dat foc! Evident, a fost trimis acasă cu primul avion disponibil, internat într-o

secție de psihiatrie și pensionat. Din acest context reiese că avem mulți necunoscători în ceea ce privește psihicul, la toate nivelurile sociale: în Ministerul de Externe, în spionaj, printre medici și chiar în comisia de pensionare.

Dar, dacă ei nu știu nimic, le poți spune ceva? „*De unde nu e, nici Dumnezeu nu cere!*” spune românul. Și aceasta nu a fost tot! Fiul lui, care își satisfăcea stagiul militar, a fost violat. Ceea ce nu știu (mai exact nu am reținut) este dacă fapta s-a petrecut în unitate sau în afara ei (ceea ce nu mai poate fi verificat, fiindcă persoana care mi-a relatat această întâmplare nu mai este printre noi).

Așa am început să-mi pun întrebări, dacă și cum pot fi provocate sau dirijate astfel de „*întâmplări*”. Și am aflat! Timpul mi-a confirmat că da, este posibil. Folosirea duhurilor sau a energiilor face orice posibil. Paradoxul este că tocmai aceia care ne îndoapă din înaltul academiilor cu tot soiul de baliverne știu că demonii există, învață să-i folosească și o fac. Dar fiind secrete care le conferă monopolul puterii, le păstrează doar pentru ei. Ironia este că ei înșiși sunt împărțiți în mai multe tabere, care se războiesc și se folosesc de această cunoaștere pentru a-și produce nenorociri unii altora.

Ce se întâmplă din punct de vedere energetic într-un viol? În primul rând, se face transferul de energie de la violator la victimă. Acesta se face prin orgasm și spermă. Analizăm mai întâi agresorul. Este excitat, supraîncărcat (plin de draci), simte nevoia să se elibereze de tensiunile interioare. Fie nu vrea, fie nu mai poate să se stăpânească. Apare sau își creează momentul propice pentru eliberarea de stresul interior. O face. Întreaga tensiune acumulată, incluzând toate senzațiile, imaginile vizuale, sunetele, fantasmele premergătoare violului sunt eliberate în câmpul victimei! Ea nu are orgasm, normal că nu-l poate avea, fiind violată. Neavând orgasm, toată energia acumulată de agresor se transferă în câmpul victimei.

Atunci, putem înțelege de ce un maestru recomanda femeilor să încerce să aibă orgasm, chiar și în situația unui viol. Motivul este tocmai faptul că, în caz contrar, tot ce este negativ rămâne în câmpul femeii, atașându-se de subconștientul ei (la nivelul primelor două chakre, afectând treptat organele aferente), de unde iese la suprafață sub diferite forme și în cele mai nepotrivite momente. În timp, disfuncția acestor chakre favorizează apariția unor boli organice.

În timpul excitației, o dată cu stimulul care ajunge la creier, sosesc și imagini înregistrate în timpul violului, cel mai adesea, ale agresorului. De asemenea, sunt frecvente cazurile în care, după viol victima rămâne cu „*anestezie*” sexuală totală (frigiditate). Explicația este relativ simplă.

Mecanismele lor de apărare psihică depozitează energia respectivă în cea mai profundă zonă a subconștientului, îndepărtând-o din sfera conștientului. Astfel „*uită*”, închizând totodată și ultimele două chakre.

Am avut o pacientă pe care o întâlnisem la izolator. Era studentă, tânără, frumoasă și deșteaptă. Iată tot atâtea motive pentru care m-am apropiat de ea, încercând s-o înțeleg și s-o ajut. Avusese repetate tentative de suicid (mai mult demonstrative). Urca pe bloc de unde voia să se arunce și avea crize de furie, în care spărgea tot ce întâlnea în cale. În orice caz, atunci când am văzut-o prima dată, traversa un episod psihotic. A reușit să se echilibreze, a fost mutată într-un salon obișnuit, după care s-a externat. Am păstrat legătura cu ea, la fel cum făcusem și cu alți pacienți pe care îi întâlnisem. Pacientul psihiatric, spunea profesorul Ionescu, este *„ca un copil, pe care trebuie să-l ții de mână până învață să meargă singur*”.

M-a sunat într-o zi, tocmai când mă pregăteam să mă duc la Mitropolie, să mă închin la moaștele Sfântului Dimitrie. I-am spus ce aveam în gând să fac și mi-a zis că ar veni și ea. La Mitropolie, un preot tânăr citea rugăciunile de dezlegare de păcate și, în timpul rugăciunii, fata a început să plângă. Apoi s-a liniștit și m-a întrebat, în timp ce ieșeam, dacă nu vreau să bem un suc. Am acceptat și am mers la o cofetărie din centru. În timp ce-mi vorbea, se oprește și îmi spune că a fost violată și că nu înțelege de ce i s-a întâmplat ei așa ceva. Pe măsură ce ea își amintea scena, am simțit producându-se transferul, ca un val negru care îneacă. Din păcate, atunci m-am speriat puțin, eram la început în privința psihoterapiei și nici nu aveam bine fixate noțiunile despre energii. Când mi-a spus: „*Aveam spermă și în păr, pe față, pe piept*”, am răbufnit: „*Și abia acum spui?*” Acel viol era sursa bolii ei. Sinele nu putea să comunice direct ceea ce s-a întâmplat, dar prin intermediul manifestărilor care-i conturaseră și boala exterioară nu făcea decât să atenționeze lumea din jur. De aici până la rezolvarea problemei mai era doar un pas.

Culmea a fost că, deși părinții știau (aflaseră, după câțiva ani, ceea ce i se întâmplase în adolescență), nu spuseseră nici ei nimic medicului psihiatru. Din punct de vedere spiritual, acelui demon pe care îl avea în ea, eliberat din țiganul respectiv în momentul violului, nu-i plăcea faptul că rămăsese legat în câmpul ei și voia să plece, chiar și prin moartea ei. Nu știu, nici n-am vrut să intru în amănunte, cel mai important era că dădusem de cauză, un fir de care s-au ocupat după aceea psihologii.

Tot în cazul ei, mi-a plăcut și m-a impresionat capacitatea Sinelui de a comunica prin desene. La început, desena un păianjen țesând o plasă, căruia îi spunea Spiderman. Apoi, după ce am aflat ce s-a întâmplat cu ea,

a desenat moartea lui. M-a desenat și pe mine. Am fost surprins să constat că eram un cățel comic, cu cipilică, îmbrăcat cu o mantie albastră, cu steluțe galbene, ținând în mână o baghetă magică. Așa spunea că mă vede pe mine. Era și este un suflet sensibil, care merge mai departe în viață.

Desenele sunt un mod de comunicare a Sinelui, studiul și înțelegerea lor fiind de ajutor în descifrarea caracterului uman și a problemelor din subconștient, foarte util, inclusiv în terapie, un avantaj pe care psihologia l-a păstrat. Din păcate, conlucrarea dintre psihiatrie și psihologie este de abia la început, chiar dacă despărțirea lor pe specialități diferite nu a fost corectă de la început.

Într-unul din cabinetele aceleiași secții de psihiatrie intră o femeie, împreună cu mama și fiica ei. Se internase la profesor în ziua respectivă și nu se simțea prea bine. Oarecum surprins de faptul că era însoțită de toată familia, am rugat-o pe mamă să o aștepte afară, împreună cu cea mică. Am remarcat faptul că o speria ideea de a rămâne singură cu mine, astfel încât am întrebat-o de ce îi era frică, de bărbatul din mine, sau de medic? Exista o experiență anume din trecut care o făcea să simtă această teamă?

Fiind sub medicație, deci mai dezinhibată, a reușit să-mi povestească cum, la terminarea liceului, fusese la un control ginecologic și că medicul o violase acolo, pe masă! Sincer, am rămas fără replică. Este destul de greu să recâștigi încrederea pierdută, în asemenea condiții, de un alt medic. Totuși, depresia ei nu se explica pe deplin, faptul că nu se mai putea bucura de viață, de munca ei, mai ales că nu avea greutăți de ordin material. Logic, ar fi trebuit ca problema să se fi manifestat mai demult, iar ea era deja măritată, avea un copil, deci trecuse oarecum peste acel nefericit eveniment. La un moment dat, fiind singuri în rezerva ei, percepând faptul că nu se mai simte amenințată de prezența mea, am întrebat-o dacă l-a iertat pe respectivul medic. Inițial a zis da, că nici nu se mai gândește la el. Atunci am mai întrebat-o ceva: ce i-ar spune dacă s-ar întâlni cu el? A rămas uimită. Nu înțelegea ce urmăresc. I-am repetat.

- *„Încearcă să-ți readuci în memorie chipul lui* (chipul violatorului este legat energetic de acel episod din viața ei și inevitabil face legătura cu energia lui restantă din câmpul victimei, deci din subconștient)*, și acum încearcă să-ți imaginezi că te întâlnești cu el față în față, că poți să-i faci sau să-i spui orice vrei, să te răzbuni pe el, ce i-ai face?*”

- *„Nu înțeleg!*” mi-a spus contrariată.

- *„Eu sunt cel care te-a violat și te întâlnești cu mine, ce mi-ai face?*”

- *„Ți-aș băga ceva în fund sa vezi și tu ce înseamnă aceasta!*” a spus cu ochii îngustați, cu ură în voce, ridicându-se amenințător de pe pat.

Apoi, speriată parcă de propria ei reacție, s-a așezat înapoi. Am simțit cum ura aceea mă învăluie. Nu făcusem decât să o provoc să proiecteze toată ura ei pe mine, pentru a se elibera de ea.

În străinătate se folosesc saci de box, la care se atașează chipul agresorului sau, pur și simplu, se recurge la ajutorul imaginației. Recent s-a descoperit însă că tipul de eliberare pe sacul de box este incomplet, de moment, iar furia în sine, deși inițial scade, crește apoi, proporțional cu numărul loviturilor în sac. Până la urmă, cea mai bună metodă este aceea a regresiei (întoarcere în timp la momentul respectiv), combinată cu eliberarea prin proiecție, așa cum, intuitiv, am procedat și eu.

I-am explicat, spunându-i să se liniștească, că a scăpat de acea povară, dar că îi va fi cu adevărat bine atunci când îl va ierta pe agresor, din inimă. Nu pot spune de ce este bine așa și poate părea chiar o ironie, dar **nu te poți rupe cu totul și deci nu te poți vindeca de problema ta, până nu-i ierți pe toți cei care îți fac rău**. Este o constatare pur practică, dar mecanismul încă nu l-am clarificat.

Cred, totuși, că orice sentiment de ură, dezgust, vinovăție care sunt determinate de o asemenea experiență sunt nocive. Mai târziu, am aflat și motivul direct al depresiei pentru care se internase de fapt: se îndrăgostise de prietenul soțului ei. Morala nu o lăsase să-și exprime sentimentele față de el, avea familie, copil, iar acest conflict interior declanșase depresia. Am sfătuit-o să mai stea în spital, să nu se externeze și să folosească acest timp pentru a-și pune gândurile și sentimentele în ordine, rămânând ca timpul să-i ofere și alternativele de rezolvare.

A ales să rămână împreună cu soțul ei, pe care îl iubea, dar (ca în orice cuplu în care intervine rutina) lipsa de atenție din partea lui o făcuse să se îndrepte către un altul.

Repercusiunile psihice ale violului sunt de mai multe tipuri. De multe ori ceea ce se întâmplă este sublimarea energiei violatorului, de tip sadic, într-o formă feminină, de tip masochist. De obicei, este acuzată frigiditatea, care este de natură psihică, până în momentul când preludiul devine unul sado-masochist. Când apare violența fizică, ruptul hainelor, trasul de păr, femeile care au fost victimele unui viol se pot excita. Ținând cont că energia transferată este de tip Yang-masculină (un drac bărbat), există șansa ca, după ce intră în câmpul femeii, să devină personalitate dominantă, iar femeia (mai ales dacă este o personalitate în curs de formare) să devină, cu timpul, lesbiană! Mai ales că apare ura pentru bărbați, cauzată de violul propriu-zis.

În ceea ce privește homosexualitatea, există mai multe motive pentru care ea a apărut și există. Cel dintâi este demonul. Există demoni de gen feminin și alții de gen masculin. Ei sunt cei care determină orientarea sexuală a omului. Dacă echilibrul este rupt în favoarea celuilalt, apar înclinațiile spre genul opus. Există și spirite care au fost într-o viață anterioară de alt sex decât cel din prezent, păstrând însă atracția către sexul opus din viața precedentă. Din cauza unei reîncarnări prea rapide, nu au avut timpul necesar să se purifice de atracția sexuală care, în această viață se manifestă către același sex pe care îl au și ei. Nu știu dacă și cum se poate trata.

Ca o concluzie: în timpul unui viol se face transferul de energie de la agresor la victimă. Această energie rămâne în câmpul victimei, de unde dracii ies, din când în când, în conștient. Majoritatea femeilor violate se răzbună inconștient pe bărbați, excitându-i și apoi oprindu-se înainte de actul propriu-zis.

Cea mai bună metodă de tratament, mai ales în cazul fenomenului de negare, este eliberarea subconștientului prin preluarea energiilor de la acest nivel și contactul direct cu Sinele. El, oricum, știe totul. În cazul în care ea este conștientă de ce i s-a întâmplat, este de ajuns sa se preia energia rămasă din timpul violului și, foarte important, să accepte faptul că este un eveniment produs, care nu mai poate fi schimbat, de care victima nu este vinovată și pentru care agresorul trebuie iertat.

Mai mult chiar, poate fi ajutată să-și transforme suferința în putere, scoțându-se în evidență forța ei interioară de a depăși momentul și de a ierta. Regresia în momentul violului, sub stricta supraveghere a celui care o coordonează, moment în care i se explică pacientei ca va urmări actul ca pe un film, care nu are cum să o afecteze, să o doară sau să o murdărească, poate permite eliberarea senzațiilor, gândurilor și sentimentelor refulate, eliberarea de ele și implicit de trauma psihică.

Mai există un caz, care este mai puțin cercetat, cel puțin de mine personal, în care, o femeie a fost într-o altă viață implicată într-o mișcare spirituală și care din acest punct de vedere a accesat tainele cunoașterii universale și are înscris în ea, binele și răul aflat la acel moment.

Pot oferi o speță reală de acest gen. O fată care într-o viață destul de recentă, a fost călugăriță creștină. Ea, în sinele ei, recunoaște sexul ca pe ceva negativ din punctul de vedere al evoluției spirituale. La nivel conștient însă, punctul de vedere al societății, al mediului în care trăiește, se înscrie într-o altă normalitate. Sexul, este ceva firesc, spune legea nescrisă a societății. Astfel, mentalul ei, ajunge în contradicție cu Sinele. Soluția pe

care o poate adopta, este aceea a unui compromis. Creează conștient condițiile favorizante unui act sexual, dar, se „*răzgândește*” când acesta este pe punctul de a se produce. Ea poate chiar determina inconștient partenerul să o forțeze. Astfel actul în sine are loc, și-a îndeplinit dorința fizică și mentală, iar Sinele este împăcat pentru că „*ea nu a vrut, a fost forțată*”.

25. TRATAMENTUL

„*Zalmoxis, regele nostru, care e și zeu, spune că, precum nu trebuie să încercăm a vindeca ochii fără să vindecăm întâi capul, ori capul fără trup, tot așa nu se poate să încercăm a vindeca trupul fără să îngrijim și de suflet, și că tocmai de aceea sunt multe boli la care nu se pricep medicii greci, fiindcă nu cunosc întregul de care ar trebui să se ocupe. Căci dacă acesta merge rău, este cu neputință ca partea să meargă bine.*”

Platon în Charmides

Așa cum se cunoștea încă din vechime, pentru vindecarea unui om trebuie intervenit la trei niveluri: material, energetic și spiritual. Afirm de asemenea că ierarhia în ceea ce privește aceste niveluri ar trebui să fie următoarea: medicul (un fel de mecanic auto care, știind cum este construit trupul, acționează la acest nivel), bio-energo-terapeutul (continuând paralela, el este electricianul auto) și, superior lor, preotul (asemenea unui inginer, el fiind cel care ar trebui să cunoască scopul nașterii și vieții omului). Nu este și cazul majorității preoților din zilele noastre care, atunci când întâlnesc ceva deosebit, fug ca de aghiuță, pentru că nu au datele necesare să înțeleagă și să asimileze informații noi. Ierarhia de mai sus este valabilă pentru ceea ce ar trebui să fie un preot al lui Dumnezeu și Iisus Hristos.

Ce măsuri ar trebui sa ia Biserica pentru a redeveni ceea ce era în primele veacuri ale creștinismului? Să facă preoți specializați în toate domeniile: medici, ingineri, fizicieni, pentru că Dumnezeu a creat Universul și Legile lui cu expresie matematică, fizică sau chimică. Să se integreze noțiunile descoperite de știință în credință, pentru cei care vor și sunt pregătiți să înțeleagă.

Este timpul să lăsăm poveștile. Dumnezeu nu are nevoie de ignoranți care să-i aducă slavă, ci de oameni care sa înțeleagă adevărurile și scopul lor, motivele de dincolo de formă și aparență. Nu poți convinge un om care

are un anumit nivel de cunoaștere, decât știind și ceea ce știe el și, mai ales, demonstrând ceea ce propovăduiești. Același lucru este valabil și pentru psihiatrie, psihologie sau medicină. Ele nu mai pot funcționa ca sisteme închise, pentru că omul nu poate fi privit numai ca trup, energie sau suflet, ci ca un întreg, care le cuprinde pe toate trei. Gândirea există și în afara creierului, iar când știința va fi capabilă să demonstreze acest lucru, poate se va schimba Lumea.

În ceea ce privește ritualurile ortodoxe de dezlegare de magie, ele sunt descrise cel mai bine în cartea părintelui Alexandru Argatu, despre viața tatălui său. Într-un atac psihic, mai ales în cazul unuia de amploare, ca metode de a-l contracara pe loc, de la început, dacă nu ești preot sau nu ai unul în apropiere, opțiunile încep să se limiteze. Cred că, dintr-un anumit punct de vedere, unul dintre cele mai neplăcute atacuri psihice este cel care te face să-ți „*tai singur craca de sub picioare*".

Pentru a mă explica, mă întorc cu gândul la radiesteziști, psihologi și chiar psihiatri (nu la toți), care mai întâi învață ca la comanda lor mentală să facă pe cineva să se scarpine la ureche, evoluția în timp însemnând pentru ei să se poată folosi de oameni, ca de niște marionete. Utilizând câmpuri care au acces la mental, dar nu sunt mentalul însuși, este greu să discerni când faci o acțiune care nu-ți este comandată de propria ta voință. Singurul mod de a deconspira un gând indus este să realizezi ceva din structura gândului care, în mod clar, nu-ți aparține. Admițând că ar vrea cineva să-ți insufle un gând, dincolo de el poți găsi instincte sau sentimente care nu-ți sunt proprii.

Cândva, am supărat o cucoană cu veleități de profesoară de parapsihologie. Trebuie, să recunosc că știa multe din punct de vedere spiritual. Și a început să lucreze. Nu înțelegea cum o identificam în spatele tuturor acțiunilor inițiate de ea. În lumea parapsihologiei există o ierarhie, pe care recunosc că am cam călcat-o. Sincer, cred că șeful radiesteziștilor este un încurcă-lume, unii dintre episcopii noștri, niște farisei cu părul lung și minte scurtă (să mă ierte Dumnezeu, nu toți), iar marea majoritate a profesorilor de psihiatrie, niște îngrămădiți! Nu numai că o cred, dar o și afirm. Și aceasta supără.

Așa că unii țin să-mi demonstreze ce buni sunt și cât de bine se pot ascunde în spatele energiilor altora, lovind în somn sau când ți-e lumea mai dragă. Doar că eu am dovada incompetenței doamnei respective, iar ea chiar știe acest lucru. În momentul în care transmitea energie, o dată cu un gând cât se poate de onest („*îmi cer iertare pentru ce ți-am făcut, dar a fost ca sa înveți!*") mai transmitea și un mesaj subliminal scurt, din elementali, ca

un program: *„Nu-ți place femeia de lângă tine!*” Astfel, o dată cu receptarea gândului inițial, intră în câmp precum în Calul Troian și al doilea gând, care te face să te desparți de femeia de lângă tine și nici măcar nu știi de ce. Doar că sărmana specialistă este atât de săracă cu Duhul că nu realizează că **orice energie are și ea o trinitate (gând, sentiment, instinct)** și că orice gând îmi ajunge la nivel mental de la ea îmi imprimă o poftă nebună de prăjituri (ea și fiica ei sunt două dame obeze, care se feresc de dulciuri, degeaba de altfel, pentru că poftele lor nesatisfăcute rămân în fiecare structură a câmpului lor). Aceeași senzație o aveam și când le întâlneam, deci cunoșteam amprenta lor energetică, chiar dinainte de a deveni adversari. Amprenta îmi impresionează ficatul (există la ambele o furie și o frustrare sexuală, la cum arată, nici măcar nu-i de mirare). Nici după mai multe atacuri similare, în care au folosit informații din prima mea carte, nu și-au schimbat modul de operare ceea ce denotă și un IQ relativ scăzut. Și un cimpanzeu ar învăța mai repede!

Mai interesant este că încearcă și lovirea cu energia altui om. Emitentele se racordează mental la câmpul unui cunoscut și lovesc cu energia acestuia, ascunzându-se în spatele lui. Puerile și lașe!

Ideea este că, o dată cu orice energie, se transmit gânduri, instincte și sentimente, astfel că poți afla cine este în spatele atacului, analizând la fiecare din aceste nivele. Tot vei da de chipul celui care a lovit. Dacă nu se obțin rezultate așa, se poate folosi radiestezia (care are o marjă de eroare mică) sau poate recurge la ajutorul celor care comunică direct cu îngerii lor păzitori. Deși rari, ei există și pot fi depistați pentru că ei au ochii sufletului deschiși.

Admițând că totuși nu poți afla cine este agresorul, se poate recurge la slujbele din biserică, anume să ceri în acatiste să-ți arate sau să însemne Dumnezeu pe cei care-ți vor răul. Îmi aduc aminte că odată am cunoscut o familie, în care mi s-a părut mie că nu se potriveau cei doi. Ea era mai „*brunețică*”. Pe atunci credeam în puritatea sângelui poporului român și în necesitatea păstrării ei. Între timp am mai evoluat și eu, cel puțin așa cred! **Naționalismul este inventat de cei bogați pentru ca săracii să le apere averile.** Acum îl consider o prostie.

Revenind la perechea pe care nu o vedeam potrivită. Cum fac arte marțiale știu ce este ceea ce se cheamă în ortodoxie demonul certării, adică acel spirit de la care pleacă certurile și bătăile și care ca superlativ are dragonul. În țările din Orient în care se practică diferite stiluri de arte marțiale este țelul suprem al fiecărui luptător să ajungă la acest nivel la care să stăpânească un dragon! Când știi așa ceva este simplu să trimiți demoni

ca să bagi zâzanie într-o familie. Și am făcut-o convins fiind că ceea ce fac este bine. Și se cam certau, ba mai ieșea și cu vânătăi din când în când. Până la un moment dat când mergând la familia respectivă am cunoscut-o pe mama femeii respective pe care am întâlnit-o mai apoi la chilia la părintele Argatu unde venise pentru binecuvântare! Așa am învățat să nu mă mai iau după culoarea pielii.

Dar s-a mai întâmplat ceva. Odată când m-am dus spre familia respectivă, vrând să iau o geantă de undeva de sus mi-a căzut cu colțul direct în frunte și mi-a făcut un semn. Semnul lui Cain! Când m-am întâlnit cu mama femeii, s-a uitat la el, m-a privit în ochi și am știut că ceruse semn ca să vadă cine era în spatele certurilor care se iscau din te miri ce în familie. Nu mi-a spus nimic pe moment. Era o femeie care la rândul ei fusese acuzată că practică magia și asta pentru că seara, aprindea o lumânare și citea Psaltirea. Ba trecuse prin ospiciu, fiind pensionată pe caz de boală și avusese probleme până ce-l întâlnise pe părintele Argatu care o învățase să-și apere mintea și să-și folosească slăbiciunea într-un mod pozitiv.

Avantajul celor care au cunoscut nebunia este că, știind cu ce au de-a face, pot fi transformați în luptători pe tărâmul spiritual. Am relatat acest episod din viața mea din două considerente. Mai întâi ca o demonstrație că de multe ori putem face un rău, convinși fiind că facem bine (de aceea le găsesc multe circumstanțe atenuante celor care greșesc neintenționat) și apoi pentru că **trebuie cunoscută posibilitatea de a cere divinității însemnarea celor care fac rău. Se poate cere prin acatist sau liturghie însemnarea celor care se folosesc de magie.** Cel puțin, așa se poate ști pe cine să primim sau nu în casă. Bineînțeles că din lumea spirituală sunt mai greu de obținut certitudini, dar nu este imposibil.

O parte dintre modalitățile de tratament le-am explicat pe măsură ce descriam o parte dintre cazurile pe care le-am întâlnit și pe care le-am socotit reprezentative. În acest capitol voi încerca să mă ocup în principal de cele pe care nu le-am amintit.

AGHEASMA (apa sfințită) se folosește pentru spălat pe față și ceafă. Cu ea se poate stropi orice zonă a corpului (mai puțin cea a organelor genitale). De asemenea, se poate face curățarea casei prin stropire.

Eram în anul întâi de facultate și ne pregăteam pentru examene, când mă sună o colegă, rugându-mă impacientată să mă duc cât mai repede să văd o altă colegă de-a noastră, care nu se mai putea opri din plâns. Se certase cu prietenul ei și repeta întruna că este urâtă! A doua zi aveam examen și n-aș fi plecat, pentru că nu repetasem toate subiectele, dar m-am

dus. Am crezut întotdeauna că omul este mai important decât orice examen.

Am găsit-o pe colega noastră, tot plângând în hohote. Nimeni nu reușise să o împace. Și nu era deloc urâtă, dimpotrivă. O sculptoriță încercase chiar să o convingă să-i pozeze nud. În acea seară am rămas cu ea, împreună cu încă o colegă. A doua zi nu a mai vrut să vină la examen și a renunțat la medicină. M-a întrebat dacă să meargă sau nu cu părinții ei la o descântătoare. De ce nu? i-am răspuns (pe atunci nu știam decât Tatăl nostru, pe care îl învățasem abia cu un an în urmă, și nimic despre magie!). S-a dus, iar baba a sfătuit-o **să ia apă sfințită de la trei biserici, să bea în fiecare dimineață pe stomacul gol, să se spele cu ea pe față, pe ceafă, pe piept, pe spate și, în ziua a opta, să se ducă într-o răscruce de drumuri și să arunce peste umăr sticla cu agheasmă care i-a rămas, ca să se spargă de asfalt.** A făcut ritualul și s-a liniștit.

Interesant a fost când în anul VI, discutând cu o colegă cu aceleași preocupări ca și mine, actualmente medic, mi-a zis că în anul doi avusese un coleg care se împrietenise cu o colegă care ei nu îi plăcea! Mi-a povestit cu mândrie cum o aranjase! Zic:

- „*Bine, știi ce făceam eu înainte de examenul de anatomie?*”
- „*Nu!*” îmi răspunde viitoarea doctoriță.
- „*Încercam să dreg ce ai stricat tu!...*”

Și am început să-i povestesc ce s-a întâmplat. Această prietenă a mea își folosea cunoașterea și în sens pozitiv, preluând energiile negative de la alții și folosindu-le inclusiv în sex (de exemplu lua energia, umbra, unui bărbat care îi plăcea fizic și o proiecta pe cel cu care făcea dragoste). Avea un stil ciudat de a descărca un om, uitându-i-se fix în ochi. Putea să deschidă poarta ochilor spre suflet și „*sugea*” efectiv energia ca un aspirator, după care o folosea cum dorea ea. A ajuns în comitetul de campanie electorală a unui partid mare, care a avut un candidat la președinție!

A existat un moment al vieții mele, în care umblam tot timpul cu agheasmă mare la mine. Țin minte că, student fiind, am ajuns în satul tatălui meu. O vecină era pe patul de moarte, de-abia respira, și chiar dacă trecuse și doctorul din comună pe acolo, rudele îi aprinseseră deja lumânările, ca să nu plece pe întuneric. Nu știu ce mi-a venit, dar i-am dat să bea din apa sfințită pe care o aveam la mine. Peste doar o jumătate de oră, bătrânica mătura prin curte, voioasă. Avusese o problemă de magie, cuscra (mama norei) ei îi purta sâmbetele, dar ea avea încă zile de la Dumnezeu. De multe ori, când este vorba de magie, agheasmă mare face minuni.

LITURGHIILE DE IERTARE. Am aflat prima dată despre ele dintr-o carte scrisă de un psihiatru catolic american, în care se vorbea de vindecarea arborelui genealogic. Spunea că fiecare din noi purtăm pe umeri păcatele neamului nostru, indiferent dacă vrem sau nu, iar cea mai simplă metoda de vindecare este obținerea iertării divine. Este totuși impropriu spus iertare, pentru că răul făcut de cineva din neam trebuie echilibrat prin ceva bun, iar Liturghia, ca jertfă a lui Cristos, face tocmai acest lucru. Pentru cei care nu știu, Liturghia rememorează, la nivel spiritual, viața lui Iisus Hristos și jertfa sa pentru omenire, implicit, pentru cel sau cei pentru care se dă Liturghia. Am auzit mulți zicând că nu este drept ca o persoană să plătescă pentru ceea ce alții au greșit în trecut. Nu cred că este foarte important dacă ni se pare sau nu drept, ci faptul că gena există și, dacă este deteriorată de cineva din neam, ea trebuie refăcută. E ca un hard-disc pe care cineva, din greșeală, a înregistrat un „*virus*”. În modificarea genei intervin toate păcatele mari: crimele, sinuciderile, avorturile sau magia.

Liturghiile se pot folosi și în magie, plătind slujbe de iertare pentru primul suflet care iese din iad. Ortodoxia nu acceptă purgatoriul, dar medium-urile și oamenii cu capacități paranormale cu care am discutat contrazic acest precept. În plus, sub binecuvântare, mi-a fost îngăduit să vizitez mental asemenea locuri. Există zone de ispășire a greșelilor, asemănătoare Infernului lui Dante.

Preoții ortodocși nu au fost de acord să citească asemenea Liturghii de iertare, dar nu ar trebui să intervină și să decidă ei asupra mesajului care îmi doresc să ajungă la Dumnezeu. Acel suflet pentru care plătești Liturghia va rămâne îndatorat și, pentru că nu vrea să rămână astfel, te va ajuta și el de acolo cu ceva. Nu poate face rău, tocmai a scăpat de chinurile iadului, dar te poate proteja din veșnicie pe tine și pe ai tăi. **Ideal ar fi ca pentru fiecare zi să ai date la biserică Liturghii și Acatiste (cu rugăciuni de iertare, de protecție sau pentru diferite dorințe). Am să amintesc că tot liturghiile de iertare sunt bune pentru ridicarea la lumină a copiilor nenăscuți (avortați), a celor care au murit fără să fi fost botezați în Hristos.**

Repet, orice atac psihic este îngăduit de divinitate, dintr-un motiv sau altul, fie pentru a învăța, fie pentru a plăti niște greșeli și a le conștientiza. Mulți dintre psihiatri nu vor fi de acord cu mine, dar mai sunt femei care au ceea ce se cheamă psihoză post-partum (clipe în care o femeie poate sa-și omoare copilul de furie) și care sunt tratate ca de o boală psihică (în loc să fie trimise la un preot bun, ca să li se facă *„lepădările*”). Atunci, ce pretenție am putea avea de la asemenea medici? Spiritul uman le este la fel de

necunoscut lor care, chipurile, tratează, pe cât îmi este mie de familiară partea nevăzută a lunii!

SPOVEDANIA este foarte bună pentru eliberarea subconștientului de energiile acumulate, indiferent că este vorba de păcate sau preluări de la alții, ducând astfel la scăderea tensiunilor interne. Însă, pentru eliminarea tuturor, este mai întâi necesară o exorcizare pentru demonii care vin din propria voință a omului. Pentru cei pe care îi poartă din viețile anterioare, regresia este laborioasă, costisitoare, iar specialiștii reali pot fi numărați pe degetele de la o mână!

Preoții ortodocși au o putere extraordinară, de care nici măcar ei înșiși nu sunt întotdeauna conștienți, pentru că tainele au fost îngropate atât de adânc și de temeinic încât este greu să ajungi la ele. Hristos Le-a spus că le va da puterea ca tot ceea ce e legat pe pământ să fie legat și în cer (păcate sau căsătoria!), iar tot ceea ce este dezlegat pe pământ să fie dezlegat și în cer! Ce este mai puternic decât să fii preot al Lui Hristos și să poți opera în cronica Akasha a oricărui om de pe pământ? Asimilând cronica Akasha memoriei în care sunt stocate toate viețile oamenilor, rezultă că tot ce ține de gândurile, sentimentele, instinctele și faptele lor este stocat acolo, iar **preotul ortodox are puterea divină să șteargă, să plătească („*voi cei puternici, purtați poverile celor slabi*”) și să elibereze spirite din ghearele propriilor karme! Doar că ei nu mai știu.**

ÎMPĂRTĂȘANIA, sau Sfânta Taină a Euharistiei, este Lumina, Chi-ul de cea mai înaltă vibrație. Este socotită „*foc*” spiritual și este reprezentarea celui mai înalt nivel spiritual la care poate ajunge un om. Am văzut efectele ei benefice asupra oamenilor care au fost victime ale unor atacuri psihice. Din păcate, fapt mai puțin cunoscut, folosirea ei fără eliminarea prealabilă din câmp a tuturor energiilor negative (prin rugăciune, post și spovedanie) poate crea probleme, fiindcă se întâmplă cum avertiza Hristos: „*Nu poți turna vin nou în burdufuri vechi!*” Vinul nou este energia pozitivă - Lumina, burduful vechi este corpul omenesc, cu vibrația lui inferioară, datorită alimentației și lipsei legăturii permanente cu spiritualitatea. Se poate întâmpla exact ca atunci când turnăm apă fierbinte într-un pahar rece; cel mai adesea, acesta se va sparge. Trupul omenesc, prin însăși natura sa, are o inerție în creșterea vibrației. Apostolii au petrecut trei ani, clipă de clipă cu Iisus și abia apoi au putut primi Duhul Sfânt, limbile de foc care au coborât asupra lor (Lumina necreată nu este Duh Sfânt, ci izvorăște din El).

Am măsurat cu pendulul chakre-le unui bărbat, care avea multiple internări pentru depresie. Dacă inițial le avusese pe toate închise, după împărtășanie cele de la nivelul gâtului și inimii s-au deschis. Nu însă și cele

ale umerilor și nici primele, cele de la nivelurile inferioare (dintre bazin și plex). Dacă s-ar proceda ca în primele veacuri, atunci când oamenii se împărtășeau săptămânal, efectele ar fi fost poate mai importante. În vremurile noastre însă nu mai este suficient.

În plus, cred că ar fi mai important ca omul să fie învățat să aibă el însuși acces la energiile divine și nu să-i fie oferite cu lingurița, când consideră că ar avea nevoie sau voie. Ideal ar fi ca fiecare dintre noi să învețe că poate avea și „*construi*” propria lui legătură cu Dumnezeu, cu Duhul Sfânt, Maica Domnului, Sfinții și Puterile cerești, Biserica având de fapt ca menire tocmai acest lucru. Nu să-i ducă precum niște oi oarbe și proaste la Dumnezeu, ci să-i ajute să vadă drumul spre El și să-i convingă că este singurul care merită urmat.

Mi-a fost prezentat un pacient român, stabilit în Canada. Era pensionat pe caz de boală, cu diagnosticul de schizofrenie. Voia să facă încă o religie și scrisese o carte în acest sens. Țin minte că l-am întrebat dacă nu avea impresia că sunt deja destule. A rămas fără grai. Interesant, la el chakrele capului erau toate închise. De aceea, era normal să vadă viața în negru și să aibă gânduri ciudate. Într-un târziu s-a reușit să se afle adevăratul motiv al bolii lui. În copilărie fusese abuzat de o bonă. Cazul lui m-a convins că, în privința psihicului uman, nici medicina occidentalilor nu este mai bună ca a noastră. Au și ei faliții lor!

Din păcate, împărtășania poate fi folosită și în rău. Am cunoscut mai multe metode.

Prima era folosită de o femeie care se împărtășea și folosea apoi Lumina pentru a ghici în cărți. Era destul de ciudat să o vezi ca fiind jumătate luminoasă (toracele) și cealaltă întunecoasă. Ghicea prin chi-ul ușor, prin Lumină și ghicea corect.

A doua metodă presupunea utilizarea luminii informate în împărtășanie. Părintele Argatu povestea că i s-a întâmplat o dată, după ce s-a împărtășit, să fie cât pe-aci să moară. Spunea că fusese otrăvit, prin euharistie. Se pare că unul dintre slujitorii din altar a condiționat lumina ca să-i facă rău. Acum, cu ajutorul cunoașterii la care am ajuns, pot spune că dacă este vorba de condiționarea unui aliment, aceasta poate fi făcută pentru a afecta un singur individ, chiar dacă din același vas mănâncă mai mulți.

Dacă se pune problema împărtășaniei, mă gândesc în primul rând la Sfântul Serafim de Sarov, pe care îl împărtășeau îngerii. Nu cred că venea cineva și îi dădea să mănânce, ci că ajunsese să se racordeze la energiile necreate. În felul acesta împărtășania clasică nu-și mai avea rostul.

Iisus a spus: „*cine nu mănâncă din trupul meu și nu bea din sângele meu nu are parte cu mine*” și sunt de acord cu aceasta. Dar mai cred că poți mânca găleți de împărtășanie, dar dacă nu ai înțelegerea și iubirea Lui față de om, nu vei ajunge să vezi raiul. Doar dacă îi urmezi Lui Hristos ca fire, mentalitate și acțiune te poți apropia de nivelul Său spiritual. Ideea că dacă mă duc și iau împărtășania respectivă voi fi unde este El este o iluzie scump vândută de Biserică. Altfel cum se face că mulți dintre cei care se împărtășesc (chiar și preoți) nu prea se apropie după moarte de Rai?

Cunosc cazul unui singur mare om care a refuzat împărtășania înaintea morții și anume cel al Mareșalului Antonescu, despre care puțină lume știe că era credincios sau că a ctitorit biserica din piața Hurmuzachi (fostă Muncii) din Capitală. El a făcut ceea ce a considerat că trebuie, și-a asumat responsabilitatea pentru ce a făcut greșit și a plecat demn dincolo. Puțini dintre cei care îl judecă vor ajunge în fața morții fără să chițăie de frica lumii de dincolo! Poate că puțini și dintre cei care îl susțin, dar și mai puțini dintre cei care îl combat. Nu că merită ridicat în slăvi, dar nici să-i contestăm meritele ca om și ca lider. Poate vreodată îl vom întâlni undeva și vom ști adevărul.

Îmi amintesc de o povestire a lui Voiculescu, intitulată parcă „*Perna de puf*”, în care se relata o întâmplare din cartierul evreiesc. Povestea pornea, se pare, de la o întâmplare reală. Era vorba de apropiata moarte a unui evreu bătrân, căruia i se pregătise deja o pernă de puf, cu care urma să fie asfixiat dacă începea să „*delireze*” și să povestească despre lumea de dincolo. Nu se credea oficial în viața de dincolo și, pentru a nu se perturba această credință, cei care ar fi putut s-o conteste erau trecuți mai rapid în lumea celor care nu ne mai cuvântă.

Împărtășania, ca multe din atributele ortodoxiei, este într-adevăr o cârjă dăruită omului pentru a urca, dar cei care găsesc credința de a merge pe ambele picioare, luptătorii, vor ști să primească, fără să se aștepte să le ofere altcineva.

MIRUL sau uleiul sfințit este folosit de obicei la sfințirea obiectelor bisericești și la binecuvântarea prin însemnarea cu sfânta cruce, pe care preotul o face la sfârșitul slujbei liturgice. Este, de asemenea, **bun și pentru ungerea locurilor unde a fost spart câmpul, mirul nepermițând unei noi energii să intre, contrabalansând prin vibrația lui efectul nociv al energiei deja recepționate, de la inițierea atacului. Prin ungere, el determină scoaterea la suprafață a energiilor negative acumulate în profunzime, care pot fi mai apoi eliminate din câmp prin spălare sub o apă curgătoare (de exemplu, sub duș).**

Există miruri de vibrație înaltă, care efectiv ard demonii, chiar dacă omul simplu nu o percepe, pentru că nu are sensibilitatea spirituală necesară.

Eu însumi am făcut unele experiențe pe o serie dintre pacienții psihotici veniți, din toată lumea, la exorcizare la părintele Argatu. La un moment dat am rămas de vorbă cu o studentă de la Universitatea din New York. Curios că fusese trimisă chiar de psihiatrul ei la exorcizare! (deși rari, se pare că mai sunt și din aceștia). Spre surpriza mea, a început să-mi vorbească chiar despre mine. A fost o experiență oarecum șocantă. Toți avem impresia ca numai noi știm tot ceea ce facem. Sau că mai știe cel mult încă o persoană. Așa că atunci când cineva începe să-ți spună lucruri pe care nu te aștepți să le știe despre tine, parcă ți se dărâmă întregul sistem de gândire.

Ea intrase într-o sectă religioasă și se deschisese spre o dimensiune pe care nu era pregătită să o cunoască și, cu atât mai puțin, să o stăpânească! Îngerii și demonii au acces la cunoașterea a tot ceea ce facem, dar chiar și unii oameni pot accesa locul unde este stocată viața noastră, ca un film pe o rolă cinematografică. Însă, haideți să luăm partea bună a lucrurilor - nu suntem niciodată singuri!

MASLUL este una dintre cele mai frumoase și puternice slujbe ale ortodoxiei și este urmată de ungerea cu mir. **De regulă, maslul este destinat celor bolnavi și presupune citirea a nouă fragmente din evanghelii.** Potrivit Cabalei, dar și învățăturilor creștine, există 9 cete de îngeri, fiecărei chakre corespunzând unul dintre cele nouă ceruri sau unul dintre cele nouă niveluri ale iadului. Acesta este motivul pentru care se citesc nouă fragmente de evanghelie, adică tot atâtea molifte cât trebuie citite pentru un pacient. **Chakre-le sunt porți care se pot deschide fie spre bine, fie spre rău, iar maslul are capacitatea de a le deschide către bine.**

S-a pierdut cumva din corectitudinea ritualului, deoarece fiecare evanghelie ar trebui să fie urmată de o pecete (cruce) făcută cu ulei sfințit la nivelul tuturor celor 9 chakre, exact ca la botez. Cam așa ar trebui tratat un bolnav pentru ca răul acumulat în chakre să plece, lăsând drum liber Luminii și, o dată cu ea, vindecării. Nefuncționarea optimă a chakre-lor determină inițial un dezechilibru energetic și o afectare psihică (chiar dacă ea este contrabalansată la început de mecanismele de protecție ale organismului) și, în ultimă instanță, boala organică. Medicina nu înțelege că idealul este nu să vaccinăm oamenii pentru fiecare virus sau bacterie (existentă sau nou-apărută), ci să le modificăm vibrația, astfel încât acestea să nu se poată înmulți și nici să nu poată trăi în corp.

S-a observat, spre exemplu, că vasele de aur și argint au proprietatea de a menține apa proaspătă. Motivul pentru care apa ținută în astfel de vase nu se strică, nu ține de reactivitatea chimică a metalelor nobile, ci de nivelul lor vibrațional, care distruge bacteriile. Atunci, în loc sa fim îndopați cu medicamente și să facem vaccinuri, n-ar fi mai bine sa ne creștem vibrația astfel încât să devenim imuni la ele? Fiindcă este posibil.

Orice medicament are reacții secundare nedorite, neplăcute, asupra altor organe, mai ales dacă este folosit timp îndelungat.

Folosirea în alimentație a uleiului, fainii și a apei sfințite de la maslu crește vibrația corpului, ferindu-l astfel de boală, pentru că orice boală are vibrație joasă.

PSALTIREA, **rugăciunile au efecte benefice în lupta cu magia, dar efectul care se obține citind toată Psaltirea, timp de 3-4 ore, îl poți obține încărcându-te cu Lumină prin Reiki,** în mult mai puțin timp (diferența fiind dată de gradul atins și de practica efectuată). Presupunând că s-a primit o „*lovitură*” în cap sau în inimă, e nevoie rapidă de o cantitate mare de Lumină pentru a ridica din aceasta un scut între victimă și agresor. Se poate folosi sabia pentru a tăia orice legătură energetică cu acesta și, eventual, atunci când este nevoie, chiar pentru a răspunde cu lovitură. De aceea este importantă cunoașterea mai multor metode de protecție. Suntem oameni, trăim într-o lume în care nu avem timpul necesar să citim Psaltirea în fiecare zi. Părintele Cleopa, de la mănăstirea Sihăstria, spunea că este de ajuns să știm **Psalmul 50 (al smereniei) și că recitarea lui de 150 de ori este echivalentă citirii în întregime a Psaltirii.** Aceasta reprezintă puterea de care este nevoie pentru a trece peste scorpii, care sunt relativ rare chiar și în zilele noastre (este vorba de nebunii psihotici și de paranormalii care folosesc tehnica sugestiei și a hipnozei la distanță). Citind **Psaltirea se pot imagina cilindri de lumină, scuturi, clopote sau ouă de lumină, care pot fi realizate la nivel mental, de obicei în starea alfa, când ne imaginăm respectivele modele de apărare.** De obicei, rugăciunea ne dă accesul la Lumină și din Lumină se poate face aproape orice. **O catismă este ideală pentru ridicarea unui cilindru, iar la nouă cilindri este greu să ne mai ajungă cineva. Putem să ni-i construim singuri sau îi putem cere de sus. Evident că ultimii asigură o protecție cu mult mai bună.**

Totuși, trebuie să atenționez că **folosirea Psaltirii fără o pregătire prealabilă, fără o creștere spirituală în timp poate crea probleme, tocmai pentru că provoacă spiritele malefice.** Or înainte de a intra în

luptă spirituală cu ele ar trebui să fii destul de puternic spiritual, ca să nu te „*dărâme*”.

MOLIFTELE Sfântului Vasile cel Mare și ale Sfântului Ioan Gură de Aur sunt recunoscute pentru eficiență. Nimeni dintre slujitorii bisericii nu ne învăță că, de fapt, stadiul de sfânt este nivelul spiritual la care toți oamenii ar trebui să ajungă sau către care măcar ar trebui să tindă. Sfinții l-au atins, însă uităm că, de fapt, **toţi suntem diamante, mai mult sau mai puţin ascunse în mizerie, și că, indiferent cât de nevolnici am fi, tot diamante vom rămâne.**

Însă doar după ce ne-am curățat de orice rău din noi putem deveni un canal de Lumină pentru alții. De fapt, nici Sfinții nu au puterea sau lumina lor proprie, ci o primesc tot de la Dumnezeu, prin Duhul Sfânt. Din acest punct de vedere, **puterea unui om curat pe pământ este mai mare decât cea a unui sfânt din cer, ei fiindu-ne precum niște frați mai mari.** De aceea este bine să le cerem ajutorul la nevoie. De obicei, **rezultatele cele mai bune le are citirea de către un preot a nouă molifte, timp de trei zile la rând.** Ca exemplu, astfel rezolvă o depresie trenantă. Din păcate, eliberarea este atât de bruscă, încât revenirea la normalitate poate trece inițial printr-un sindrom de tip maniacal. Adică în starea opusă ca polaritate. De aceea, ideală ar fi o pregătire psihică specială pentru aceasta. Unora le convine starea respectivă maniacală care poate duce la misticism, dar eu cred că orice lucru brusc în viața unui om produce (într-o mai mare sau mai mică măsură) dezordine în gândire.

În cazul unei căderi depresive bruște, este recomandabilă intervenția imediată, atunci când ea este posibilă. În primul rând, nu se lasă timp suficient pentru ca să apară obișnuința cu boala sau acel echilibru în anormal, iar omul va percepe boala ca și cum ar fi fost un vis urât. Dacă însă depresia sau oricare altă boală psihică sunt instalate cu mai mult timp în urmă, revenirea la normalitate este de preferat să se facă lent. Mecanismele psihice care l-au făcut pe omul respectiv să-și găsească un echilibru în starea de boală, din cauza inerției lor prezentă în ambele sensuri, îi pot face chiar rău dacă se încearcă revenirea grăbită la normalitate. Cred că sunt de preferat câteva săptămâni de revenire lentă, sigură, în confort psihic, pentru a putea obișnui bolnavul cu starea de sănătate psihică și cu reintegrarea în mediul social și familial, chiar dacă noi ne-am dori să-l vedem vindecat în două-trei zile.

În concluzie, dacă atacul psihic este recent atunci se poate și este chiar recomandat să se rezolve rapid, dacă este vechi, este preferabil să se facă treptat. De asemenea, **este mai eficient ca moliftele să fie citite**

împreună cu rugăciuni de dezlegare de magie și vrăji care se folosesc pentru locurile supărate de farmece și cu rugăciunea Sfântului Ciprian împotriva magiei (el însuși fiind un fost vrăjitor care s-a întors la Dumnezeu). **Altfel nu sunt complete, deoarece moliftele se adresează numai demonilor, nu și energiilor telurice, care nu sunt demoni, ci doar întuneric sau lumină perimată.** Plus că dacă sunt trimiși de un vrăjitor, demonii nu pleacă de bunăvoie. În momentul în care sunt citite moliftele, cei care vin să ia răul sunt Arhanghelii și, dacă este o problemă care ține de magie, demonul țipă că nu poate să plece, pârând cine l-a trimis.

Oamenii devin foarte ușor dependenți psihic; eu nu vreau să fiu un guru, așa cum am fost acuzat de un psihiatru, sunt mulțumit cu poziția mea de para-psihiatru (parafrazând paramedicii din străinătate!) și mi se pare corect deoarece nu dețin Adevărul. Încerc să-mi ridic pacienții până la linia de plutire și apoi îi trimit la biserică, eventual îi îndrum, dacă au nevoie, în alte direcții. Fac ceea ce se cheamă transferul afectiv asupra lui Dumnezeu, fiindcă El le poate rezolva pe toate. Nu se știe pe unde mă vor duce pe mine drumurile vieții în câțiva ani, dar este corect și bine pentru evoluția ulterioară a pacientului ca el să știe unde să-și găsească singur leacul.

SFINTELE MOAȘTE păstrează un crâmpei din câmpul sfinților, adică al acelor oameni care au ajuns la nivelul spiritual care le-a dat accesul la Lumină. Orice lucru care ne aparține rămâne impregnat cu energia noastră. Pe acest sistem se face și recunoașterea celor care au fost lama sau preoți shaolin în altă viață. Este adevărat că **la un anumit nivel spiritual îți este permisă intrarea în chakra inimii, pentru a afla de unde vine acel om și cine a fost în viețile anterioare**. Dar mai este mult până atunci.

La nivelul spiritual actual mulți nu L-ar recunoaște nici pe însuși Iisus Hristos coborât pe pământ. Vibrația moaștelor este asemănătoare cu cea a Sfinților, oriunde ar fi ei, și de aceea atingerea lor permite încărcarea cu Lumină, concomitent cu descărcarea de energii negative. Fenomenul se derulează în felul următor. În funcție de modul cum și-au desfășurat viața, de grija față de ceilalți, sfinții primesc încă din timpul vieții o parte din darurile Duhului Sfânt. O dată cu moartea, ei pot lăsa darul lor, care este veșnic, spre folosul oamenilor în apropierea moaștelor. Mai exact spus, rămâne un înger care se ocupă de vindecări, specialist în medicină spirituală, care are în sarcină să ajute și să vindece oamenii care cer cu credință ajutorul sfântului. Este și cazul Cuvioasei Paraschiva, al Sfântului Mina sau al altora.

Pe pacienții cu probleme îi trimit să facă pelerinaje pe la moaștele sfinților din București. Din centru, cel mai ușor este de ajuns la cele ale Sfanțului Dumitru Basarabov și ale Sfinților Constantin și Elena de la Mitropolie, apoi se poate trece pe la Sfânta Paraschiva la Mănăstirea Antim, la Sfântul Mina, pe calea Călărași, cam la o stație de la demolata biserică de la Sfânta Vineri, la Sfântul Ciprian, în biserica Zlătari, de vizavi de clădirea mare a CEC sau la Sfântul Nicolae de la ctitoria brâncovenească aflată la kilometrul 0. Mai sunt moaște de sfinți în București, la schitul Darvari și la multe altele.

ICOANELE au o acțiune binefăcătoare care se bazează pe același principiu cu cel al moaștelor și al fotografiilor, având energia celor pe care îi reprezintă. Sunt foarte bune pentru izolat încăperile, calculatoarele, autoturismele. Prin sfințire ele sunt condiționate cu energia sfinților pe care-i reprezintă.

Avându-le înjur este ca și cum ai muta cerul pe pământ. Sincer, eu nu am crezut că sunt atât de puternice, până nu am văzut reacția unui băiat posedat (psihotic) la tot ceea ce înseamnă sfințit în biserică.

Cândva, mi-am întrebat o colegă de ce nu sunt icoane în saloanele de psihiatrie. Mi-a răspuns că induc mai rău delirul! În timpul posesiei (nebuniei), omul și demonul devin unul și ceea ce vede demonul, vede și omul. Și invers. Demonul vede tot timpul chipul lui Dumnezeu și din același punct pornesc fie frica lui, fie exacerbarea credinței. Nici un om nu are credința demonului, pentru că el știe. Existența lui Dumnezeu, deși incertă pentru unii dintre noi, oamenii, pentru el este o certitudine. Este incertă pentru noi, tocmai pentru că suntem condiționați de ochii noștri trupești. Atunci când se deschide chakra a șasea, care înseamnă de fapt privirea ortodoxă „*în duh*”, aproape că nu știm cum să o închidem mai repede sau, în cel mai rău caz, ajungem la ospiciu.

REIKI ca sistem de terapie cu Lumină are efecte spectaculoase. Este sau nu este venit de la Duhul Sfânt? - iată o problemă care trebuie dezbătută de Sinod, părerea episcopilor în parte nemaiavând prea mare greutate. Lumina are rezultate benefice în orice boală, în cicatrizarea rănilor sau anestezie, în tratamente la distanță pe fotografii sau doar pe nume. **Accesul la Lumină prin Reiki, ca și cel prin hirotonisire, deschide însă posibilități multiple în ceea ce privește tehnicile de apărare împotriva vrăjilor, deoarece din Lumină se pot face săbii de foc, bile de lumină, clopote de lumină, cilindri de lumină, săgeți de lumină, sulițe *etc.*** Sunt destule cărți despre Reiki, despre simboluri de protecție și cum se folosesc

pentru curățat casele, pe tine însuți, pentru terapie la distanță, indiferent că este vorba despre un atac psihic sau de o simplă boală.

Eu am făcut Reiki și pot spune că în ceea ce privește propria protecție și ajutorul celorlalți este bun. Îmi este încă destul de neclară problema materială. Dacă urmăresc cu adevărat metoda eristică de vindecare, cum pot unii cere atât de mulți bani pentru inițiere? Știu, totul în viață se plătește, și este preferabil să plătești cu bani decât prin boală sau suferință. Totuși, nu mă pot împiedica să nu-mi imaginez cum ar fi fost ca Ioan, când a venit la el Iisus pentru a-L boteza în apa Iordanului, să-I fi zis: „*Te costă 300 de euro ca să devii maestru al Luminii!*” Sau ca Iisus să fi procedat la fel cu apostolii!

Ceva este greșit, ori în Reiki, ori în mentalitatea unora dintre maeștrii săi.

Pe de altă parte, adevărul este că oamenii nu pot fi tratați toți la fel. Am fost să văd un terapeut lucrând și l-am întrebat de suma pe care o ia pentru consultație. Lua atât cât îi dădeau oamenii și mi se părea corect sistemul lui. Sunt însă și unii pacienți, e drept, mai cu dare de mână, care dacă plătesc puțin devin neîncrezători în eficiența tratamentului primit și renunță după primele ședințe.

Cei mai mulți maeștri Reiki nu au înțeles pilda femeii sărace care a dat la templu doi bani, dar care pentru ea erau mai valoroși și mai „*munciți*” decât punga bogatului. Ceea ce pentru unul care are mai mulți bani este nimic, pentru un altul care trăiește dintr-un salariu mediu este enorm... Atunci, cum îi diferențiezi? Firește, fiecare maestru are liberul său arbitru și va da seamă pentru opțiunile materialiste și vanitoase. Numai că suferința celor fără dare de mână rămâne nealinată și nevindecată.

Mai nou a mai apărut o problemă - faptul că mulți dintre maeștrii Reiki au ajuns să lucreze pentru diverse persoane publice, fie că este vorba despre oameni cu bani, fie că despre oameni politici, și fac ei înșiși politica partidului sau individului respectiv, întrucât eu însumi sunt maestru Reiki, cred că am dreptul să afirm că linia pe care a înființat-o Usui a fost demult abandonată și că ne aflăm în situația de a avea acces toți la anumite energii, fără să facem ceea ce este corect din punct de vedere divin, ci doar să împlinim voințe și ambiții proprii. Unii maeștri Reiki au uitat pe drum tocmai sursa divină a energiei pe care o folosesc și, de aceea, mulți dintre ei au probleme.

Adesea, nu se înțelege un fapt simplu. Există un echilibru în Univers. Dacă un om îl calcă și prin aceasta își atrage boala (ca o entitate spirituală sau câmp electromagnetic) prin actul vindecării, fie că este vorba de șaman, maestru Reiki, preot ortodox, musulman sau rabin acesta preia „*vina*” și deci,

boala. De aceea, de multe ori vindecătorii sunt mai bolnavi decât cei pe care îi tratează. Ei au acces la energiile divine, le folosesc și preiau duhurile bolilor.

A trecut destul timp de când eram student. Pe atunci avea loc primul Congres de Medicină Alternativă de la Arad. Eram cu un coleg de-al meu, actualmente tot medic, care este de religie penticostală. Aveam în comun faptul că amândoi participasem într-un fel sau altul la exorcizări. Eu la părintele Argatu, el în comunitatea creștină de care aparținea. La intrarea în sala unde se ținea conferința ne-am oprit și nu am putut intra. Acolo era o cloacă de șerpi și de scorpii. Mă întrebam cum pot fi acele persoane mai murdare, din punct de vedere spiritual, decât sunt bolnavii de care ar trebui să se ocupe. Am înțeles când am început să descifrez Reiki-ul și bio-energo-terapia. Vina nu este a sistemului, ci a omului. Folosești energiile divine, dar nu dai nimic în schimb. Maeștrii inițiază, vindecă și iau plata, dar Celui care i se cuvine de fapt meritul vindecării, lui Dumnezeu, Duhului Sfânt, Luminii nu i se dă nimic. Nu știu câți dintre practicanți pleacă genunchii și rostesc din inimă o rugăciune de mulțumire pentru darul primit. Așa că ei se încarcă negativ. Ispita lor este mai mare și apoi încep să facă și să scrie prostii.

În plus, un maestru Reiki care nu-și păstrează propria curățenie afectează și pe cei din jur, imprimând celor pe care-i tratează sau inițiază propriile gânduri și frici. Dacă nu mi-e indiferent de la cine și prin cine primesc ceva de mâncare, atunci cu atât mai important este să aleg de la cine aleg să iau Lumină, Har sau doar o inițiere. Nu mai vorbesc că am trecut prin diferite inițieri (sincer special ca să văd ce găsesc la niveluri subliminale), și pot face afirmația că lumina informată (de care mulți maeștri spun că nu se poate face), este cea mai nenorocită formă de manipulare a individului sau în masă.

De exemplu, după una dintre inițieri, pe care mi-a făcut-o un maestru cunoscut, am ajuns să nu mai pot să mă rog. De fapt, respectivul chiar făcuse la un moment dat afirmația că numai cei slabi se roagă!? Ca și cum ar fi ceva de la el și nu dintr-o sursă independentă de od a Universului!

Rugăciunea nu este o practică frecventă a mea, dar o fac din când în când. În momentul în care am descoperit în subconștientul meu un gând de genul „*sunt învechite rugăciunile ortodoxiei sau moliftele Sfântului Vasile cel Mare*”, atunci am început să-mi pun întrebări de unde este venit acesta. Or, scăpând o dată de el, am observat ca reapare. M-am decis să identific sursa. Poate că maestrul respectiv nu știa că nu mă mai las păcălit de lumina simplă și că sunt atent la conținutul ideii. Sunt maeștri care umplu cu

lumină o carte care are tot felul de idei false, pe care ceilalți le recepționează ca adevărate și luminoase și se aleg în cap cu gânduri pe care nu știu cum să le mai scoată. **Cel mai bun sistem de verificare a ideilor pe care l-am descoperit până acum sunt tot rugăciunile de dezlegare ale ortodoxiei.** Altele nu știu, pentru că m-am născut aici și nu în iudaism sau mahomedanism. Pot face afirmația că Reiki-ul ca sistem este bun, dar trebuie avut grijă la cine ajungi și pe mâna cui te lași condus pe drumul Luminii. Fiecare are maestrul lui, care apare la un moment dat și știu că experiența, chiar și nefastă uneori, te ajută să înveți mai repede unele lucruri.

MASAJUL OSTEOPAT se bazează pe faptul că multe din energiile negative rămân stocate în mușchi și tendoane. La un moment dat, am necăjit un maestru în acupunctura. Supărarea lui mi-a blocat umărul drept. Nu știu dacă m-a lovit intenționat sau pur și simplu lipsa mea de respect l-a mâhnit. Am încercat orice, toate metodele pe care le cunoșteam, inclusiv Reiki. Îmi îmbunătățeau starea, dar nu-mi rezolvau problema. M-am dus la o prietenă care știe să facă masaj osteopat. Când a început să-mi deblocheze umărul drept am simțit o durere înfiorătoare și instantaneu mi-a venit în minte chipul respectivului maestru. Chiar dacă eram eu mai îndreptățit să fiu supărat pe el pentru că nu fusese tocmai fair-play cu mine, supărarea mea coroborată cu a lui îmi nenorocise umărul corespunzător chakre-i voinței. Interesant, nu? Trebuia în principal să-mi cer iertare de la el și de la Dumnezeu pentru mine și pentru el, dar să-l iert și eu. Mai întâi am făcut acest lucru mental, într-un prim pas, dar până nu m-am dus să vorbesc personal cu el, nu mi-a trecut acea durere în totalitate. Pacea, înțelegerea și iubirea sunt cele mai importante în relațiile între oameni.

YOGA, prin intermediul posturilor, face de fapt același lucru care se întâmplă în masajul osteopat și anume deblocarea articulațiilor, a energiilor negative situate la nivel de încheieturi, permițând totodată reamintirea și rezolvarea conflictelor. De asemenea, permite deschiderea chakre-lor și, prin meditație, ajungerea la stadiul final al eliberării, Floarea de Lotus. De la acest nivel este posibilă vizitarea altor civilizații, planete, a cerurilor și chiar a iadurilor, după opțiunea fiecăruia. Din păcate, numărul adevăraților maeștri de yoga este limitat și a încerca să practici singur este un pericol. Am cunoscut în chilia părintelui Argatu un bărbat care făcuse yoga ani de zile, până când i s-a deschis al treilea ochi. Nu fusese pregătit pentru acest lucru și s-a speriat. Nici nu mai putea sta în propria casă și mergea din mănăstire în mănăstire, până a învățat să-și curețe încăperea în care locuia și dormea.

TERAPIA CHAKRELOR este o **metodă excelentă de eliminare a energiilor rămase în urma unui atac psihic.** În plus, **deschiderea lor către Lumină permite corpului să se vindece singur, fără a mai fi nevoie de un aport energetic suplimentar din partea altcuiva.** Oricine are înscris în matrice funcționarea normală a organismului, iar Lumina curăță și repune în funcțiune mecanismele lui de auto-reparare. Evident că **terapia chakre-lor prin cristalo-terapie, lumină laser, Reiki se adresează unui atac difuz și mai puțin celor concentrate în punct. În cazul acestora** (care pot fi chiar mortale), indiferent de zonă (fie că este vorba de creier, inimă, plex sau rinichi) **primul lucru care se poate face este să se pună mâna pentru a închide câmpul și, dacă nu se știe mai mult, important este ca victima să se roage ca să scape cu viață. Victima se mai poate așeza în dreapta unui prieten, ca, în acest fel, să primească un ajutor suplimentar de la îngerul acelui prieten.**

Cândva o femeie a încercat să mă „*lege*”, situația fiind cu atât mai ciudată deoarece eram „*la mâna ei*”. Voia însă supunere necondiționată, iar eu, pentru că eram la serviciu nu puteam face nimic. Reușise să mă lege cu un cerc negru în jurul capului, de-mi venea să-l sparg singur de durere. Nu mă mai puteam ruga, nu aveam nimic sfințit asupra mea, pe atunci nu făcusem Reiki, deci nu aveam acces la Lumină. Am fost nevoit să aștept ca poate Dumnezeu însuși să mă ajute. Și a făcut-o. **A venit un coleg și m-am așezat în dreapta lui, moment în care am avut destulă energie** să tai cercul care mă lega la nivel spiritual, după care am început să casc, eliminând energiile negative. Cam aceasta este când nu știi să te aperi sau nu ai energie să o faci. Sunt multe lucruri chiar aparent banale care te condiționează. De exemplu, atunci când faci dragoste poți rămâne fără energie suficientă pentru ca să te mai aperi, iar cei care știu acest lucru lovesc, de obicei, atunci. De unde știu? Se spune că la Sfântul Antonie cel Mare a venit odată un pustnic să îl întrebe de unde are tot felul de premoniții, de viziuni, mai ales că, înainte de a ajunge la el, în cale îi fuseseră trimiși niște catâri să-l ia. Sfântul Antonie i-a răspuns că de la demoni! Cam de acolo se află și treburile mărunte, îngerii vin doar când sunt lucruri înalte spiritual de comunicat.

Pentru terapia chakre-lor procedez în felul următor. Mai întâi stabilesc care sunt închise. În acest fel am în plus un ghid care mă orientează asupra problemelor persoanei respective. Ele se închid în cazul în care acesta nu face ceva corect și în atacurile psihice, care și ele sunt îngăduite pentru a învăța ceva. Atunci explic de ce s-au închis: supărare, păcat, dormit pe nod Hartmann, nemulțumirea părinților sau altcuiva, magie.

Există mai multe moduri de deschidere: prin Tao, care presupune executarea unor cercuri spre stânga în jurul chakre-i (în principiu 21, dar numărul variază în funcție de energia pe care vrem să o aibă acea chakră și care diferă de la un om la altul, depinzând de evoluția lui spirituală). Trasez simboluri (Crucea și cele din Reiki) în chakra a cărei deschidere o doresc, condiționând ca ea să rămână la dimensiunea care este echivalentă cu starea de bine a omului respectiv. A fi deschisă nu este totdeauna bine, după cum, a fi închisă nu este totdeauna rău. Deschiderea chakre-lor mai face ceva, permite răului să iasă, trecându-se peste ceea ce se cheamă în Reiki - criza de vindecare. Aceasta se datorește introducerii luminii în corpul uman, fără a se elimina însă partea negativă. Or, introducând lumina, nu faci decât să „*arzi*” răul. Cu cât durerea lui este mai mare, cu atât criza de vindecare se adâncește, iar omul, pe ansamblu, se simte mai rău. Dacă însă se lasă chakrele deschise în timpul tratamentului este ca și cum ai destupa scurgerea și ai deschide robinetul. **Aplicând Reiki, prin așezarea palmelor în poziția de deasupra capului, lumina face să se scurgă întunericul în pământ și curățarea câmpului se face fără durere.**

POSTUL este util pentru creșterea vibrației corpului, alimentele vegetale proaspete fiind pline de Lumină, pe care o aduc organismului în comparație cu produsele animale care conțin Chi greu. De fapt, am menționat în primele capitole că tot ceea ce este viu emite radiații în spectrul luminos. Cu cât un aliment vegetal este mai proaspăt, neprelucrat, cu atât el are mai multă energie pozitivă. **Legumele sunt Lumină înmagazinată și tocmai de aceea sunt bune în tratamentul bolilor.** Nu mă contrazic dacă afirm că există posibilitatea de a curăța chiar și carnea.

Din punct de vedere spiritual avem pilda Sfântului Apostol Petru. Acestuia i s-a dat să vadă coborârea din cer a mai multor feluri de animale. Fiind îndemnat să mănânce, el refuză, cu pretextul: *„Cum să mănânc ceva necurat?”* Și atunci, Dumnezeu îi vorbește: „*Oare ceea ce am curățat Eu, numești tu necurat?*” Adică **se poate mânca orice atunci când prin intervenție divină se purifică, se transformă pozitiv!** Este atributul Luminii. Nimic mai simplu, dacă ai conștiința faptului că totul în esență este energie și lumină și că Lumina spirituală, schimbă structura unui aliment la cel mai profund nivel.

În timpul unui atac psihic nu este recomandat postul, decât dacă victima se duce într-un loc unde alții mănâncă carne. În acest felul tot ceea ce vine rău (demoni) asupra sa se va duce sub forma senzației de foame la cei din jur. **Dacă ești însă singur, este de preferat o friptură în**

sânge, energia negativă strângându-se în stomac, permițând limpezirea minții, clarificarea, verificarea, selecția și ordonarea gândurilor în așa fel încât să poți lua apoi o decizie cu privire la pasul următor. **Postul este o metodă foarte grea de plată a greșelilor și făcută fără discernământ, duce la epuizarea resurselor fizice și psihice ale omului.** Mi se va spune poate că „*omul nu trăiește numai cu pâine și cu apă, ci cu orice cuvânt care iese de la Dumnezeu*”.

Este adevărat ceea ce spunea Mântuitorul, dar El avea atunci acces la energiile necreate pentru că era curat! Nu știm dacă îl avusese și înainte de botezul Lui Ioan Botezătorul, de momentul coborârii Duhului Sfânt asupra lui sub formă de porumbel. Accesul la energiile necreate duce chiar la dispariția senzației de foame și la scăderea aportului alimentar, a cantității necesare pentru întreținerea în condiții optime a trupului. Nu este un lucru nou. Lama tibetani stăteau iarna în munți, înveliți în sac și având ca mâncare timp de 3-4 luni un singur sac de orez.

Se poate face un experiment simplu: să vedem cum variază energia unui om care consumă numai alimente sfințite, de post, energizate cu chi, sau numai cu carne. Ar fi mai interesant să se demonstreze științific valabilitatea pildei Sfântului Petru!

Trebuie să mai precizez că **a mânca împreună cu cineva, înseamnă a-ți egaliza energiile cu el. Și binele, dar și răul!** În terapie foloseam și o altă metodă. Mă întâlneam cu pacienții în oraș, la un suc sau la o pizza, egalizându-mi energiile cu ei, având astfel acces la subconștientul lor prin energia lor restantă în câmpul meu. Adică preluam cât puteam eu duce din câmpul lor, urmând ca prin analiză și alte metode să aflu unde anume era cauza bolii. Bineînțeles că și el prelua de la mine. Și bun și rău, fiindcă nici eu nu sunt un sfânt.

Postul negru de trei zile este unul dintre cele mai grele și mai puternice în credința ortodoxă. Este folosit de preoții călugări în sfințirile cele mai puternice, când se folosesc moliftele Sfântului Vasile cel Mare pentru exorcizări. În momentul postului se consumă din întreaga energie a câmpurilor, ajungându-se la cel al sufletului, care find de origine divină arde demonii. La trei zile de post negru nici un demon nu mai poate rămâne în trupul fizic, orice păcat putând fi plătit astfel. Este pragul corespunzător scorpiei.

În ceea ce privește argintul viu pot afirma din proprie experiență că prin post negru este destul de dificil de eliminat, pentru că dă reacții de tipul vomei, diaree, eructațiilor, iar când toate acestea se petrec simultan nu este prea plăcut. Doar în momentul în care se elimină bila se poate spune că

întreaga energie negativă a fost eliminată. De ce este vezica biliară ultimul loc unde se depozitează entitățile negative nu am decât o idee neconfirmată. Cred însă că la ora actuală sunt metode mai simple și mai puțin traumatice pentru organism de eliminare a entităților negative.

Dacă aș avea un copil care a făcut o prostie, nu cred că m-aș bucura să-l văd lihnit de foame, chinuindu-se și vomând, ținându-se de garduri ca să scape.

Am afirmat în capitolele precedente că, mai nou, prin Reiki se poate trata de argint viu un om care este *„plin”* de așa ceva în cam 20 de minute. Așa că acest post ar trebui să fie unul excepțional. Un **alt post bun ca protecție în magie este cel de la 12 noaptea la 12 ziua.** Adică să nu mănânci nimic în acest interval de timp. Este perioada în care puterea întunericului este maximă și scoate la suprafață umbra din noi, putând fi folosită în diferite domenii: de la învățat și examene, la afaceri sau terapie complementară. Evident că excepția privind utilizarea cărnii într-un atac psihic se păstrează.

ACUPUNCTURA este un remediu ideal pentru atacul concentrat în punct și deci și pentru durerea localizată. Sunt mii de puncte electro-dermice de acupunctura și este aproape imposibil, ca înfigând chiar empiric un ac să nu ajungi într-un punct de acupunctura. Are avantajul că dispersia energiei negative se face imediat, prevenind răspândirea ei în câmp. Se poate compara cu un balon înțepat cu un ac. Este cea mai bună în atacurile în care sunt folosite păpușile și acele, sau care utilizează energii concentrate în puncte de acupunctura sau chakre. Folosirea acelor depinde de măiestria acupunctorului, care poate merge până la a rezolva un caz cu un singur ac!

M-am gândit mult la acest lucru la sensibilitatea necesară pentru a ajunge la un asemenea nivel. Cred că se poate face aceasta doar atunci când există sensibilitatea de a vedea, a simți și de a strânge energia negativă din câmpul unui singur om într-un singur loc, pe care să îl înțepi apoi cu acul! Aceasta presupune coordonarea energiilor.

Pentru cei care practică acupunctura este necesară protecția, ei preluând foarte mult chi greu de la pacienții pe care îi tratează. Deși pare de necrezut, chiar și la începutul celui de-al treilea mileniu se mai folosesc păpușile în magie.

Nici eu nu aș fi crezut, dar la un moment dat am cunoscut un muzician de la Filarmonică, venit la exorcizare, tot la Cernica. Toate facultățile lui mintale erau în ordine, dar nu mai putea cânta. Totul plecase de la faptul că, tânăr căsătorit fiind și căutând ceva prin șifonier a găsit o păpușă înțepată

cu ace, îmbrăcată în bucăți din haine care-i aparținuseră și care se „*pierduseră*” în timp. Evident că o întrebase pe soția lui ce reprezintă, care mai că făcuse o criză de nervi. Urmase divorțul și inevitabil boala. Pare de necrezut, dar celor care nu pot crede nu le doresc să se convingă pe propria piele, dacă numai așa pot.

Una dintre cele mai reușite combinații în tratament este Acupunctura plus Reiki. Este foarte reușită din același considerent cu cea a terapiei chakre-lor cu Reiki. Acele permit dispersia energiei negative, în timp ce prin Reiki se poate restabili echilibrul energetic optim de funcționare a organismului.

CRUCEA este un simbol care îl reprezintă pe Hristos și care deschide dimensiunile spre Lumină, până la ultimul cer. **În vechime se făcea de mii de ori pe chakra inimii, ducând la deschiderea ei. Apoi, prin coborârea minții în inimă determina unirea minții, a Conștientului, cu Sinele, ducând la mântuire (șarpele își înghițea coada!).**

Comparate radiestezic, crucea ortodoxă are putere mai mare decât cea catolică. Corect se face pornind de la cel de-al treilea ochi, la a doua chakra, apoi de la umărul drept la cel stâng atingând toate cele patru puncte. Dacă nu se face atingerea trupului, puterea ei scade. Sensul esoteric ar fi: divinitatea coboară pe pământ, iar voința se echilibrează cu iubirea deschizând poarta spre suflet. Este simbolul și Arhanghelului Mihail, unul dintre păzitorii porții dintre dimensiuni, pentru ca nimic din ceea ce facem urât să nu perturbe viața de acolo. Eu o folosesc în deschiderea și închiderea chakre-lor pe principiul: crucea deschide, crucea închide.

MANTRELE sunt cuvinte-fraze cu mare încărcătură spirituală, având vibrația ridicată datorită semnificației lor. Există mii de mantre care vin din India, China, Egiptul vechi, de la azteci, maya-și și atâtea multe altele. Fiecare om poartă în sine informații din viețile anterioare și, fără sa vrea, poate rezona la niște cuvinte care pentru un altul nu înseamnă nimic. Ceea ce îți impresionează sufletul are legătură cu trecutul tău, cu viețile tale anterioare. Prin creștinare, prin botez, căpătăm însă dreptul de a ne folosi de numele Mântuitorului. Din punct de vedere creștin cea mai frumoasă mantră este cea a isihasmului: *„Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul Lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!*” Se spune că mantra OM a fost prima silabă care a fost rostită în Univers și de aceea ea este repetată în Tibet.

Dar Iisus ca Fiu al Omului este cheia de acces direct la El!

Ca interpretare esoterică, această mantră creștină conține în ea toată istoria Universului: *„Eu, demonul căzut care l-am urmat pe Lucifer, cel care îmi era ierarhic superior, păcătosul, cer milă și iertare de la Dumnezeu, Tatăl meu, din cauza neputinței mele”.* Singur, nu mă pot întoarce pentru că ispita e mare, plăcerea la fel și neputința așijderea, așa că Dumnezeu, îl trimite pe Fiul Lui, Iisus, să mă ajute, să mă întorc de unde am căzut. Teoria morții Universului se referă probabil tocmai la acel moment când toți vor fi recunoscut că au greșit și întunericul se va contopi din nou cu Lumina, așa cum era la începuturi.

Mă întrebam în ce constă valoarea creștinismului. Să fie doar una de neam? S-ar putea zice că inițial venirea Lui Iisus a fost doar pentru evrei, că doar ei erau Copiii Lui Dumnezeu, dar mai apoi, pentru că omenirea toată ajunsese să simtă și să înțeleagă, li s-a dat și lor dreptul de a urca la Dumnezeu pe scara crucii. În schimb evreii încă stau să-l mai aștepte pe Mesia cel promis, sperând că va veni cu sabia să le pună lor lumea la picioare. Sacrificiul lui Iisus are însă valoare universală, fiind valabil pentru orice om, din orice neam, indiferent de unde vine pe acest pământ. Oare va trebui să mergem prin Univers atunci când noi înșine vom fi înțeles totul, ca să propovăduim creștinismul? Nu știu. Este o idee interesantă aceea că omenirea va trimite în spațiu, în explorare, alături de oamenii de știință și preoți ai lui Hristos. Nu cred că se justifică o altă crucificare pe o altă planetă. Sper ca sacrificiul Lui să fi fost suficient pentru a alunga întreg întunericul. Dacă a fost destul pentru Pământ, de ce nu s-ar putea extinde la toate lumile Lui? Totul este să nu facem precum conchistadorii, precum Inchiziția sau catolicismul și să distrugem, în numele lui Iisus Hristos, ceea ce au creat frumos sau bun celelalte neamuri din stele. Sper ca această mică mărgică albastră din Univers să fie un factor de echilibru pentru ceilalți care, la fel cu noi, au luat-o mai mult pe calea științei decât pe cea a spiritualității.

SFÂNTA COPIE este un cuțit folosit în altar. Vibrația lui este foarte înaltă (sfințenie). După părerea mea, simbolizează sabia Sfântului Arhanghel Mihail. Nu am făcut exorcizări folosindu-l, cred că ar fi posibil, dar și că ar fi destul de traumatizante, inclusiv pentru demoni, de aceea nu prea aș fi de acord cu ele.

Eram prin anul trei de facultate și făceam practica într-o secție de medicală, când a venit ca pacient un bărbat care pretindea că simte cum umblă ceva prin el. Bineînțeles că medicii l-au privit ca pe un nebun. Mergeam deja în paralel la „*școala*” părintelui Argatu, astfel încât mie nu mi s-a părut nimic extraordinar. L-am întrebat cum i s-a întâmplat și mi-a

povestit că un amic de-al lui, mai în glumă mai în serios, îl lovise cu o lopată și nimerise coloana vertebrală, mai exact, așa cum el însuși arăta, locul de unire a coloanei cu osul sacru. Simțise în același timp ceva intrându-i în spate și de atunci avea probleme cu acel ceva care se plimba prin tot corpul! L-am întrebat dacă fusese la preot și mi-a răspuns că fusese, îi făcuse rugăciuni de dezlegare și, când apropiase Sfânta Copie de spatele lui, începuse să tremure din tot corpul, dar nu scăpase. L-am sfătuit să meargă la părinte, la exorcizare, până nu îl transferă la psihiatrie. Iată de ce uneori sunt chiar bucuros că nu mai fac parte din sistemul medical românesc, că pot să spun ce vreau, ce cred și ce știu, fără să-mi fie frică de vreun superior (doar ierarhic) medical.

Cura heliomarină are două componente: una energetică și alta spirituală. Despre cea spirituală, spuneam că sarea are capacitatea de a atrage energiile negative. Din punct de vedere energetic, orice boală se datorează obturării canalelor energetice. Sarea nu face decât să preia acele energii și să permită chiului ușor (luminii) să circule din nou.

METANIILE sunt o dovadă de smerenie (umilință) față de divinitate. Am început să le fac pentru prima dată când am ajuns în mănăstirea Clocociov de lângă Slatina, inițial din respect pentru obiceiurile mănăstirii. În timp însă, am început să-mi explic de ce se fac și cât sunt de utile. **Cum se fac corect? Se face o cruce, apoi se îngenunchează și se atinge cu fruntea pământul, după care se ridică în picioare, făcând din nou o cruce. Se folosește și rugăciunea inimii: „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”** Privit prin prisma celei de-a treia lumi, a celei spirituale, **demonii nu suportă mătăniile, fug sau cel puțin nu rămân în omul respectiv.** Călugării fac între 200 și 600 pe zi, în funcție de înălțarea spirituală a fiecăruia. Este destul de interesant de urmărit modul cum evoluează propria ta stare psihică din momentul în care ești încărcat negativ și până faci, să zicem, 100 de mătănii.

SAREA (de bucătărie) se folosește din cele mai vechi timpuri în magie, pentru că are capacitatea extraordinară de a atrage și a prelua răul. Nu degeaba cei mai răi și mai periculoși criminali erau trimiși, încă din cele mai vechi timpuri, în ocnele de sare. **Sarea este totodată motivul pentru care unele dintre boli se vindecă în ocne, în hotelurile amenajate în interiorul lor. O durere articulară care este produsă voit de către cineva (prin chi greu) trece dacă se folosește sare fierbinte pusă într-un prosop, pe locul dureros**. Același efect au băile de sare fierbinți. Nu este cea mai bună idee să împărți sarea cu dușmanii și aceasta pentru că se egalizează energiile cu el și automat preiei din răul lui. Este bine dacă

vrei să ai acces la subconștientul lui, dar aceasta nu-l împiedică pe el să aibă acces la al tău și să preiei o boală de-a lui!

24. DESPRE RELIGIE

„Ca sa ajungi la adevăr trebuie să te descătușezi de toate părerile dobândite și să clădești din nou și de la bază toate sistemele cunoștințelor.”

Descartes

Eu nu mă simt doar român. Am fost pe rând evreu, chinez, arab, tibetan, iar acum m-am născut român. Așa stând lucrurile, poate părea normal ca în sufletul meu templele shaolin să fie mai frumoase decât mănăstirile ortodoxe, ori că m-au atras kung fu-ul și artele marțiale.

Am analizat creștinismul în raport cu alte religii și nu încetez să adun dovezi care să sprijine supoziția că Dumnezeu este unul și că religiile sunt doar căi care duc tot la El. Este ciudat că unul ca mine, care nu a avut experiență creștină, să vină în ograda altora ca să cerceteze creștinismul. La nivelul de cunoaștere la care am ajuns, nu spun că este rău, nici că este bun. Creștinismul este. Fac și eu precum evreul care, văzut de un creștin că iese dintr-o biserică creștină, este întrebat: *„Măi, Ițic, ce cauți tu la noi în biserică, pentru că doar tu nu crezi că Iisus este Fiul Lui Dumnezeu?”* La care evreul răspunde: *„Da, dar dacă este?”*

Câteodată este bună prudența evreului care, intrat pe un tărâm în care nu știe bine care este adevărul, lasă loc oricărei certitudini. La fel fac și eu. Fiecare om poate greși. De aceea, nu cer niciodată să fiu crezut, eu emit doar ipoteze pe care viața, terapiile complementare sau știința le vor infirma sau acredita, cândva, în viitor. Ca om și ca medic, nu pot să închid oamenilor ușile către tot ceea ce nu este creștinism sau medicină.

Mărturisesc că am fost surprins în momentul în care am deschis prima dată cartea de Teologie dogmatică ortodoxă (hămăita cum i se spunea la „*fabrica de popi*”, de lângă Mitropolie) și am citit că Dumnezeu i-a creat pe îngeri și că pe aceia care s-au răsculat i-a aruncat din cer și s-au transformat în demoni. Nu numai că nu am crezut (cum puteam crede așa ceva când învățasem că omul a evoluat din maimuță!), dar am luat cartea de teologie și am aruncat-o în celălalt colț al camerei.

Pentru că informația pe care o găsisem în ea mă zgândărise, dar și fiindcă sunt un tip tenace, am reușit să o citesc până la capăt. Nu m-a

convins. Îi lipsea coerența (cea care apare și pe care o simți atunci când un adevăr este complet) și eleganța (despre care vorbesc fizicienii, cea a momentului în care, deși există două demonstrații la aceeași problemă, doar una este cea universal valabilă). Cred că autorilor le lipsea și trăirea spirituală, iar cartea suferă de faptul că nu reprezintă Adevărul în totalitate.

Ortodoxia este o parte, dar nu Adevărul, cum suntem lăsați să credem. Mergând, învățând și cunoscând viața din mănăstiri, am întâlnit și ceea ce se numește Sfânta Tradiție, adică informații nescrise, transmise prin viu grai de la preot la preot, de la călugăr la călugăr, de la om la om. Grea este tocmai diferențierea și păstrarea a ceea ce este corect din amalgamul de sfaturi pe care le primești de la cei care, dacă ești interesat, te inițiază în tainele creștinismului. Ți se dau atâtea gogorițe între câteva adevăruri, încât, de multe ori, mai bine te lipsești.

Ca exemplu, povestea cu ouăle roșii de Paști! E frumoasă, dar rămâne doar o poveste. Oul în tradiție nu are nici o legătură cu Iisus, face parte din istoria păgână a poporului român și, neputându-i dezobișnui de această tradiție, creștinismul l-a înglobat. E chiar stupid să crezi că, deși copleșite de durere, văzându-L pe cruce, Maica Domnului sau Maria-Magdalena ar fi stat să vopsească ouă cu sângele Lui! Atunci, care mai este Adevărul?

Același lucru se întâmplă și cu iepurașul de Paști. A apărut ca o poveste pentru copii și, din păcate, se conturează fenomenul înlocuirii adevăratelor valori creștine cu astfel de istorioare. A cui este vina, dacă nu a celor puși sa-i învețe pe oameni Adevărul, coroborată cu a acelora care, în mod conștient, încearcă să-i împiedice să-și îndeplinească această menire.

S-a ajuns în situația, paradoxală de altfel, ca tocmai îndrumătorii să nu mai vadă drumul pe care trebuie să-i conducă pe ceilalți. Altfel spus: sunt mai orbi decât orbii.

Nu este de mirare că am avut și pacienți preoți și aceasta din cauză că mulți nu mai știu să se apere nici măcar ei înșiși de un atac psihic sau de magie. Mai mult, mai deunăzi, un reprezentant al Bisericii susținea cu convingere, pe un program de televiziune, că farmecele nu există și că, dacă nu crezi în ele, nici nu te pot afecta. În primul rând, l-aș fi sfătuit să treacă să vadă cum este într-un spital de psihiatrie. Apoi, dacă ar fi avut curaj, ar fi putut să provoace soarta și să ceară de la Cel de Sus să i se trimită un atac căruia să-i facă față! Dacă nu există nu are de ce să se teamă. Dacă însă există, dar el continuă să nege faptul pentru cei mulți, poate că ar fi bine să cunoască el însuși ce înseamnă o asemenea nenorocire, pentru ca să înțeleagă că *„principiul struțului*”, pe care merg cei

mai mulți în privința magiei, nu o va face să dispară și, cu atât mai puțin, nu va ajuta la descoperirea remediilor corecte împotriva ei.

Nu mă miră ignoranța prelaților bisericii, care așteaptă să-i ilumineze doar Duhul Sfânt, fără ca ei înșiși să contribuie la propria lor cunoaștere. Aceeași ignoranță domnește și în medicină, care, neavând disponibilitatea de a cerceta psihicul uman, nu știe să încadreze paranormalul ca fiind o altă stare normală în sfera psihicului omenesc; consecința lipsei lor de deschidere fiind din nefericire distrugerea, de multe ori pe viață, a unor indivizi absolut sănătoși, cărora însă medicamentele le afectează în timp creierul! La această lipsă de potentă intelectuală concură și sistemul de acordare a locurilor în cercetare (în orice domeniu al medicinei), care nu urmărește promovarea valorilor, ci a pilelor, indiferent că este vorba de bani, rudenie sau de un posterior frumos.

Dintr-un anumit punct de vedere, am avut ghinionul că, fiind crescut de preoți, nu mi-au putut explica direct foarte multe, deoarece erau legați de jurământul Tainei. Din această cauză, am avut nevoie de mai mult timp să pun cap la cap informațiile primite, să găsesc legătura dintre ele, pentru ca să pot să înțeleg eu și apoi să demonstrez și altora ceea ce am învățat.

În timp, am aflat și i-am înțeles și eu: nu poți spune totul! O legendă spune că un tigru și o pisică se întâlnesc, primul slab și jigărit, iar a doua grasă și frumoasă. Intrigat, tigrul o întreabă cum de este ea atât de îngrijită, pe când el, care mănâncă numai vegetale a ajuns așa de amărât (era pe vremea când tigrul era erbivor!). Cu nonșalanța specifică, pisica îi răspunde: „*Cum, tu nu ști să vânezi? Trebuie să înveți, altfel mori de foame!*” După îndelungi insistențe, ea acceptă să-l învețe și pe tigru cum se vânează. După ce trece ceva timp, în care îi arată cum trebuie să se strecoare spre vânat cu vântul în față, pentru a nu fi simțit, cum să-l prindă cu ghearele, pentru a-i da lovitura de grație, ori cum să-i rupă jugulara cu colții, pisica îi spune că nu mai are ce să îl învețe. Bucuros, tigrul rămâne o clipă pe gânduri, apoi sare la pisică să o înhațe. Cu un ultim reflex, pisica se urcă pe trunchiul unui copac. Era singurul lucru pe care uitase să-l învețe: cățăratul în copaci! Numai că respectiva mică scăpare, îi salvase viața!

De altfel, am observat că majoritatea discipolilor se întorc adesea împotriva mentorilor. Este ceva aproape involuntar, poate un imbold arhaic, similar celui petrecut în Sinele lui Lucifer atunci când a spus, convins fiind de propria-i frumusețe și inteligență, care nici măcar nu erau meritul lui: „*Deasupra Celui Preaînalt îmi voi pune tronul!*” Și atunci a fost gonit din Rai. Este momentul de început al creației Universului, când îngerii căzuți, deveniți demoni, sunt despărțiți de îngerii Luminii. La rându-i Lumina este

despărțită de întuneric, ea rămânând atributul specific spiritului, iar el definitoriu materiei.

Caracteristica primei stări a Lumii era principiul ierarhiei în care, Dumnezeu ca Trinitate, având ambele valențe masculin-feminin, era în vârful ei. Acest principiu al ierarhiei s-a păstrat în orice structură sau sistem la nivelul a tot ce este viu. De la biserică la lumea interlopă, de la medicină la fotbal, peste tot, incluzând și lumea animală, există această ierarhie. Ea domnește în societate, în familie, peste tot. **Egalitatea este doar un cuvânt, o idee frumoasă, dar ea nu există în realitate. Suntem individualități, ne naștem în condiții diferite, din părinți diferiți, fiecare venind cu propria lui zestre genetică, ancestrală și spirituală. Avem o condiție personală, o determinare care poate ține și de stele, de locul nașterii, de aerul pe care îl respirăm prima dată sau de laptele sau apa pe care o bem.** Toate sunt cărțile pe care le primim în dar în momentul nașterii, iar singurul lucru pe care îl putem realiza în actuala noastră viață este să ne depășim condiția inițială, până la acel prag pe care numai Dumnezeu știe unde-l putem împinge. Este ca-n bridge, când poți câștiga cu cărți proaste sau poți pierde cu o mână super. Abia la sfârșitul vieții vom ști cu exactitate ce-am făcut bine și ce rău.

Vorbeam de îngerii căzuți. Trebuia făcut ceva cu și pentru răsculați, deoarece o dată cu Lucifer au căzut mai toți îngerii situați ierarhic sub el. Nu pot spune dacă au făcut bine sau rău. Ei și-au urmat liderul, așa cum fuseseră creați, să-i slujească. Pe de altă parte, erau înzestrați și cu voință, inteligență și liber arbitru, deci cu capacitate de decizie proprie... Au ales, totuși, să-l urmeze pe Lucifer, împotriva celui care le dăduse ființă. Au fost separați prin întuneric de ceilalți îngeri, li s-a luat frumusețea și Lumina, apoi au fost închiși de Arhangheli în materie. Demonii au devenit planete străjuite de îngerii războinici. Și atunci a fost creat omul, din țărână și suflarea lui Dumnezeu, din înger-od și demon-ob, în scopul mântuirii demonului.

În lumea materială se poate învăța diferența dintre bine și rău, înțelege legile și rostul lor, se pot cerne adevăratele valori, precum grâul de neghină. Iar demonii suntem noi, de această dată încarnați, aduși, așadar, într-o stare superioară demonilor-spirite, având șansa ca, prin viața pe care o ducem, să ne întoarcem de unde am căzut! Este unul dintre motivele pentru care orice om este superior spiritelor infernului, prin simplul fapt că a primit darul suprem al vieții și deci posibilitatea răscumpărării păcatului originar. În realitate, lumea este chiar puțin mai complicată. În același timp, în dimensiuni care se suprapun și care coexistă într-un punct comun se află îngeri, demoni, spirite rătăcitoare, **spiritele altor ființe din Univers care**

încearcă să ne ajute pentru că, felul nostru de a fi, violent și pervers, perturbă și existența lor.

Propriile mele experiențe mi-au confirmat că, la un anumit nivel spiritual sau, ca să fiu mai aproape de termenii psihologilor, psihiatrilor și psihoterapeuților, **într-o anumită stare modificată a conștiinței, se pot vedea gândurile celorlalți. Ele au forma unor șerpi de dimensiuni diferite, depinzând de gravitatea păcatului comis.** Nu este un spectacol prea amuzant! Pe vremea când făceam aceste experimente, mergeam și la facultate și prin spitale, așa că pot să afirm că, de multe ori, pacienții erau mai frumoși la vedere decât medicii. Nu pentru că ar fi fost mai răi, ci pentru că, trăind efectiv printre bolnavi, preluau multă energie uzată de la aceștia, fără să știe să se „*descarce*” de ea.

Într-un top neoficial și oarecum subiectiv, pentru că este realizat de mine prin observație, conduc detașat psihiatrii (unde dracii pe metru pătrat sunt ciorchine!), urmează ginecologii (din cauza avorturilor pe care le fac, deoarece în acest mod refuză demonilor dreptul de a trăi, iar aceștia se vor răzbuna pe el sau pe familia lui), neurologii (care au multe cazuri care afectează cu precădere mentalul, care este partea coordonatoare a trupului) și apoi celelalte specialități. Bineînțeles, că penalizărilor „*profesionale*” li se adaugă și păcatele personale, ale fiecăruia dintre ei precum ale tuturor oamenilor, dar și prostiile care le învățăm în facultate.

Se pot întrupa mai multe tipuri de spirite: demonii (de care deja am amintit, corespunzători oamenilor care s-au născut pe pământ), oameni care au evoluat pe alte planete și care, dintr-un anumit motiv, au fost pedepsiți să trăiască ciclul reîncarnărilor aici (cazul poporului evreu), spirite superioare trimise de Divinitate să îndrume omenirea și să-și încerce credința, puterea, rezistența (acei mari oameni de știință, proroci, liderii cu adevărat deosebiți). Dintre această ultimă categorie fac parte și acele spirite care vin ca să învețe să stăpânească binele și răul, od și ob-ul, chi-ul ușor și pe cel greu, deoarece în următoarea misiune vor avea de condus o planetă pe care trebuie să asigure dezvoltarea vieții în alt colț al Universului. Dacă reușesc, în viitoarea misiune, următorul pas ar fi conducerea unui sistem solar, apoi a unei galaxii. Cam atât de departe am ajuns eu cu înțelegerea, dincolo de care nu mai știu, poate fiindcă nu mai am destule date care să-mi ofere un răspuns satisfăcător.

Viața pe pământ rămâne cu adevărat o scenă de teatru, o pistă de încercare, în care fiecare concurează cu și pentru el însuși, trebuind în același timp să aibă grijă de toți ceilalți. Am fost preocupat de religii ca forme de cunoaștere și, după ce am studiat mai multe, pot spune sincer și

cu deplină convingere, că floarea lor este creștinismul. Toate religiile conțin adevăruri, dar ca frumusețe nu îl egalează nici una. Dar nu poate exista singură, ignorând ceea ce au adus bun celelalte.

Pornind de la Iisus Hristos, cel prin care omul s-a putut întoarce la Dumnezeu, creștinismul a avut perioadele lui de urcare și coborâre, pentru a ajunge la ceea ce este acum. Mi-am clădit cunoașterea prin el, prin Iisus Hristos, prin preoți ai lui, care paradoxal, fiecare dintre ei a avut ceva de combătut privind instituția respectivă și pe cei situați ierarhic superior (deci, cum aș putea fi altceva decât un ghimpe pentru ea?).

În acest fel, pot fi etichetat ca aflându-mă de o parte a baricadei, deși îmi doresc să fiu undeva la mijloc, imparțial. Nu mă pot ralia nici unei structuri, nici măcar Bisericii, atât timp cât este tolerantă cu ceea ce se întâmplă negativ în interiorul ei.

Sfințenia este ultimul și cel mai înalt stadiu al evoluției omului, sau primul dintr-o altă perspectivă, cea a cunoașterii, care este infinită. Teoretic, fiecare trebuie să ajungă în timp la această stare, într-o viață sau mai multe.

Ortodoxia, ca și credință, este frumoasă ca un trandafir, dar ca rit seamănă cu o pictură abstractă. Oricine poate admira trandafirul, de aceea a și fost îmbrățișată de oamenii simpli și de copii, însă numai câțiva inițiați pot desluși semnificațiile unui locaș de cult ortodox sau tipicul bisericesc. Ne trebuie deja dicționare pentru a-i înțelege limbajul, numai Biserica nu pare să realizeze că, inclusiv în acest mod, s-a îndepărtat de om și, ceea ce este chiar mai grav, l-a îndepărtat pe om de Dumnezeu, care nu se mai poate vedea de ritualuri, tipicuri și alte asemenea.

Care ar fi bilanțul Bisericii după două milenii? Tot ce ne-a adus Iisus, făcându-ne, o dată cu rugăciunea Tatăl nostru, frații Lui și Fiii Lui Dumnezeu, au șters cu buretele cei chemați să-i învețe pe oameni. Am înțeles și a trebuit să recunosc acest lucru când am intrat într-o biserică în care se făcea Liturghia și cerurile erau închise. Am cunoscut apoi o femeie bătrână, care nu știa decât Tatăl nostru și care le deschidea până la Cel de Sus! Nu ritualul este important. Nu cred că Ioan când boteza făcea vreun ritual. Este important ca atunci când zici Tată, să ai atâta credință încât, efectiv, să se deschidă cerurile, ca și cum vocea ta ar sparge porțile!

Ce este o biserică? O simplă clădire! Ce ar trebui să o transforme în locul în care Dumnezeu se coboară, să o „*sfințească*”? Omul, credința și jertfa lui de rugăciune. Noi, fiecare dintre cei care se roagă în ea. Gândul omului poate să-L determine pe Dumnezeu să îngăduie coborârea vălului

cu care Și-a acoperit fața de urâțenia noastră, pentru a ni se dezvălui în toată splendoarea Lui.

Ce este biserica fără om? Nimic. Dacă mâine am dispărea toți cei de pe pământ, ce ar mai fi bisericile? Niște vestigii care nu folosesc nimănui!

Ce poate fi omul fără biserică? Totul! Pentru că el poate face biserică oriunde s-ar afla - acasă, în spitale, în pușcării sau în sine însuși. Acest lucru nu au înțeles (ori nu vor să accepte?) preoții ortodocși și este chiar una din cauzele pentru care bisericile evanghelice au câștigat în popularitate. Au pierdut apostolatul, cel prin care și ucenicii Lui Hristos au trecut, mergând din casă în casă, făcând minuni care demonstrau veridicitatea celor spuse de ei. Mulți dintre ai noștri s-au suit în amvon, de unde aruncă cu blesteme și sperie cu iadul. Sunt patetici! Ar trebui să coboare printre oameni, să le cunoască păsurile, să le fie exemplu. Să-i ajute să înțeleagă că nu sărutarea Bibliei este importantă, ci înțelegerea ei și transpunerea în viața de zi cu zi. Nu mersul la biserică este important, ci grija față de ceilalți. Nu „*cel ce spune Doamne-Doamne se mântuie, ci acela care face voia Tatălui meu*” așa cum spunea Hristos!

De multe ori am trecut prin biserici pe care era scris mare: Ctitoria lui... Oare Dumnezeu nu știa cine a construit-o? Și dacă El știa, nu era, oare, îndeajuns? Cred că este mai important să rămâi în mințile și sufletele oamenilor, nu o lozincă scrijelită pe-un perete. Pentru că iată, deși Iisus nu a scris vreun cuvânt, glasul Lui se mai aude încă! Nu a avut nevoie să facă hipnoză în masă (cum mai spun unii), Adevărul din El striga până în sufletele oamenilor și se auzea până la marginile pământului, pentru că nu putea fi înăbușit. Bisericile ca instituții, dacă rămân în forma lor actuală, ar putea la fel de bine să fie rase de pe fața pământului sau să fie păstrate doar pentru valoarea lor istorică. Pentru a fi foarte clar, nu identific instituția cu credința și nu m-am referit strict la creștinism, ci la toți acei coloși ciungi și orbi care au pierdut legătura cu Dumnezeu.

Oamenii bisericii le pot părea multora niște simpli funcționari, care nu produc nimic material, dar majoritatea lor nici nu ajută la ridicarea spirituală a poporului român. Cântă adesea lălăituri orientale, înțelese doar de ei, care nu mai au nimic în comun cu spiritul neamului românesc și cu greu își mai găsesc vreun ecou în sufletul lui. Puterea lor spirituală, atâta cât le-a mai rămas, o mai au de la cei care au ajuns sfinți și de la cei care s-au rupt de lume și s-au aciuat în munți, unde au uitat de ritualuri și dogme, întorcându-se la vechea credință. În loc să-l învețe pe om să urce la Dumnezeu, îi dau frânturi de Adevăr cu lingurița la Liturghie, de Crăciun și de Paști. Dacă i-ar fi învățat să-și ia singuri Lumina, și-ar fi pierdut puterea asupra celor mulți,

deoarece a ști înseamnă a fi puternic. Așa însă L-au pierdut pe Dumnezeu pe drumuri, dar și locul lor din ceruri. *„Aflați Adevărul și Adevărul vă va elibera!*” spunea Hristos. Așa ar trebui să fie. Doar așa s-ar ridica Oameni dintre oameni, cu adevărat superiori și puternici spiritual.

Dar ce s-ar face mai marii Bisericii Ortodoxe, preasfinții și preaînalții cu viciile lor? Cui ar mai vinde locurile de la Facultatea de Teologie pe bani grei, sau cui ar distribui parohiile bogate? Dacă funcțiile bisericii s-ar da pe drept, pe cunoaștere și spiritualitate, puțini ar rămâne în locurile lor. Poate că dă Dumnezeu un cutremur spiritual, care să zguduie din temelii Biserica Ortodoxă și tot ce-i putred sa dispară în întunericul iadului!

Viața lui Iisus Hristos și sacrificiul Lui s-au transformat într-un teatru ieftin, la care privitorii, cu mai multă sau mai puțină credință, sunt la fel de orbi ca acum două mii de ani. Liturghia este uimitor de frumoasă când o privești cu ochii sufletului deschiși, când vezi cerurile și ce se întâmplă acolo. Sunt unul dintre cei care a avut fericirea și privilegiul să o vadă așa cum ar trebui să fie. Într-o vreme, mergeam și eu la biserică, dar am realizat cu tristețe că a merge fără să „*vezi*” nimic este ca și cum ai fi orb și surd și te-ai duce la cinematograf. Preoții ar trebui să fie cei care să poată deschide ochii oamenilor atunci când sunt pregătiți, cei care să le arate drumul spre Lumină, fiindcă este menirea pe care și-au ales-o singuri!

Creștinismul, prin reprezentantele ei de marcă (catolicismul și ortodoxia), a reușit să transforme oamenii în niște handicapați la nivel spiritual, care în loc să smulgă cu dinții porțile cerului pentru a se întoarce la Dumnezeu, stau lamentându-se ca niște babe ca Lumina să coboare la ei, de Paști. Iisus nu a vrut aceasta. Prin botez, trebuia ca fiecare să primească pe Hristos în el și, o dată cu El, accesul la Lumina necreată, care izvorăște din Duhul Sfânt. Se spune că suntem milioane de creștini în România, dar oare câți au acces la Lumină? Câți, dacă se roagă, primesc Lumina?

Sfântul Serafim de Sarov era împărtășit de îngeri! Noi suntem obișnuiți cu ideea că sfințenia este ceva greu de atins, dar nu este așa. Sfințenia este starea naturală a Omului, restul este boală și orbire temporară, iar Planul divin de reîntoarcere a demonului la Dumnezeu, mântuirea lui, reprezintă cauza și scopul creației Universului, începutul și sfârșitul lui și are drept consecință adăugarea de informație la cea existentă deja în Univers (proces despre care vorbește și profesorul **Constantin Dumitru** în **Inteligența materiei**, încă de acum douăzeci de ani!), dar și în Divinitate. Este adevărat, aceasta va duce la o nouă ordine universală și la o redelimitare, redimensionare și restructurare a Sinelui Divin, din care provenim cu toții, animale și oameni, îngeri sau demoni.

P. S. Am învățat în această viață cum aș putea să ucid un om, chiar aflat în celălalt colț al lumii. Mai târziu, am aflat că mai greu este să îl vindeci și că tocmai aceasta ar fi marea provocare. Ajuns la o anumită înțelegere și cunoaștere, îmi doresc să pot să transpun în practică tot ceea ce știu, numai spre binele tuturor.

Am înțeles, în sfârșit, și ceea ce îmi scrisese părintele Argatu cândva pe o fotografie de-a sa: „*Calea care merge spre binele tuturor să o urmărești și să o desăvârșești!*”

E adevărat, am înțeles mai greu, dar mai bine mai târziu decât niciodată. Poate că voi supăra multă lume și nu-i exclus ca eu însumi să îmi schimb multe dintre idei, pentru că permanent toți suntem supuși schimbării, completării. La momentul în care le scriu, cred în aceste lucruri și nu mă pot ascunde de propriile mele idei, așa cum, de fapt, nimeni nu se poate ignora dacă are un minim de respect față de sine, de ceilalți sau de Adevăr, chiar dacă nu este decât o fărâmă din El.

De asemenea, știu că este cel mai bine să verifici tot ce primești în viață, experiența este cea care dă certitudini și de aceea, și pe cei care mă cred, și pe cei care nu, îi sfătuiesc să-și păstreze semnele de întrebare și să caute răspunsuri. „*Cunoașterea tinde asimptotic spre infinit*” spunea Hegel, iar eu nu am reușit să merg prea departe. Nu dețin Adevărul Suprem. Nu-mi rămâne decât să spun ca și Apostolul Pavel: „*Cercetați toate și păstrați ceea ce este bun!*” În felul acesta n-o să „*aruncați copilul cu tot cu lături!*”

Până la urmă, toți care vor citi cartea mea vor putea verifica în timp conținutul ei și vor fi criticii mei avizați! Pentru că prin ea caut să găsesc în fiecare cititor omul, cel căruia i-am jurat să-i fiu fidel și să-l ajut la nevoie. Lui mă adresez, iar nu medicinei, bisericii și nici măcar lui Dumnezeu. Eu unul spun că dacă aș fi bolnav, ultimul la care m-aș duce să mă vindec ar fi medicul! Ultimul la care mi-aș trimite un pacient cu probleme psihice ar fi un psihiatru sau psiholog! A, Doamne ferește, dacă mi-aș rupe un picior sau o mână, da, m-aș duce să mă consulte un ortoped. Altfel, în afara medicinei de urgență, restul este o pierdere de timp, bani și un atentat la viața și bunăstarea psihică și spirituală a omului. Chiar dacă aș fi trecut prin facultate ca gâscă pe apă, sunt medic și este trist ca toate acestea să se constituie în afirmațiile unui medic.

Aceasta cred și sincer nu văd cine și cum mi-ar putea schimba convingerile acum, după ce peste zece ani am umblat, întâi ca student și apoi ca medic, prin spitale! Alea jacta est!

25. ÎN LOC DE ÎNCHEIERE

Mă gândeam să termin această carte într-un mod constructiv, dând poate niște idei utile colegilor mei, pacienților și oamenilor, în general. Un vechi principiu, comunist, spunea referitor la capacitatea de schimbare a individului în raport cu informațiile noi: *„nu știi, te învățăm; nu poți, te ajutăm; nu vrei, te obligăm*”. Sună destul de dur, dar se întâmplă următorul lucru: fiecare este liber să facă tot ceea ce dorește cu viața lui (dacă vrea să se spânzure este liber să o facă, pot cel mult să-i spun că nu este bine, dar din punct de vedere divin nu îl pot obliga să nu o facă).

Numai că din moment ce alții depind de ei (și mă refer la preoți, profesori, medici) mă simt obligat să folosesc cunoașterea pe care am acumulat-o, implicit magia, ca să îi determin să facă doar ceea ce trebuie pentru alții. Regret că trebuie să procedez așa, dar și eu am pățit la fel cu părintele Argatu și nu vad de ce aș avea „*înțelegere*” față de ceilalți. Pe cei care vor să învețe, îi voi învăța; pe cei care nu pot, îi voi sprijini; pe cei care se opun, îi voi obliga. Un lucru este clar: pentru foarte mulți, după publicarea acestei cărți nimic nu va rămâne așa cum este.

Orice am descris a făcut ca automat să pornească un program, care se va derula până ce lucrurile vor căpăta adevărata lor valoare. Prin cunoaștere și prin facultatea absolvită și eu fac parte din „*clica*” medicală. Automat, prin aceasta am acces la subconștientul oricărui individ care este medic, la fel cum prin taina preoției am acces la cunoașterea esoterica a Bisericii, iar prin cumul la subconștientul colectiv.

Un profesor de psihiatrie a realizat cam ce pot face și a insistat să intru într-o asociație medicală. Prin cererea de aderare trebuia să subscriu la faptul că nu-mi voi folosi niciodată cunoașterea pentru a face rău oamenilor. Am semnat. Drept urmare nu folosesc ceea ce știu nici măcar ca să-mi satisfac cele mai elementare nevoi (adică să determin să-mi fie plătit un tratament sau o consultație), dar dacă sunt împiedicat să ajut un pacient pe care pot și știu să-l vindec, n-am să mă împiedic de reguli artificiale, impuse de criterii politice. Îmi doresc să ajut și să învăț oamenii tot ceea ce eu însumi am învățat și pentru aceasta vreau doar să îmi practic profesia. însă ceea ce știu eu să fac nu se încadrează în nomenclatorul meseriilor pentru că, deși mi-a fost greu chiar și mie să accept, sunt un exorcist la fel ca și părintele meu, Argatu. Poate cu mult mai uman, adică mai păcătos.

Se spune că medicii se împart în trei categorii:

- cei care știu medicină, dar nu pot să ajute oamenii - adică medicii interniști,

- cei care ajută omul, dar nu știu medicină - chirurgii

și

- cei care nici nu știu, nici nu ajută pe nimeni, ba chiar încurcă - medicii din administrație (firește, dacă nu cumva ajung profesori între timp!).

Sper totuși ca, în ciuda felului meu de a fi, să nu intru în contradicție cu Colegiul medicilor și să-mi pierd dreptul de liberă practică medicală. Deși ceea ce fac cu greu se poate numi medicină și aceasta nu din vina mea, ci din cauza retrogradului sistem medical (nu numai cel românesc, ci și cel mondial).

Oricum, voi continua să fac ceea ce știu și ce pot pentru oameni, avându-i ca model pe părintele Argatu (căruia Biserica ortodoxă i-a refuzat pensia, dar care a continuat să lucreze până la bătrânețe) și pe Valeriu Popa (care dădea consultații în parc celor cărora medicina alopată nu le mai dădea nici o șansă).

Din păcate, în medicina românească nu există nici măcar bunul simț ca fiecare să-și recunoască limita, de a recunoaște când nu există un tratament din punct de vedere medical alopat și de a anunța pacientul să încerce alte metode de terapie neconvenționale.

Revenind la Colegiul medicilor (din care am impresia că fac parte și indivizi care nu prea au ce face), trebuie amintit că, mai nou, medicii sunt nevoiți să facă ore de EDUCAȚIE MEDICALĂ CONTINUĂ, pentru că există un număr de ore pe care trebuie să le facă fiecare dintre noi ca să rămână medic. Supus și cuminte, m-am prezentat să fac un curs care a durat două săptămâni. Am fost creditat cu 40 de ore. Aici însă pică bomba. Pentru participarea la o conferință de prezentare a unui singur medicament s-au acordat 60 de ore. Adică doar pentru a asculta o expunere de două ore la un hotel de cinci stele! Adică obligativitatea de a ne duce era atât de mare de parcă s-ar fi redescoperit Ambra zeilor!

Atunci, ca simplu medic, nu pot să-mi pun întrebări legitime: de ce diferența aceasta? Nu cumva este vorba de șpagă oferită la unii din colegiu ca să oblige medicii să meargă la o prezentare, menită sa-i învețe să prescrie un medicament care NICIODATĂ nu va vindeca boala? Iată cam cine sunt aceia care ne dau dreptul de liberă practică!

Mai că-mi vine să li-l fac cadou și să continui să practic, ajutând omul sub o altă formă, chit că scriu pe ușă vraci. Ar suna frumos: VRACIUL DRAGOȘ - MAESTRU REIKI TRATAMENT REIKI ȘI KARUNA REIKI, MEDICINA CHAKRELOR, MASAJ OSTEOPAT. SHIATSU Psihoterapie

existențială, psihanaliză, regresie, exorcizări cu moliftele Sfântului Vasile Cel Mare și curățări de case, dezlegări, măsurători radiestezice 021 6345267, 0721 330 060.

În loc de încheiere am scris o poezie, pe care am dedicat-o profesorului Ionescu și care întruchipează, cred eu, întreaga singurătate a acestui om în mijlocul colegilor săi. Cu puțin timp înainte de moartea sa, după soluționarea unui caz, i-am oferit-o ca o concluzie a acelei vindecări.

Nebunul

E Vineri și e Paște-n lume și, sigur, nu doar pe pământ,
Se prăznuiește de prin iaduri și până-n ceruri la Cel Sfânt.
Mi-e rău cumva - un rău organic, ce-l simt în inimă și-n gând,
Mă doare sufletul din mine și mi-l aud, și-l văd plângând,
În juru-mi curge apa-n picuri, încerc să spăl durerea-n mine
Îl rog și pe Iisus, în gând, să-mi dea puterea Lui în vine...
Dar nimeni nu pare să-audă, cum moartea crește parcă-n mine,
Și cum mă îndepărtez cu gândul de lume, mamă, și de tine!
Ți-oi fi greșit atât de mult și-atât de greu cât să blestemi?
De nu mai ai milă de mine, de Domnul, mamă, nu te temi?
Nu înțelegi nici cât mă doare și nici că dac-am să mă duc,
Ai să rămâi fără de mine, singură-n casă ca un cuc?
Îmi seacă-n mine toată vlaga, nu pot măcar să mai vorbesc,
Și încet pare s-apună-n mine și gândul însuși, ce gândesc.
Să ai puterea de-a da viață și a o lua, e oare drept?
Să-ți blestemi pruncul și, deodată, să-i stea și inima în piept?
E-aici, îl simt în toată carnea, parcă mai tare ca oricând,
În sala aceasta mare, albă, e însuși iadul pe pământ.
Mă simt ascunsă jos, în mine, ca într-un coșciug fără capac,
Ca singură ieșire-n lume din cei doi ochi poartă îmi fac!
Privesc înjur și-mi pare totul desprins cumva dintr-un coșmar,
Femei cu haine neîngrijite se mișcă straniu, râd bizar;
Orbită, una dintre ele fâșii-fâșii face-un halat,
În colț o fată se izbește cu capul, ritmic, de un pat,
Se păruie în mijloc două, o alta-i c-un papuc pe cap...
„Ce caut eu aicea Doamne?
Și acum că sunt, cum am să scap?”
Le cânt ușor o melodie și întregul cântec sună trist,
Îmi pare că-i un vis urât că sunt aici și că exist,
Îmi e deajuns să le văd ochii, că sunt închiși și că sunt goi,

Nu au habar de lumea aceasta.
Ce s-o alege și de noi?
Noi cei închiși, drogați cu seruri, cerșind prin gratii o țigară,
Trăind în lumea aceasta-a-noastră, departe de tot ce-i afară;
Fără vreo șansă ca vreodată s-avem scăpare de ăst chin,
Să fim și noi normali și oameni, nimic mai mult, ori mai puțin.
Gândesc și știu care mi-i vina - că m-am născut pe-acest pământ,
Am fost și eu cândva țărână și, din nimic, acuma sunt.
Furată-n taine și mistere, cu gândul rătăcind prin gând
Ajuns-am în această lume: ceva, un fulg săltat de vânt.
Și-atunci, într-un nebun extaz, crezând că totul e permis,
Am început să le vorbesc de taine, iad și paradis;
De bietul om - că-i o minune.
Ca orișicine, chiar și eu,
De sfinți, de energii, de Maica și Chipul celui Dumnezeu!
Apoi le-am tot vorbit încet: de Sine, suflet și conștiință.
De ceea ce am cunoscut și ce m-a dus către Credință...
Degeaba însă, ei nu știu, nu pot, nu cred, poate nu vor...
Mă simt precum un animal, expus în fața tuturor.
Rămân cu gândurile mele și clipele-mi prefac în scrum.
Să fie aceasta doar o haltă dintre multiplele din drum?
Sunt medici, dar nu mă înțeleg!
Și, Slavă Domnului, le-am spus
Ce cred, ce simt, ce știu că e.
Nimic nu-i însă îndeajuns.
Să umple golul ce îl au în minte, suflet sau conștiințe
Să șteargă ce au învățat din cărți și pseudoștiințe!
Of, Doamne, cred că mă auzi, nu știu atunci de ce nu-mi zici,
De fapt, ce vrei tu de la mine, acum, că sunt bolnavă-aici?
Sunt mult prea prinsă să gândesc: ce e, ce-o fi, de ce-i așa?
Când simt, deodată, că din spate spre mine vine cineva.
E tânăr și-are o barbă mare, îl văd privindu-mă atent,
Deși ochii-s curați și limpezi, are-un halat de pacient!
Voi să te curățești! îmi spune.
Tu, Tată, rogu-Te!
Amin!
Dar cine ești? apuc să întreb.
Un om. Mă cheamă Beniamin.
Întinde mâna către mine și-mi face semn să fiu pe pace.

Mai simt în oase doar durerea că-o ia cu el, când o desface,
Îl văd plecând zâmbind apoi, fără să spună un cuvânt
Și-mi lasă doar o amintire cu pletele-i plutind în vânt.
- Ce te-a speriat? întreabă una, care de mult se află-aici,
E plin spitalul de nebuni, de obsedați, de venetici.
Pe-ăsta îl știu, cerșește bani.
Ia cât îi dai și orice-ar fi,
De ei le cumpără mâncare numai la câini și la copii.
Parcă mai tare m-ai uimit Tu, Dumnezeul meu cel bun,
Că ai lăsat ca să mă vindec nu medici, ci-un biet nebun!
Ce să înțeleg? îmi zic privind altarul spre știință.
MAI BINE DACĂ-AR FI NEBUNI ȘI AR AVEA UN BOB CREDINȚĂ!